

למעשה

פרשת מקץ

©

כל הזכויות שמורות

למכון 'למעשה'

ולפנחס זרביב

כתובת המחבר

חנה סנש 21\11

אשדוד

058-3271323

p0583271323@gmail.com

כמו כן המכון מתמחה בעריכה לשונית

פרשת מקץ

הרב ישראל מאיר שושן

"ויספר שר המשקים את חלמו ליוסף")
בראשית מ', ט')

"ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון
אשר היית משקהו" אם אתה חוזר לאותו
תפקיד שהיית קודם, ודאי זה "כמשפט
הראשון אשר היית משקהו...!?"

ובהמשך – "כי אם זכרתני", למה נכתבה
המילה "כי", מדוע לא מספיק לומר "אם
זכרתני?"

על מנת להסביר את תירוצו של ר' עקיבא
איגר, נספר מעשה שהיה בבני ברק לפני
קרוב לשבעים שנה עם מרן החזון איש
זצוק"ל.

מרן החזון איש היה גר בגבעת רוקח, ליד
ישיבת סלבודקא עד שנת תש"ז. (בסוף
ימיו עבר לרחוב חזון איש).

בשנת תרח"צ עלה מהונגריה יהודי ירא
שמים בשם ר' יעקב שוורץ ז"ל. שפתח
חנות מכולת באזור.

כיצד היתה נראית מכולת בימים ההם?
שני עמודונים של מדפים, ועליהם מונחים
מעט המוצרים שנמכרו בחנות. קצת קמח,
קצת קפה, סוכר ועוד אי אלו מצרכי יסוד
נחוצים.

יוסף פותר את חלמו של שר המשקים:
שלושת השריגים הם שלושה ימים, "בעוד
שלושת ימים ישא פרעה את ראשך
והשיבך על כנך" – פרעה יחזיר אותך
למקומך הראשון, "ונתת כוס פרעה בידו"
– אתה חוזר לתפקידך הקודם "כמשפט
הראשון אשר היית משקהו".

לאחר פתרון החלום לטובה, מבקש יוסף
משר המשקים: "כי אם זכרתני אתך
כאשר ייטב לך" – הרי תשוב להיות קרוב
למלך, תפגוש אותו מידי יום, אנא בקש
עלי בפניו, הזכר גם אותי לטובה, "ועשית
נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה
והוצאתני מן הבית הזה."

מקשה ר' עקיבא איגר, לכאורה בפסוקים
הנ"ל ישנן מילים מיותרות: "ישא פרעה
את ראשך" - יחזיר אותך לתפקידך, ומיד
אח"כ – "והשיבך על כנך". כפילות נוספת:

ההפסד היה גדול. כעת נשאר רק ארבע פחיות. בלילה, לאחר תפילת ערבית, קרא בעל החנות לאחיו מוטל שיבוא לעזור לו לחלץ את הפחית שנפלה, אולי בכל זאת יצליח להציל מעט מן השמן שהיה בה. ניסו שני האחים לחלץ את הפחית, זה מושך מפה וזה מושך מפה, כמעט שהצליחו, אך הפחית החמקמקה נשמטה מידיהם ונפלה בשנית.

אזרו השניים את כוחותיהם, נחושים להציל את המעט שאולי עוד נותר. ניסו וניסו, אך לשוא, הפחית היתה תקועה עמוק ורחוק, ולא היתה שום דרך להגיע אליה.

הצטער בעל החנות על אובדן הפחית, אך מיהר להזמין את הרתך שיסתום את הצינורות, וימנע אובדן של רכוש יקר נוסף. השנים עברו חלפו, והמעשה נשכח מליבם של האחים. בינתיים, עבר מקומו של שמן הזית, וירד למדפים הנמוכים יותר.

בשנת תש"ח עם קום המדינה, היה המצב הכלכלי חמור ביותר. בכל א"י לא ניתן היה

לפני חנוכה היו מוכרים בחנות גם נרות ופחיות של שמן זית. שמן הזית היה אז יקר מאוד, וכמעט לא נמצא מי שיקנה אותו. רק מעט אנשים, שהיו מהדרין מן המהדרין היו קונים את השמן היקר.

בשנה הראשונה לפתיחת החנות, הביא בעל החנות כחמש פחיות של שמן זית, הוא לא ידע כמה אנשים ירצו לקנות את המוצר היקר הזה. הפחיות של פעם, עשויות היו מפח דקיק, שעלול היה להינזק מכל מכה קטנה, פעמים רבות היו הפחיות נסדקות ותכולתן היתה נשפכת. רבי יעקב שמר על האוצר היקר במדף גבוה, כדי שלא ייהרס.

יום אחד, הגיע יהודי ירא שמים וביקש לקנות פחית של שמן זית. בדחילו ורחימו עלה רבי יעקב על הסולם וניסה להוריד את הפחית, אך אבוי, תזוזה לא נכונה גרמה לצניחת הפחית הישר לצינורות הגדולים שהחזיקו את המדפים והיו נטועים עמוק באדמה. משום מה כאשר "נבנתה" החנות, לא סגרו את הצינורות מלמעלה.

להשיג שמן זית. מיד אחרי סוכות יצא רבי יעקב לתור את הארץ בניסיון נואש להשיג מעט מן השמן הנכסף עבור נרות החנוכה, אך מסעו היה לריק, טיפת שמן לא נמצאה לו לרפואה.

הרבנית חוזרת לחנות כעבור חצי שעה ואומרת: "אינני מבינה, בעלי הרב, טוען בתוקף שבחנות של שוורץ יש שמן זית, חייב להיות פה! אולי תחפשי שוב?" "כיצד זה יתכן?" מופתעת בעלת החנות, "הנה, הביטי, כל המדפים פתוחים לפניך..."

בחנות הקטנה, שהכילה מספר כה מועט של מוצרים, ניתן היה לראות בנקל שאין שום פחית של שמן זית על המדפים. הרבנית עזבה את החנות בידיים ריקות.

אך גברת שוורץ, שהיתה יהודיה הונגרית בעלת אמונת חכמים חזקה ותמימה, לא אמרה נואש. כאשר שב בעלה מן השיעור הקבוע בדף היומי סיפרה לו את פרטי המעשה, כיצד אמר החזון איש בבטחון כה רב כי בחנותם ניתן להשיג שמן זית.

תלמידי חכמים רבים שדקדקו בהלכה, היו מבקשים מן הרופא מרשם של שמן תינוקות. אם אין שמן זית – ידליקו לפחות בשמן הזה.

שבוע לפני חנוכה הגיעה הרבנית קרליץ, אשתו של החזו"א, לגב' שוורץ ושאלה: "נו, יש חדש עם שמן הזית?"

"אוי רבעצין", נאנחה בעלת החנות, "בעלי כבר התייאש מלהשיג את האוצר היקר הזה, בכל הארץ לא מצא ולו טיפה אחת קטנה..."

הרבנית שבה לביתה בפחי נפש. יומיים לפני חנוכה, שבה הרבנית לחנות ושאלה: "האם כבר הגיע השמן?"

לא נותרה לו כל ברירה, והוא מרוקן בזריזות את המדפים, מביא מברג ומפרק אותם אחד לאחד. אחר כך מחפש בעל מלאכה ערבי שיעקור לו את הצינור הימני שמחזיק את המדפים. הצינור תקוע בעומק של מטר בתוך האדמה, והערבי מתחיל לעבוד.

כעבור שעתיים וחצי, מלאה כל החנות באבק, הכל שבור ומפורק. רבי יעקב, בכוחות משותפים עם הערבי, מוציאים את הצינור מבטן האדמה, אך הצינור – ריק!!

האכזבה רבה. ההרס והבלגן גדולים, והתשלום לבעל המלאכה – גם הוא לא זול.

אבל האשה הצדקת לא מתייאשת: "יענקל, אם לא מצאת בצינור הימני, נסה עכשיו את הצינור השמאלי!" הערבי ממשיך במלאכתו ושובר במלוא המרץ.

אחרי שלוש שעות מסיים הערבי את מלאכתו, וביחד עם הערבי הוא שולף את הצינור. הצינור יוצא מבטן האדמה,

הבעל לא ידע כיצד לעזור לה: "מה אפשר לעשות?! השנה אין לי..."

לפתע נזכרה האשה: "האם זוכר אתה? לפני הרבה שנים, כבר אינני זוכרת מתי, נפלה פחית לתוך אחד הצינורות..."

"מי אמר שהיה זה שמן זית?" שאל רבי יעקב בספקנות, "אולי היתה זו פחית של סרדינים? וגם אם כן, הרי ניסיתי בזמנו להוציא אותה בעזרתו של אחי ולא הצלחנו, היום בודאי הכל מלא בחלודה..."

אך האשה לא אמרה נואש: "אולי אתה זוכר באיזה עמוד זה היה?"

"אני ממש לא זוכר", ענה הבעל בעייפות, "ומה את רוצה שנעשה עכשיו"??

"יענקל, יענקל", קוראת האשה בעוז, "אם החזו"א אמר – אז יש פה, חייב להיות!"

"האם את מתכוונת לפרק את כל החנות??" שואל הבעל בתדהמה,

"כן", עונה האשה בלהט, "בקשתו של החזון איש – שווה כל מאמץ!"

זהו גם תירוצו של ר' עקיבא איגר, יוסף הצדיק פתר לשר המשקים את חלומו, שיחזור להגיש משקאות לפרעה, אך שר המשקים פחד: "כיצד אוכל לשוב ולהגיש משקאות בפני המלך? הרי כאשר אזכר כיצד נזרקתי לכלא בפעם הקודמת – ודאי ארעד מפחד ואשפוך בטעות את המשקה", ענה לו יוסף: "אל דאגה, אתה תשוב להיות שר המשקים, 'כמשפט הראשון אשר היית משקהו', בדיוק באותו בטחון שהגשת לו את המשקאות בעבר, כך תגיש לו כיום. כל הסיבה שהגעת לכלא לא היתה בגלל הזבוב, אלא בעבורי, 'כי אם זכרתני', כדי שתכיר אותי בבית האסורים ותוכל להזכירני בפני המלך."

הקב"ה רצה שיוסף הצדיק יצא מהבור, מיד הוא מפיל את שר המשקים לבור. כאשר יידע שר המשקים מה היתה תכלית כניסתו לבור, יוכל לשוב ולשרת את פרעה ברוגע ובשלווה, 'כראשונה...'

יתן הקב"ה, שנזכה לחיות תמיד עם אמונה חושית, שכל אשר נעשה סביבנו – הכל בהשגחה פרטית!

ולפתע, מתגלגלת לה מעדנות על רצפת החנות – פחית שמן זית מלאה וחתומה. פח שמן בחותמו של הכהן גדול, אין שום סדק!

ר' יעקב תופס את הפחית בשני ידיים, משאיר את הערבי עם הצינורות על הרצפה, וביחד עם אשתו הם רצים לביתו של החזו"א: "רב'ה, הבאנו לכם את שמן הזית!!" החזו"א רואה את השמן ואומר בשמחה: "אמרתי לכם, ידעתי שבחנות של שוורץ נמצא שמן זית."

בני הזוג היו מאושרים. החזו"א שילם להם טבין ותקילין, סכום שכיסה את כל השבירה, ור' יעקב אמר לאשתו: "לפני עשר שנים, לא העלינו בדעתנו, מדוע זה שכחנו לסתום את פתחי הצינורות שבחנות, אך הקב"ה, שמנהל את העולם, ידע גם ידע שבעוד עשר שנים, בשנת תש"ח לא ניתן יהיה להשיג שמן זית, מיד הוא שמר פחית אחת של שמן זית לעושה דברו, לחזו"א. זו גם הסיבה שלא הצלחנו לחלץ אותה משם, כי הפחית הזו היתה כבר שמורה למרן החזון איש!!"

ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם " היום

מה הקשר בין החרדה של אחי יוסף להספד על ר' סימון

ויפתח האחד וגו' וירא את כספו וגו' ויאמר אל אחיו הושב כספי וגם הנה באמתחתי ויצא לבס ויחרדו איש אל אחיו לאמר מה זאת עשה אלקים לנו (מב כז-כח)

בירושלמי (פ"ב דברכות ה"ח), איתא 'כשנפטר ר' סימון הספידו ר' לוי ואמר מה אם אחי יוסף על שמצאו מציאה יצא לבם, אנו שאבדנו את ר' סימון על אחת כמה וכמה!'

וצ"ב מהו הדמיון בין מה שהשבטים חששו לעלילה של גניבה כמו שהעלילו עליהם לבסוף שגנבים אתם, לבין אנו שאיבדנו את ר' סימון?

אלא פירש בספר לקח דעת (פרשת מקץ) 'דויחרדו לבם הרי ה' טרם שפתחו שאר האחים שקיהם, ועדיין לא ידעו רק מן האחד שנמצא הכסף בשקו, ולעלילה עדיין לא חששו אלא שבנוהג שבעולם כשקורה כן סומכים על הטעות, ויכלו לומר

שהממונה במצרים הניח שם את הכסף בטעות. אמנם לא כן היתה דעת השבטים, שלא תלו מאורעותיהם במקרה אלא לאיזה אות, כי אין בעולם סתם מקרה בלי חשבון. ולכן ויצא לבם ויחרדו איש אל אחיו - שלא יכלו למצוא פירוש על דבר זה לאיזה דבר בא לעוררם, ועכ"פ בטוחים היו שאין זה מקרה. ועל זה עשה ר' לוי ק"ו על ר' סימון שנפטר ונאבד, שאין זה מקרה אלא אות של תוכחה, ואם על מציאה יצא לבם כש"כ על אבידה!'

כך חיו גדולי ישראל

למה את עצובה שאל הרב את הרבנית, ...הילדים קרעו את הבד שקניתי כדי לתפור לי שמלה לשבת כל מה שחסכת כל כך הרבה זמן ענתה הרבנית. היתה זו הרבנית של מור זקני הגאון רבי יונתן זרביב זצ"ל בזמן שהיה ראש כולל בנתיבות בישיבתו של ר' יששכר מאיר זצ"ל הרב פשפש במעשיו ואמר הרי העונש בא כדי שהאדם יתקן את מעשיו אז מה עוול יש במעשי עד שנזכר בדברים שאמר בבוקר בכלל לאחד האברכים מתוך הרייתחא דאורייתא שיתכן ובנסיבות

עבדיו ויתן אתי במשמר בית שר הטבחים אתי ואת שר האפים: ונחלמה חלום בלילה אחד אחד אני והוא איש כפתרון חלמו חלמנו: ושם אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים ונספר לו ויפתור לנו את חלומותינו איש כחלומו פתר' (בראשית מא ט- יב) וכתב רש"י, נער עברי עבד. **ארורים הרשעים, שאין טובתם שלמה,** מזכירו בלשון בזיון: נער. שוטה, ואין ראוי לגדולה: עברי. אפילו לשוננו אינו מכיר: עבד. **וכתוב בנימוסי מצרים, שאין עבד מולך ולא לובש בגדי שרים.**

וצ"ב למה זה מוגדר 'שאין טובתם שלימה' הרי יוסף ביקשו שיצא לחירות, ולא ביקש שימלוך, וא"כ צריך לומר 'צר עין' אבל טובתו היתה שלימה עכ"פ כלפי מה שיוסף ביקש.

אלא הביאור בזה שיוסף ביקש ממנו שני דברים א. שיצא מהעבדות שאמר לו שנמכרתי לעבד בלי סיבה (לעיל מ טו) 'כי גנב גנבתי מארץ העברים' ב. שיצא מהכלא (שם) 'וגם פה לא עשיתי מאומה כי שמו אתי בבור'.

הדברים היה מקום שלא לאומרם הרב לא השתהה מלתקן ומיד בתחילת הסדר תיקן את הדברים והכריז ברבים דברים שאמרתי לפלוני טעות הם בידי

אחר הצהרים הרב חזר והרבנית שמחה הרב שאלה לשמחה מה זו עושה שמא עבדת על כשם שמברכים על הרעה מברכים על הטובה היא ענתה הרבנית לא ה' החזיר לנו את השמלה חדשה שאלה הרב הכיצד ענתה שהיא המדריכת כלות ותוך כדי הדברים היא לימדה את הכלה עד ביכן צריך הבגד לכסות והכלה נעצבה באומרה שהבגד שלה קצר לפי ההלכה כי היא גבוהה מאוד אבל היא תשמח להביא את זה לרבנית ואכן כך עשתה אמר הרב בהתפעלות שרואים שכאדם מתקן את מעשיו גם העונש מתמתק ויוצא יותר טוב שאם עד עכשיו היו צריכים לתפור את הבגד עכשיו זכו בבגד מושלם

למה שר המשקים נקרא ארור
'וידבר שר המשקים את פרעה לאמר את חטאי אני מזכיר היום: פרעה קצף על

ואליו שר המשקים רצה רק שישתחרר מהכלא, אך לא רצה שיצא מהעבדות, ולכן אמר שהוא עבד ולא ימלוך, וממילא רק יוציא אותו מהכלא, ויחזור לאדונו כי הוא לא מלך, וזה ארורים הרשעים שאין טובתם שלימה

מה המיוחד בנס חנוכה שעושים לו זכרון

הקשה הרב מאיר חדש זצ"ל (אור עולם עמ' קלו) מה המיוחד בנס החנוכה שעושים לזכרו חג, ולא יום אחד אלא שמונה ימים והרי כבר נעשו לישראל נסים גדולים מזה, וכמו שראינו בזמן חזקיהו בבוא סנחריב לכבוש את ירושלים 'ויתפלל חזקיהו לפני ה' ויאמר ה' אלוקי ישראל יושב הכרובים אתה הוא האלוקים לבדך לכל ממלכות הארץ אתה עשית את השמים ואת הארץ' (מלכים ב יט, טו) והתחזק באמונתו שהשי"ת ברא הכל בעבר, והוא המנהיג והמנהל היחידי של כל הבריאה בהווה, 'ועתה ה' אלוקינו הושיענו נא מידו', חזקיהו ביקש שהישועה תהיה מה' לבדו בלי השתדלות ופעולה כלשהי של בשר ודם. כדי 'שידעו

כל ממלכות הארץ כי אתה ה' אלוקים לבדך'. המענה לתפילתו היתה נבואת ישעיהו 'לכן כה אמר ה' אל מלך אשור לא יבוא אל העיר הזאת ולא יורה שם חץ', אפילו חץ אחד הוא לא ישלח אל ירושלים, 'ולא יקדמנה מגן, ולא ישפוך עליה סוללה. בדרך אשר יבוא בה ישוב, ואל העיר הזאת לא יבוא נאום ה'. וגנותי אל העיר הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי. ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור מאה שמונים וחמישה אלף' (שם לב-לה), חזקיהו המלך לא השתדל מאומה, בלילה כאשר כולם נמו את שנתם בא מלאך ה' והמית את כל המחנה האדיר של סנחריב.

ויצא מלאך השם ויכה במחנה אשור, מאה ושמונים וחמישה אלף, וישכימו בבוקר, והנה כולם פגרים מתים (ישעיה פליז פלו) תנא: אורך מחנהו ארבע מאות פרסא, רוחב צוואר סוסיו ארבעים פרסא, סך מחנהו מאתים ושישים ריבוא אלף חסר אחד! והלא כתיב: ויצא מלאך השם ויך במחנה אשור מאה שמונים וחמישה אלף, אמר רבי אבהו הללו ראשי

אֲרֹדֹף אוֹיְבֵי וְאִשְׁגֵם וְגו', אִמַּר לֹו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲנִי עוֹשֶׂה כֵן, הַדָּא הוּא דְכֹתִיב (שְׁמוּאֵל א ל, יז): וַיִּכֶם דּוֹד מֵהִנְשָׁף וְעַד הָעֶרֶב לִמְחַרְתֶּם. מֵהוּ לִמְחַרְתֶּם, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי אִמַּר לִשְׁתֵּי לַיְלֹוֹת וַיּוֹם אֶחָד, וְהִיָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאִיר לׁוֹ בְּלַיְלֹוֹת בְּזִיקִין וּבִרְקִיָּם, כִּמָּה דִתְנִינָן תַּמָּן עַל הַזִּיקִין וְעַל הַזּוּעוֹת וְעַל הַבִּרְקִיָּם, הַדָּא הוּא דְכֹתִיב (תְּהִלִּים יח, כט): כִּי אֲתָה תֵאִיר נְרִי וְגו'. עֵמֶד אִסָּא וְאִמַּר, אֵין בִּי כַח לְהַרוּג לְהֵם, אֲלֵא אֲנִי רוֹדֵף אוֹתֶם וְאֲתָה עוֹשֶׂה. אִמַּר לׁוֹ אֲנִי עוֹשֶׂה, שְׁנֵאִמַּר (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב יד, יב): וַיִּרְדַּפֵּם אִסָּא וְגו' כִּי נִשְׁבְּרוּ לִפְנֵי ה' וּלְפָנֵי מַחְנֵהוּ וַיִּשְׂאוּ שִׁלַּל הַרְבֵּה מְאֹד, לִפְנֵי אִסָּא אֵין כְּתִיב כֵּאֵן אֲלֵא לִפְנֵי ה' וּלְפָנֵי מַחְנֵהוּ. עֵמֶד יְהוֹשֻׁפֵט וְאִמַּר, אֲנִי אֵין בִּי כַח לֹא לְהַרוּג וְלֹא לְרֹדֹף, אֲלֵא אֲנִי אוֹמֵר שִׁירָה וְאֲתָה עוֹשֶׂה, אִמַּר לׁוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲנִי עוֹשֶׂה, שְׁנֵאִמַּר (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב כ, כב): וּבַעַת הַחֲלוֹ בְּרַנָּה וְתִהְיֶה וְגו'. עֵמֶד חִזְקִיָּהוּ וְאִמַּר, אֲנִי אֵין בִּי כַח לֹא לְהַרוּג וְלֹא לְרֹדֹף וְלֹא לֹא לֹא לְהַרוּג, אֲלֵא אֲנִי יִשָּׁן עַל מַטְתִּי וְאֲתָה עוֹשֶׂה, אִמַּר לׁוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲנִי עוֹשֶׂה, שְׁנֵאִמַּר (מְלָכִים ב

גִּיּוֹסוֹתֵיהֶם (סְנֵהֲדָרִין צה:): מַעוֹלָם לֹא עֵמֶד צְבָא אֲדִיר כִּזְהוּ, גְּדוֹל כִּזְהוּ, בַּעֲצֻמָּה כִּזּו מוֹל עִם יִשְׂרָאֵל. שְׁנֵי מִיִּיאָרְד וְשֵׁשׁ מֵאוֹת מֵלִיּוֹן [פְּחוֹת אֶחָד] חִיִּילִים!!! זֶהוּ רַבִּים בִּיד מַעֲטִים גִּיבּוּרִים בִּיד חֲלָשִׁים בְּמוֹבֵן הַפְּשׁוּט בִּיּוֹתֵר. וְכֹל הַצְּבָא הָאֲדִיר וְהַגְּדוֹל הַזֶּה - כַּחֲלוֹ שְׁעַל שְׁפַת הַיָּם - נִפְלַ שְׁדוֹד בְּלַיְלָה אֶחָד! לֹא קָרַב, וְלֹא מִלְחָמָה! וַיֵּצֵא מִלֶּאךְ הַשֶּׁם - וַיִּכֶה בְּמַחְנֵה אֲשׁוּר, וַיִּשְׁכִּימוּ בְּבוֹקֵר - וְהִנֵּה כּוֹלֵם פְּגָרִים מֵתִים!. הֵישׁ נִס גְּדוֹל מִזֶּה?! מַדּוּעַ לֹא קָבַעוּ יוֹם טוֹב עַל הַנִּס הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַזֶּה? בְּמָה גְּדוֹל הַנִּיצְחוֹן עַל הַיּוֹנוֹים שְׁשִׁמוֹנָה יָמִים מֵהַלָּלִים וּמוֹדִים - עַל הַנִּיִּסִּים עַל הַמִּלְחָמוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת, מֵהַנִּס הַנּוֹרָא שֶׁל הַכָּתָת מַחְנֵה אֲשׁוּר - שֶׁלֹא נִקְבַע עַל זֶה אִפְּיִלוֹ יוֹם אֶחָד שֶׁל הַלֵּל?.

וְלֹא עוֹד אֲלֵא שֶׁהַנִּס שֶׁהִיָּה לְכֹאוֹ הוּא גְּדוֹל יוֹתֵר מִנִּיִּסִּים שֶׁל הַחֲשִׁמוֹנָאִים, שְׁנֵאִמַּר בְּמִדְרַשׁ (אִיכָה רַבָּה ד טו) 'אַרְבַּעַה מְלָכִים הָיוּ, מֵה שְׁתַּבַּע זֶה לֹא תַבַּע זֶה, וְאֵלוֹ הֵן: דּוֹד, וְאִסָּא, יְהוֹשֻׁפֵט, וְחִזְקִיָּהוּ. דּוֹד אִמַּר (תְּהִלִּים יח, לח):

(קהלת ז י) 'אל תאמר מה היה שהימים הראשונים היו טובים מאלה' - כי לא מחכמה שאלת על זה, לפי שהדורות היו טובים וצדיקים מן האחרונים, לפיכך היו הימים הראשונים טובים מאלה שאי אפשר שיהיו אחרונים כראשונים (רש"י) (וע"ע בזה בשפתי חיים מידות ועבודת ה' א עמ' תריח)

אלא תירץ הרב מבריסק (הו"ד בנפש שמשון אמונה עמ' סט) שאנו למדים מכאן שעל כל אחד מוטלת החובה לעשות את כל מה שבכחו לעשות ולא מעבר לכך! דוד המלך כיון שהיה בכוחו להילחם, הוא היה מחוייב לעשות זאת. אך כאשר נתמעטו הדורות ולא היה בכח המלכים להילחם כמו דוד המלך, ביקש כל מלך סיוע לפי כוחו, עד שחזקו המלך כבר אמר 'אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף ולא לומר שירה אלא אני ישן על מטתי ואתה עושה'.

ועכ"פ מבואר שלא הוצרך להילחם כלל וא"כ מתעצמת השאלה למה על החשמונאים שהצטרפו להילחם אנו מודים

(יט, לה): ויהי בלילה ההוא ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור וגו'. כמה נשתיר מהם, רב אמר עשרה, שנאמר (ישעיה י, יט): ונער יכתבם, שכן דרכו של נער להיות כותב יו"ד. רבי אליעזר אומר ששה, שכן דרכו של נער להיות שורט שריטה. רבי יהושע אומר חמשה, שנאמר (ישעיה יז, ו): שנים שלשה גרגרים בראש אמיר. רבי יהודה ברבי סימון אמר תשעה, הדא הוא דכתיב (ישעיה יז, ו): ארבעה חמשה בסעפיה פריה. רבי תנחום בר חנילאי אמר ארבעה עשר, הדא הוא דכתיב (ישעיה יז, ו): שנים שלשה גרגרים בראש אמיר ארבעה חמשה בסעפיה פריה'.

והקשה הרב מבריסק: לכאורה, אם חזקוהו נענה עד כדי שלא הוצרך לעשות כלום, מדוע המלכים שקדמוהו לא ביקשו כן, מדוע דוד המע"ה הוצרך להילחם, אסא לרדוף ויהושפט לומר שירה. והרי ברור שחזקוהו המלך לא היה גדול יותר מקודמיו כדוד המע"ה וכו' שהרי הדורות הראשונים עדיפים וטובים יותר מהדורות האחרונים. כמבואר בגמ' (ר"ה כה): ואומר

ומפרסמים את הנס 'רבת את ריבם דנת את דינם נקמת את נקמתם מסרת גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים וטמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתך' ואילו בזמן סנחרב שלא הוצרכו להילחם כלל לא נעשה על זה שום זכר.

אלא נראה לבאר עפ"י דברי אור החיים (שמות יד כז) שהקשה למה למשה רבינו לא רצה הים להיבקע ואילו לר' פינחס בן יאיר הים נכנע ונבקע, וכתב וז"ל 'לאיתנו. רז"ל אמרו (שמות רבה פכ"א) לתנאו הראשון. וקשה לי לדבריהם אין זה מקום התנאי אלא בשעת החלוקה שם יזכיר תנאי זה. ואולי כי יודיע הכתוב כי אחר ששב אז ידע שהוא תנאי שהתנה עמו ה' ולא גזירת כליונו או הגעת צביונו להבטל מהעולם, והגם כי התנאי היה ידוע לו, אולי שלראות הפלאת הדבר שנתיבש ונעשו המים יבשה וגם המים העומדים נעשו חומות אבנים יאמרו כי בא עד קיצו גם כן וכשחזר ידע כי אין זה אלא תנאי ראשון לבד. וצריך לדעת אופן התנאי אם היה

ליוצאי מצרים אם כן למה נרעש בפעם הזאת כמאמרם ז"ל (שם) שהתריס כנגד משה ואמר לו אין אני נקרע מפניך שאני נבראתי ביום ג' ואתה נבראת ביום ששי וכו' עד שנטה ה' ימינו לימין משה דכתיב (ישעי' ס"ג ז') מוליך לימין משה. ועוד רואני כי ליחידי סגולה היה נקרע בעל כרחו כמעשה הובא בחולין (ז). ברבי פינחס בן יאיר וכו' ואם לא התנה עמו אלא ליוצאי מצרים לבד מה כוחו של ר"פ בן יאיר עליו השלום להתגבר על מעשה בראשית:

אכן תנאי זה הוא בכלל התנאים שהתנה ה' על כל מעשה בראשית להיות כפופים לתורה ועמליה ולעשות כל אשר יגזרו עליהם וממשלתם עליהם כממשלת הבורא ברוך הוא, ולזה תמצא כמו כן בשמים ובארץ ובכוכבים ובשמש וירח שלטו עליהם הצדיקים יחידים ואין צריך לומר מרובים כאשר חקק ה' להם בעת הבריאה, והוא סוד אומרו (ישעי' מ"ג) בוראך יעקב וגו' ואמרו ז"ל (ויקרא רבה פל"ו) שאמר הקדוש ברוך הוא לעולמו מי

לא נראה לבאר עפ"י דברי אור החיים (שמות יד כז) שהקשה למה למשה רבינו לא רצה הים להיבקע ואילו לר' פינחס בן יאיר הים נכנע ונבקע, וכתב וז"ל 'לאיתנו. רז"ל אמרו (שמות רבה פכ"א) לתנאו הראשון. וקשה לי לדבריהם אין זה מקום התנאי אלא בשעת החלוקה שם יזכיר תנאי זה. ואולי כי יודיע הכתוב כי אחר ששב אז ידע שהוא תנאי שהתנה עמו ה' ולא גזירת כליונו או הגעת צביונו להבטל מהעולם, והגם כי התנאי היה ידוע לו, אולי שלראות הפלאת הדבר שנתיבש ונעשו המים יבשה וגם המים העומדים נעשו חומות אבנים יאמרו כי בא עד קיצו גם כן וכשחזר ידע כי אין זה אלא תנאי ראשון לבד. וצריך לדעת אופן התנאי אם היה

עשה נעץ חרב על פתח בית המדרש ואמר כל מי שאינו עוסק בתורה ידקר בחרב זו בדקו מדין ועד באר שבע ולא מצאו עם הארץ מגבת ועד אנטיפרס ולא מצאו תינוק ותינוקת איש ואשה שלא היו בקיאים בהלכות טומאה וטהרה' וכלפי מי שעוסק בתורה בכזו מסירות אין זה חידוש שיעשה לו נס משא"כ בזמן היונים שהתרשלו בעבודה ולא היו ראויים לנס רק אין זה חידוש שקיבל ה' את תפילתם.

וכמו שאומרים בעל הניסים 'ואתה ברחמיך הרבים' וצ"ב למה צריך כאן רחמים רבים, הרי כיון שקמו שנים עשר איש נגד שמונים אלף במסירות נפש, לכאורה ע"פ דין מגיע להם עזרה מן השמים, ולמה הם צריכים לרחמים.

אלא התשובה היא שכיון שנתרשלו מהעבודה לא שנה ולא שנתיים, נתרחקנו מהקב"ה ונתקרבנו ליונים הטמאים, א"כ לא מגיע לנו כלום ע"פ דין, וכל ההתקוממות במסירות נפש של החשמונאים שימשה רק כלי לעורר רחמי שמים ולבטל את מידת הדין, כי בדין לא היתה לנו תקומה לרגע אחד ולכן אנחנו

בראך מי יצרך ישראל והכל בכח התורה. וצא ולמד מ"ש בפסוק בראשית. והנה ביציאת ישראל ממצרים עדיין לא קבלו התורה ואין גזירתו על הנבראים גזירה ולזה לא הסכים הים ליחלק להם וטען למשה אתה נבראת בששי ואני בג' זה רמז כי אינו בן תורה שאם היה בן תורה הנה הוא קודם לו כי התורה קדמה לעולם כולו, ולזה נתחכם ה' והוליק ימינו לימין משה פירוש הראהו כי הוא בן תורה המתיחס לה ימין דכתיב (דברים לג ב) מימינו וגו' וכשראהו תיכף ומיד נקרע כתנאי הראשון, ולזה כל צדיק וצדיק שיעמוד אחר קבלת התורה יביא בידו שטר חוב א' לכופו ליחלק לפניו, ותמצא שכשלא רצה ליחלק לר' פנחס בן יאיר ולהמתלזה עמו רצה לקונסו ופחד הים ממנו'.

ולפי"ז בזמן שנחריב שישבו ולמדו תורה עד שאמרו בסנהדרין (צד:): 'וחובל עול מפני שמן א"ר יצחק נפחא חובל עול של שנחריב מפני שמנו של חזקיהו שהיה דולק בבתי כנסיות ובבתי מדרשות מה

פירש"י 'והיו למאורות, עוד זאת ישמשו שיאירו לעולם'. ומרן הגר"ח שמואלביץ זצ"ל 'שיחות מוסר' (מאמר ד') דייק בזה, דמשמע דעיקר תפקידם הוא לאותות. ויש תפקיד נוסף – להאיר. והוא עפ"מ ש"כ רש"י ז"ל, כשהמאורות לוקין סימן רע לעולם שנאמר מאותות השמים אל תחתו וגו', בעשותכם רצון הקב"ה אין אתם צריכים לדאוג מן הפורענות עכ"ל וכוונתו למה שאמרו בגמ' סוכה כט ע"א בשעה שחמה לוקה סימן רע לאומות העולם ובשעה שהלבנה לוקה סימן רע לישראל ע"כ כלומר שיש במאורות תפקיד מרכזי להתרות ביושבי תבל על מעשיהם האם הם מאירים את העולם או האם הם מחשיכים את העולם ולפיכך מעלה זו קודמת היא למעלה של להאיר על הארץ' וכ"כ בס' חפץ חיים' עה"ת שאמר שמכאן אנו רואים מה רחוקה דעתנו מדעת תורה שהלא אפילו היו שואלים את החכם הגדול ביותר למה נבראו המאורות היה מבאר שאין ספק שתפקידם העיקרי להאיר ולחמם ליושבי תבל אבל האמת שעיקר

מודים לך על כל זה (ר"ש ברעוודה בשיחה עמ' 54)

ונראה להוסיף כי יש פעמים כמו אצל המרגלים שלא ניצלו את ההזדמנות אח"כ שוב לא יכלו להילחם ונאמר להם כשרציתי לא רציתם עכשיו שאתם רוצים אני איני רוצה. וכן מצינו שלאחר חטא המרגלים שבהתחלה עמ"י לא רצו להילחם, עם יושבי אר"י בגלל שהאמינו למרגלים. אבל אח"כ כשהם רצו להילחם ואמרו אנחנו נעלה ונלחמנו ככל אשר ציונו ה' אלוקינו וה' ענה להם לא תעלו ולא תלחמו, כי אינני בקרבכם, ולא תנגפו לפני אויבכם, ואכן כך היה האמוראים יצאו לקראתם והכו בהם.

וטעמו של דבר מבואר בפסיקתא (דברים ד ע"א) 'כך אמר להם הקב"ה כשרציתי לא רציתם עכשיו שאתם רוצים אני איני רוצה' ומבואר שלכל דבר יש הזדמנות. ומי שמפסיד אותה לא יכול לשוב עליה. והארכנו בזה בלמעשה על אלול עי"ש

אמנם אף בענין המאורות יש כאן ענין גדול מעבר לשימוש במאורות דהנה

חברו וסיפר לו את כל הענין. כאשר גם בעיני החבר נראו הדברים תמוהים, יעץ לו הלה לשוב על עקבותיו לנסוע בחזרה לבני ברק ולבקש הסבר על הדברים.

ואכן כך עשה. למחרת נסע שוב אל ה'חזון איש' ושאלו לפשר הדברים. מרן זצ"ל שכפי הנראה צפה שכך יהיה, קידם את פניו בחיוך ואמר לו: בא ואפרש לך דברי, אמונה היא מהדברים הצריכים חיזוק תמידי. אם אין אדם מחזק את אמונתו שגדל והתחנך בה, היא הולכת ונחלשת ואחריתו מי ישרונה. על כן אדם חייב לחזק תמיד את אמונתו ורק כך יבטיח את ה'ידישקייט' שלו (יהדותו) כדבעי. וכיצד מחזקים אותה? על ידי שמסגלים חיים של אמונה חושית.

הנה לך דוגמא לחיים על פי אמונה חושית: הגמ' מספרת (ברכות ה:) על רב הונא שהחמיצו לו ארבע מאות חביות של יין. הלכו אצלו חכמים ואמרו לו שיעיין במעשיו. אמר להם: וכי חשוד אני בעיניכם?! אמרו לו: וכי חשוד הוא הקב"ה שיענישך ללא דין? אמר להם שהוא אינו יודע במה חטא, שמא הם יודעים. אמרו לו

מטרתם להודיע לבני אדם את הדרך אשר ילכו בה

ונסיים במעשה שהובא בילקוט לקח טוב (דברים א עמוד מא) 'אחד מבאי ביתו של מרן החזון איש זצ"ל הגיע יום אחד לבית מרן ושמע מפיו את הדברים הבאים: 'לפעמים רואים אנו אדם שומר תורה ומצוות ומדקדק בקלה כבחמורה ופתאום ביום בהיר אחד הוא פורק מעליו את העול. לכולם נדמה שמפנה זה חל בפתאומיות. אך למעשה, ההדרדרות הפנימית החלה בוודאי זמן רב לפני כן. אף שכל הזמן היא לא התבטאה במעשים, האמונה בתוך לבו נחלשה כבר מזמן. רק מכח הסביבה החזיק האיש מעמד כלפי חוץ, עד שנתגלה מצבו גם לעיני האחרים. בכך סיים החזון איש את דבריו, סתם ולא פירש.

כאשר יצא הבחור בדרכו חזרה לביתו שבירושלים נטרד מאד במחשבתו. בכל הדרך חזר ושאל את עצמו: 'מה היתה כוונת ה'חזון איש'? איזה פגם מצא בו אשר בגינו ראה לנכון לומר לו דברים נוקבים אלה?' משהגיע לירושלים פגש את

שלא נתן לאריסו את הזמורות המגיעות לו בנוסף לחלקו. בסופו של דבר קיבל על עצמו לתקן את העוול ומיד חזר החומץ להיות יין. ויש אומרים שהחומץ התייקר ונמכר במחיר יין.

שה' הצילם זה לכבודו משא"כ היוונים ההצלה היא בשבילנו כי הם התחשבו איך ה' לא יענישים וכיו"ב)

ההבדל בין יוסף שדואג לשני, לשר המשקים שחושב רק על עצמו

שר המשקים ושר האופים היושבים בבית האסורים יחד עם יוסף הצדיק, חולמים חלום ואינם יודעים את פתרונו. בבוקר רואה יוסף את פניהם שאינן כתמול שלשום ושואל אותם מדוע פניהם רעים היום.

יש להבין: וכי מה אכפת לו ליוסף שלשני האנשים הללו אין היום מצב־רוח? מה זה עניינו שהם זועפים? סביר להניח כי יוסף לא היה משעמם ביושבו בכלא. הוא ישב שם וחזר על התורה שלמד מאביו.

הרי הפסוק אומר שיעקב אבינו אהב את יוסף "כי בן זקנים הוא לו", ואמרו חז"ל שיעקב לימדו את כל התורה שלמד בבית מדרשם של שם ועבר במשך 14 השנים שישב שם. אם כן, בכל השנים בהן ישב יוסף בבית האסורים הוא חזר על תורת אביו ושינן את כל אשר למד, ומה אכפת

אם דבר כזה היה קורה אצלנו, אמר ה'חזון איש' היינו מחפשים את העילה לחימוץ היין בגורמים טבעיים. אך לא כן חז"ל, הם חיו באמונה חושית. כאשר קרתה להם תקלה חיפשו את הטעון תיקון בעולמם הרוחני וידעו שרק כך יצליחו למנוע את הישנות הדבר. מי שחי אמונה חושית הוא בטוח באמונה שלו.

כיצד מגיעים לאמונה חושית? - כל דבר שהנך זקוק לו, בקש אותו מהקב"ה. אם דרושות לך נעליים חדשות עמוד בפינת החדר ותאמר: רבוננו של עולם ראה נא את נעלי הקרועות והמצא נא לי כסף כדי לקנות נעליים חדשות. וכך בכל דבר. על ידי זה תרגיל את עצמך להכיר ולהרגיש שהוא יתברך הנותן את הכל. כך רוכשים אמונה חושית! סיים ה'חזון איש'.

ובמק"א (פרשת שמות או וארא כתבנו לישוב בזה כיון שסנחירב לעג לה' לכן מה

לו ליוסף אם שני הגויים הללו עצובים וזועפים? ובכלל, כיצד הוא שם לב לכך? רעות. זה מנהיג אמת. מי שרוצה להיטיב עם כל בן־אנוש, יהיה זה בן ברית או שאינו בן ברית.

ניצל ממוות בזכות אמירת שלום

ידוע הסיפור על אותו משגיח כשרות שהיה חלק מצוות עובדים יהודי, שעסקו בשחיטה במשחטה גדולה מעבר לים. אותו יהודי, בכל בוקר שהיה מגיע למפעל היה מקדם בברכה את השומר היושב בפתח, שרוב בני האדם כמעט ואינם שמים לב לקיומו; ובסיום שעות העבודה, כאשר היה עוזב את המפעל, היה נפרד לשלום מאותו שומר. יום אחד, בסמוך לסיום שעות העבודה נכנס אותו משגיח לבדוק דבר־מה באחד ממקררי הבשר הענקיים. פתאום הבחין שמישהו סגר את דלת המקפיא מבלי שהבחין שיש בן־אדם בתוכו, וכך הוא נותר כלוא במקפיא ענק שרק למחרת בבוקר יפתחוהו, כאשר הוא יודע שאין כל סיכוי שיצליח לשרוד בו בחיים במשך שעות ארוכות כל כך. הוא דפק על דלת הברזל הכבדה, צעק בכל כוחותיו, אבל איש לא שמע אותו. עובדי

בזכות החיוך והסברת הפנים אך אם נתבונן בדבר נוכל להבין כיצד הגיע יוסף לאותה משרה רמה, עד שהפך להיות השליט על כל ארץ מצרים. יוסף ביושבו בבית הסוהר התייחס בחביבות ובנועם לכל אלו שישבו אתו שם. מן הסתם, מדי בוקר כאשר היה פוגש את שר המשקים ושר האופים היה מחייך אליהם ודורש בשלומם, והם היו משיבים לו בחזרה.

והנה, באותו בוקר כאשר פגש אותם יוסף ודרש בשלומם, הם לא ענו לו כמו בכל יום. פניהם היו עצובות, וכיוון שחשו כי הוא מתעניין בשלומם מעומק הלב פתחו את לבם וסיפרו לו על החלום המוזר שכל אחד מהם חלם. נמצא, כי כל הצלחתו של יוסף ועלייתו לגדולה, שהתגלגלה לבסוף דרך שר המשקים, יסודה היה נעוץ באותה הנהגה של חיוך והסברת פנים לכל אחד ואחד. יוסף הצדיק לא היה מסוגל לראות בן־אדם עצוב עם פנים

גויים היושבים עמו בבית האסורים. לכן מצא אותו מלך מצרים ראוי להיות שליט על מדינתו ולהיות "המשביר לכל עם הארץ". כי רק מי שמחפש כל הזמן כיצד אפשר להיטיב עם הזולת, הוא זה הראוי להנהגה. (מתוך הספר 'משכני אחריר').

ולא עוד אלא יוסף הצדיק לא נשאר שקוע בדיכאון, ואומר מה איכפת לי שאין פניהם יפים וכי הם עברו מה שאני עברתי מבן זקונים לבירא עמיקתא וכו'.

זה יהודי משא"כ שר המשקין חושב רק על עצמו ומה שהוא כן גילה לפרעה היה מפרעה פחד וחשב רק על עצמו שלא יפסיד מזה כמבואר במדרש (ב"ר פט ז) **כיון שראה שר המשקים את פרעה שהיתה נפשו מבקשת לצאת**, היה מחשב בדעתו ואומר אם ימות פרעה זה יעמד מלך אחר איני יודע אם מעמידי באמונתי אם לאו, (בראשית מא, ט):

וידבר שר המשקים, אמר לו שני חטאים יש בידי, אחת שלא עשיתי ליוסף טובה והזכרתיו לפניך, ואחר שראיתך מצטער

המפעל סיימו את יום עבודתם, והוא נותר כלוא בקור העז, כאשר הוא כבר מתכוון לקראת סופו המר. לפתע, כאשר כבר היה על סף קפיאה, נפתחה דלת הברזל ואותו שומר שבפתח קרא לו בשמו. נדהם היהודי למראה הצלתו ממוות לחיים, ושאל את השומר: "מה הביא אותך לפתוח את המקפיא בשעת לילה מאוחרת זו, כיצד עלה בדעתך שאני נמצא בתוכו?".

השיב לו השומר: "באמת כבר הייתי בדרך לביתי, אך פתאום נזכרתי שכאשר העובדים עזבו את המפעל לא ניגשת אלי להיפרד ממני לשלום. חשבתי בלבי: הרי בכל יום אינך עוזב את המקום מבלי לגשת אלי, ומה קרה היום? הייתי בטוח שקרה לך משהו רע ואולי אתה לכוד במפעל, ולכן שבתי אליו כדי לחפש אותך!". הנה כי כן, בזכות הסברת פנים של אותו יהודי ניצלו חייו ממוות בטוח.

בני ישראל הם גומלי חסדים, אפילו עם נכרים. זאת למדנו מיוסף הצדיק, להיטיב לכל אחד ואחד. להתעניין בשלום אותם

מעמדם או שלא ורק בגלל זה ההם הצילו את יוסף בשביל סיכוי קטן שלא ימנו אותו.

הלימוד מזה למעשה. עד כמה חשוב לחשוב על טובת השני ולא רק על עצמנו

ויש להוסיף על זה מש"כ בספר אפריון למה רק עכשיו הוא אמר כן

אפריון בראשית פרק י

[מא יב] ושם אתנו נער עברי עבד:

עיין רש"י ארורים הרשעים וכו'. ולכאורה קשה הרי גם על המלך עיות בזה, כי אין זאת מחק המוסרי לדבר בפני המלך גנות על איזה אדם טרם יחקרוהו, וביחוד על אדם שמבקשים שישמח לב המלך ושישיב רוחו. וי"ל כי שר המשקים היה קצת מוכרח לדבריו אלו ובזה היה מתנצל את עצמו, כי הנה היה מקום שיקצוף פרעה עליו מדוע אחר עד עתה בבשורה הזאת, ותיכף בבקר כאשר שלח פרעה לקרוא לכל חרטומי מצרים ולכל חכמיה, היה לו לומר כי בבית הסהר נמצא איש שומע

על פתרונו של חלום ולא גליתי לך עליו שהיה יודע פתרונו. (בראשית מא, יב): ושם אתנו נער עברי וגו', אף על פי שהזכיר אותו הוא מבזהו, שהוא יודע לאיזה גדלה הוא נכנס. מיד (בראשית מא, יד): וישלח פרעה ויקרא, ושם אתנו וגו', אמר רבי שמואל בר נחמן ארורים הם הרשעים שאין עושים טובה שלמה, נער, שוטה. עברי, שונא. עבד, שכך מוכתב בסקרידין של פרעה שאין עבד מולך ולא לובש כלידים [פרוש: אצעדה, כלי ידים]. 'מתי הוא אומר רק כשרואה שפרעה עתיד למות הוא מגלה שלא יפסיד את כסאו.

וצ"ב למה פחד שאם יבוא מלך חדש הוא יפסיד הרי אותה הסיבה שהוא מונה עכשיו תגרום שימנו אותו אח"כ כי אם הוא לא יהיה טוב לא היו ממנים אותו גם עכשיו.

אלא חששו שמא בכל זאת ברגע חילופי הגברי יבואו לדון האם להמשיך את

כי המה לא העלו ארוכה למכתך, ע"כ אני מגיד את הדבר כי בודאי אין היזק לנסות גם בו.

ויש להוסיף עוד מדברי הגמ' שלהלן מבואר עד כמה היתה התנגדות למנות את יוסף

ויאמר פרעה אל יוסף אני פרעה ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים (מ"א-מ"ד)

בשעה שאמר לו פרעה ליוסף "ובלעדיך לא ירים איש את ידו" אמרו אצטגניני פרעה, עבד שלקחו רבו בעשרים כסף תמשילהו עלינו? אמר להם, גינוני מלכות אני רואה בו. אמרו לו אם כן יהא יודע בשבעים לשון. בא גבריאלי ולימדו שבעים לשון, לא היה לומד. הוסיף לו אות אחת משמו של הקדוש ברוך הוא ולמד. ולמחר כל לשון שדיבר פרעה ענה לו באותו לשון. התחיל יוסף לדבר בלשון הקודש, לא ידע פרעה מה שהוא אומר. אמר לו פרעה תלמד אותי, לימד אותו יוסף ולא למד, אמר לו פרעה תשבע לי שלא תגלה

חלום לפתור אותו. ואמנם נראה דרך משל, איש עשיר אשר בביתו איזה חולה ר"ל, ובעירו נמצאו רופאים מומחים גדולים, וגם רופא שאינו מומחה הנה מסתמא העשיר לא יקרא תחלה את הרופא אשר איננו מומחה, אך את המומחים המפורסמים יקרא, ואולם אם יראה כי אלו לא העלו ארוכה ואין תועלת בהם, אז יאמר מה יזיק אם אנסה גם ברופא זה שאינו מומחה. וכן אמר שר המשקים (כדי להסיר ממנו חרון אף וכעס), אמת שיש בבית הסהר איש אשר פתר לנו חלומותינו לנכון, אבל מ"מ לא נוכל לשפוט מזה בטח כי היתה הדבר מחמת חכמה יתירה שיש בו, כי הנהו נער עברי עבד אשר רחוק לומר שיהי' חכם כ"כ, ויכול להיות כי אך מקרה היתה פתרונו לנו וכסומא בארובה, וגם החלומות שלנו לא היו קשים כ"כ לפתרם, ואיש כחלומו פתר לפי החלום וקרוב לעינינו (כמ"ש רש"י), ולא נראה בזה חכמה גדולה כ"כ, ועל כן לא הגדתי הדבר מיד, כי בודאי טוב יותר לנסות תחלה בחרטומי מצרים ובחכמיה שהם מומחים גדולים, ואך עתה בראותי

וכך יתגשמו חלומותיו. וזה תמוה, הרי יוסף נשאר שנתיים נוספות בכלא במצרים בגלל שתלה השתדלות מסוימת על שר המשקים, וזה היה טענה עליו שהיה עליו לסמוך על הקב"ה בלבד, וכי יוסף לא למד לקח שהשתדלות יתרה מקלקל??! אז למה כעת הוא ממשיך ומנסה ומנסה למלוך על ארץ מצרים?! ראיתי בספר אש תמיד מידידי הגאון רבי ישראל מאיר דרוק שליט"א שכתוב לפני כן (שם ט"ז) "ויען יוסף את פרעה לאמר בלעדי אלקים יענה את שלום פרעה", ובזה יוסף אמר לפרעה שבלי הקב"ה הוא כלום, א"כ הוא מודה לפרעה שהכל מן השמים, ולכן אחרי כזו הצהרה כל השתדלות שעשה זה לא קלקל כלל. וזו עצה טובה כדי לא להתפעל מכוחי ועוצם ידי, ולכן כשאדם אומר "אני עשיתי", "אני הלכתי" או "אני הצלחתי" תמיד להקדים שכל מה שקורה זה מן השמים, וכך האדם אינו מתגאה במה שעושה. ידוע שמרן החזון איש זצ"ל היה אומר שהיום אפשר לראות שהכל מתנהל מלמעלה אצל כל אחד ואחד בעת שנמצא בתקופת השידוכים, אדם יכול להשתדל כמה

שאתה יודע שפה אחת יותר ממני. נשבע לו. אחר כך, כשבא יוסף ואמר לו "אבי השביעני לאמר" (בראשית נ' ה') אמר לו פרעה תישאל על שבועתך לחכם שיבטלוה. אמר לו ואשאל גם על השבועה שנשבעתי לך. אמר לו עלה וקבור את אביך. (סוטה ל"ו ב')

מתורת מורינו רבי יהודה אריה הלוי דינר שליט"א

פרשת מקץ | חנוכה |

להתרגל לומר שהכל מן השמים כתוב בפרשה שלאחר שיוסף הצדיק הסביר לפרעה את החלומות אמר לו (מ"א - ל"ג, ל"ד) "ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם וישיתוה על ארץ מצרים, יעשה פרעה ויפקד פקדים על הארץ..." דהיינו שכעת יוסף מיעץ לפרעה מה לעשות כדי שהמצריים לא יסבלו מהרעב שהולך להיות בעולם, ומרמז לו שעליו למנות "איש נבון וחכם..." [והרי יוסף לכאורה בתוך ליבו חשב על אפשרות שהוא עצמו יבחר למלוך], וכך יוכל למלוך על מצרים,

ועוד יש לבאר עפ"י דברי החזו"א הביאו הבר דב יפה זצ"ל בספרו לעובדך באמת (עמ' קנג)

מידת הבטחון ודרכי ההשתדלות
ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו (מ, כג).

"ולא זכר שר המשקים את יוסף - באותו היום, וישכחהו, לאחר מכאן, מפני שתלה בו יוסף את בטחונו הוזקק להיות אסור שתי שנים, שנאמר 'אשרי הגבר אשר שם מבטחו בה' ולא פנה אל רהב"ה, ולא בטח על המצרים הקרויים רהב" (רש"י בשם מדרש רבה).

יש להבין מה פגם היה בבקשתו של יוסף משר המשקים שיזכירוהו לפני פרעה, וכי אסור למי ששם בטחונו בקב"ה, לנקוט גם באמצעי השתדלות אשר פי דרך הטבע יש בהם כדי להועיל?

כדי להשיב על השאלה, יש להקדים ולברר בטחון מהו.

שרוצה אבל בפועל בלי השגחה עליונה אין שום דבר. לאחרונה סיפר לי יהודי "אבא של אשתי היה אחד שמאוד התחבר לנ"ך, לכן רצה חתן שידע טוב את כל הנ"ך, כשנפגשתי עם חמי הוא רצה לבדוק אם יש לי ידיעות בנ"ך. שאל חידה ביחזקאל ועניתי לו, הוא מאוד התפעל, כל כך שמח שהשידוך יצא לפועל, וב"ה היום יש לי בנים ובני בנים העוסקים בתורה ובמצוות, האמת שלא למדתי נ"ך כלל והתשובה לחידה שחמי שאל אותי היתה בהפטרה מהבר מצוה שלי, וב"ה נזכרתי וידעתי טוב במה מדובר". עוד יהודי סיפר שבחנו אותו לפני שהתארס על גמ' שאין אנו רגילים ללמוד בעיון, והשידוך יצא לפועל, והאמת היה שיום לפני שנפגש עם השווער הוא ישב זמן רב באוצר הספרים כדי לחפש ספר מסוים שמאוד עניין אותו ותוך כדי קרא שם את הגמ' הזו והתעניין יותר ולמד את סוגיא

ידוע, שישנם הסבורים שכאשר אדם ניצב בפני מצב של סכנה, הרי מידת הביטחון מחייבת אותו לבטוח שהוא בודאי יינצל מן הסכנה. וכן העושה השתדלות לפרנסה וכדומה, צריך לבטוח שהשתדלותו תצליח.

[גם החזון איש סובר, שאדם שמחזק עצמו באמונה שהכל תלוי בקב"ה, הרוצה רק בטובתו ואין בידו מעצור מלהושיע, זה עצמו תוספת זכות עבורו, אלא שעל כל פנים אי אפשר להיות בטוח שתוספת זכות זו תביא להצלתו.]

אך החזון איש ('אמונה ובטחון' פרק ב') שולל גישה זו לחלוטין, "כי כל שלא נתברר בנבואה גורל העתיד אין העתיד מוכרע, כי מי יודע משפטי ה' וגמולותיו".

כללי ההשתדלות

ואומר החזון איש, שהשקפה זו על מהות הבטחון קובעת גם את טיב ההשתדלות הרצויה וגם את גבולותיה הראויים. את טיב השתדלות - כי בעל בטחון אמיתי, שבטחונו מבוסס על האמונה שרצון ההשגחה העליונה הוא סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות, ישים את עיקר השתדלותו בתשובה ותפילה וצדקה, כדי להפיק רצון מלפניו להעביר את רוע הגזירה, במקום לרדוף אחרי נדיבים ושרים ולבקש תחבולות שוא.

החזון איש עצמו סובר, שהבטחון הוא ענף מהאמונה. והיינו, שהבטחון מיוסד על האמונה שאין פגעים רעים הבאים על ידי המקרה, אלא הכל מאתו יתברך. עוד יש לו לבוטח להאמין, שאין מעצור לקב"ה להושיע ולהכין סיבות שיביאו לו את הישועה המקווה, וכן, שאין שום עניין של קושי לפניו יתברך, כך שהצלתו אינה קשה, כביכול, יותר מאי הצלתו.

וכאשר הבוטח עומד במצב של סכנה, עליו להעמיד עצמו על נקודת האמונה שגם אם לא יינצל אין זאת יד המקרה, כי

וכך גם בעניין גבולות ההשתדלות, שהנה, הטעם שחובת ההשתדלות אינה סותרת את מידת הבטחון - למרות שאמונתנו מיוסדת על הידיעה שהכל תלוי ביד ה', ומובן מאליו שאין לקב"ה צורך בהשתדלותנו - לפי שהקב"ה חפץ להנהיג את העולם בדרך הטבע, ולכן נקבעה ההלכה שאין סומכים על הנס. לכן, רק מעשים שיש בהם משום הוצאת הישועה מגדר של נס, הם שנכנסים לכלל חובת ההשתדלות, אבל מעשים שאינם כאלו, אינם נכנסים לכלל חובת ההשתדלות, וממילא הם גם אסורים!

על פי יסודות אלו מבאר החזון איש את הפגם שהיה בבקשתו של יוסף משר המשקים שיזכירו לטובה לפני פרעה. כי אף שהשתדלות אינה סותרת את מידת הביטחון, אך במה דברים אמורים, בהשתדלות שעל פי דרך הטבע תועלתה קרובה, כי באופן כזה ההשתדלות מוציאה את הישועה מגדר של נס. אך השתדלות שעל פי דרך הטבע אינה קרובה להועיל, מקבלת אופי של מעשה הנובע מתוך

יאוש, כטובע הנאחז בקש, וזו סתירה גמורה לבטחון אמיתי בבורא יתברך.

והנה, אף שבודאי שבטחנו של יוסף היה על הקב"ה בלבד, והפנייה לשר המשקים הייתה מבחינתו מעשה של השתדלות, מכל מקום היה בה פגם, כי על פי תכונתם של אנשים מסוגו של שר המשקים, וחוקה ההסתברות שיזכור למלאות את בקשת יוסף להזכירו לטובה אצל פרעה, ולכן אין לבטח לעשות השתדלות שכזאת, שמתאימה, כאמור, רק למי שפועל מתוך יאוש. ונמצא, אומר החזון איש, שיוסף לא נענש על גריעותא במידת בטחונו, אלא על מעשה ההשתדלות, שעל פי קבלת חז"ל, לא היה לו מקום על פי דיני הבטחון. עכ"ד הרב דב יפה זצ"ל.

ולפי"ז יש לומר שההרי ביאר הרמב"ן את הטעם שיוסף אמר לפרעה עצה שהרי לכא' קשה מי ביקש ממ {לג} ירא פרעה איש נבון וחכם. אמר לו שיצטרך לאיש נבון וחכם שיהיה ממונה על כל הארץ ויפקד

ואין זה נקרא השדלות והטלת מבטחו
ברהבי כזב.

נו עצה אלא ביאר הרמב"ן כי

.....

ז.

לפני כמה ימים פגשתי את רבי שמואל
ברונר שליט"א שסיפר לי שפעם היה
באמריקה כדי להתרים אנשים עבור רשת
הכוללים שעומד ברשותו, היה רגיל לקבוע
את המפגשים שלו לפי סדר יום מסוים, כך
שלא יצטרך לנסוע כמה פעמים באותם
מקומות. אחד המפגשים היה מתוכנן
להיות בעיר ניו יורק בשעה שתיים וחצי
לאחר צהריים, ויהי באותו בוקר הוא קיבל
טלפון בשעה אחד עשרה בבוקר מאותו
נדבן שאינו יכול להיפגש איתו בשעה
שקבעו, אבל אם הוא יכול להיות בשעה
שתיים עשרה בדיוק הוא ישמח לקבלו,

עוד פקידים תחתיו שילכו בארץ ויקבצו את
כל אוכל כי לא יוכל השליט ללכת בכל
הארץ ואמר לו שיהיה נבון וחכם נבון שידע
לנהל עם ארץ מצרים בלחם לפי הטף מידו
ולתת להם כדי חיותם וימכור המותר
לארצות האחרות לאסוף עושר וממון
לפרעה וחכם שידע לקיים התבואה שלא
תרקב שיערב עם כל מין דבר המקיים
אותו בטבעו כגון חומטין שהזכירו רבותינו
(שבת לא) והכסף החי הממית הכנימה
וכיוצא בהן ואמרו בבראשית רבה (צ ה)
ערב בהן עפר וקיסומיות דברים שמקיימין
את התבואה ואמר יוסף כל זה בעבור
שיבחרו אותו כי החכם עיניו בראשו

ומבואר שהטעם שאמר יוסף את
היסוד הזה כיון שידע שבלא"ה הוא
יוצרך לשוב לכלא כי פרעה היה כפוי
טובה

ובלא"ה היו מחזירים אותו לכלא וכל
מה שהוא ניצול זה רק בזכות שביאר
לפרעה שאין כמותו.

'במקרה' באותו בוקר הוא נסע לניו יורק לצורך מפגשים שלא קבע מראש וכך התגלגל שהיה באזור. במפגש שמע הנדבן והתעניין על הכוללים אבל היות שזו היתה פגישה לא מתוכננת לא היה לו מה לתרום והבטיח שבעז"ה יתן לו עבור זמן הבא. באותו רגע קיבל הנדבן טלפון מאחד מידידיו שסיפר לו שהיום זה היארצייט של אביו ורצונו לתרום כסף לעילוי נשמתו. הנדבן הציע לו שיתרום לעילוי נשמת אביו, והוא תרם שלשים אלף דולר. מכל הנ"ל רואים איך שהקב"ה בהשגחה פרטית מוביל לכל אחד ואחד לפי מה שהוא צריך, וזה הכי טוב לו, ולכן אין מקום להיקנות אחד בשני, שאם היה צריך לקבלו הקב"ה היה נותן לו באיזה אופן שהוא.

מי שמוותר על אחד מקבל שנים "ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן אן לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים" (מ"א - מ"ה). מבואר בחז"ל שאסנת היתה בתה של דינה בת יעקב שנולדה בעקבות מעשה שכם בן

שלאה ויתרה על עוד שבט והכל כדי שרחל לא תרגיש פחות משפחה (שנולדו לכל אחת מהן שני שבטים), וכך נולד לה בת דינה, וממנה יצא אסנת, שהיא הולידה אפרים ומנשה. יוצא שלאה ויתרה על שבט אחד ובסוף יצא מדינה כפול! כשבן אדם מוותר לשני הוא לא מפסיד, הוא רק

שלם. מכאן רואים שעלינו להיזהר מכל יהודי, לא לפגוע באף אחד, כי כשאדם פוגע בשני זה לא פשוט לקבל את סליחתו גם לאחר שנים רבות!

שנפטר, וסיפר שלפני שנים רבות הוא היה מנהל תלמוד תורה באירופה, אותו תלמוד תורה בו הוא למד, ופעם חשד על שני ילדים שעשו דבר לא טוב, והעניש אותם וגרם להם צער גדול מאוד, ובסוף התברר שהם לא היו אשמים, וביקש שילך לאותם ילדים שמאז כבר גדלו והקימו משפחה ויתחנן אליהם שימחלו לו על כך. לאחר חלום זה הוא התעורר מיד מבולבל מאוד וזכור לו רק שם אחד. חיפש את הילד הראשון והתברר לו שהיום גר בקרית גת, התקשר אליו והתחילו לדבר על ימי ילדותם ומיד כשדיברו על המנהל מיד התחיל לצעוק עליו שאינו מוחל לו על מה שעשה לו. ניסה להרגיע אותו כי מדובר באחד שנפטר לפני שבע שנים, ולאחר שסיפר לו על החלום הוא נרגע ומחל לו. תוך כדי השיחה הצליח לשמוע ממנו מי היה הילד השני שנענש איתו ביחד. לאחר בירורים נודע לו שהילד השני גר היום בבאר שבע. התקשר אליו לאחר זמן קצר והוא הגיב כמו הראשון. מיד סיפר לו על החלום ולאחר דקות ארוכות הצליח להרגיע אותו ושמע ממנו שמוחל לו בלב

כל החכמות טמונות בתוך התורה הקדושה אנו קוראים בהפטרה על פרשת מקץ (קראנו הפטרה זו לפני כעשרים שנה!) "ויקץ שלמה והנה חלום ויבוא ירושלם ויעמד לפני ארון ברית ה' :: ויעל עלות ויעש שלמים ויעש משתה לכל עבדיו" (מלכים א' ג' - ט"ו). כתוב במדרש (קהלת רבה פרשה א'), א"ר יצחק מכאן שעושין סעודה לגמרה של תורה. ומכאן כתב הרמ"א (בשו"ע או"ח סימן תרס"ט), וקורין יום טוב האחרון שמחת תורה, לפי ששמחין ועושין בו סעודת משתה לגמרה

של תורה. שואלים, וכי מה ששלמה המלך

הבין את שפת הבהמות נקרא 'לגמרה של תורה' ולכן עשה משתה? שמעתי להסביר שהקב"ה לא לימד את שלמה המלך את שפת הציפורים וכו', אלא שכפי שמבואר בחז"ל "אסתכל באורייתא וברא עלמא" דהיינו: שכל הבריאה נבראה מכוח התורה, יוצא שמי שיודע ומבין את כל התורה ממילא יודע את הכל, וכאן הקב"ה לימד לשלמה המלך את כל התורה: כולה ולכן עשה סעודה 'לגמרה של תורה'. כמו כן, כתוב בספר פאת השולחן כשהגר"א עשה סיום על שיר השירים אז אמר שהוא הבין בחכמת המוזיקה. וכי בשיר השירים כתוב איך משתמשים בחליל ובגיטרה? התשובה היא שאפשר ללמוד כל מה שיש בבריאה ע"י מה שכתוב בתורה, ואם אנו נלמד את שיר השירים כמו שהגאון למד את שיר השירים אז גם אנחנו נדע את חכמת המוזיקה. ידוע שמרן החזון איש זצ"ל היה משרטט לרופאים איך לעשות ניתוחים, החזון איש לא למד רפואה, ואת זה הוא ידע כי הוא למד את התורה.

אתה

~ ~ ~ ~ ~
 ~ ~ ~ ~ ~
 ~

השפעות מימי חנוכה אומרים בחנוכה "על הניסים... ועל המלחמות... שעשית לאבותינו...". לכאורה יש מקום לשאול, למה אנו מודים "על המלחמות", הרי היינו מעדיפים שלא תהיו מלחמות?!? שמעתי בשם הרב מפוניבז' מרן הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצוק"ל שהסביר ע"י משל על אדם חזק מאוד כמו עוג מלך הבשן שהסתובב ברחוב ובא איש שנראה חלש וביקש לריב איתו, כולם מבינים שתוך כמה שניות האדם החזק מנצח את האיש הזה, אין בזה שם מלחמה כלל, כי מלחמה זה כשיש שני צדדים, וא"כ תמוה הרש"י על הפסוק (דברים ל"ג - י"א) "מחץ מתנים קמיו", כפי שכתב שם "ראה שעתידין חשמונאי ובניו להלחם עם היוונים והתפלל עליהם לפי שהיו מועטים י"ב בני חשמונאי ואלעזר כנגד כמה רבבות", וההסבר לזה

הוא שהקב"ה נתן להם כוח כנגד כל היוונים, יוצא שקבלנו כוח מהקב"ה כדי שיהיה לנו מעמד מולם, וכך יהיה צורת מלחמה, ועל זה אנו מודים להקב"ה שגם נתן לנו כח לעמוד מנגד 4 וגם שניצחנו נגדם. בימים אלו אנו מקבלים השפעות טובות, ועל זה עלינו להודות להקב"ה. עוד אנו אומרים בעל הניסים "להשכיחם תורתך". האם הצליחו שנשכח מהתורה!? שמעתי מידידי רבי חיים דומב שליט"א שהסביר ע"י ווארט שכתוב בגמ' (תענית דף כ"ט ע"ב) שאפוסטמוס שהיה יוני שרף את התורה, וכי הוא הצליח לשרוף את התורה? להיפך, הרי כתוב עוד שורה בגמרא בגללו, כבר אלפיים שנה שמיליוני אנשים קוראים את השורה הזאת, יוצא שאותו :: רשע הוסיף לנו עוד שורה של לימוד תורה, לא רק שלא הצליח בלהשכיח את התורה, הוא גם גרם שיהיה לנו יותר תורה, א"כ היוונים רצו להילחם נגד התורה, ומזה יצא שמונה ימי חנוכה, ימים שעלינו לנצל בלימוד תורה, ועוד הרבה חידושים שנכתבו במשך השנים על הניסים שהיו, יוצא שלא הצליחו להשכיחם

תורתך ולא רק זה, אלא על ידם נתרבה עוד יותר תורה. ה' יעזור שניקח איתנו את האור של חנוכה לכל השנה, ונזכה בקרוב ממש למקדשך תוב ולקדש קודשין אתר די בה יחדון רוחין ונפשין ויזמרון לך :: שירין ורחשין בירושלם קרתא דשפריא, אמן.

חלום פרעה - השגחה פרטית על יוסף

ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חולם וגו' (מא, א).

"זה מה שכתוב 'קץ שם לחושך', קץ שם ליוסף כמה יהיה בבית האסורים, כיון שהגיע הקץ, ופרעה חולם" (בראשית רבה פט א)

יש לעיין מה מוסיף המדרש על דברי המקרא, ומה בא להשמיענו ?

מבאוה'בית הלוי', שהנה בעיני בשר נראה שהחלום שחלם פרעה הוא הסיבה שבגללה יצא יוסף מבית האסורים, כי החלום שלא נמצא מי שידע לפותרו, הזכיר לשר המשקים את יוסף היודע לפתור חלומות, ואמר זאת לפרעה, וכך נתגלגלה ההזדמנות לפרעה להכיר את

יוסף ולהיוכח בגודל תבונתו, ונסללה הדרך ליציאתו מבית האסורים, עד למנויו למשנה למלך.

אך האמת - אומר ה'בית הלוי' - הפוכה: הסיבה האחת והיחידה ליציאתו של יוסף מבית הסוהר הייתה משום שהקב"ה גזר לשים קץ לחשכת ישיבתו של יוסף בבית האסורים, אלא שכדי להוציא אל הפועל את הגזירה שיוסף יצא מבית האסורים, סיבב הקב"ה שפרעה יחלום חלום שגם חכמי מצרים וחרטומיה לא ידעו לפטור.

(וז"ל הבית הלוי ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חולם. אמר במדרש (ב"ר פט א) הה"ד (איוב כח) קץ שם לחושך, קץ שם ליוסף כמה יהיה בבית האסורים כיון שהגיע הקץ ופרעה חולם. ביאור דברי המדרש דבכל דבר שבעולם יש סיבה ומסובב וכמו אחד קנה סחורה אחת והרויח סך גדול בזה ולפי שכל האנושי קניית הסחורה היה הסיבה שנסתבב מזה שהרויח סך ממון, אבל באמת הוא טעות דלא הסיבה גרמה לו הרויח רק מן השמים נגזר עליו שירוויח וע"כ נסתבב שיקנה סחורה זו, ונמצא הרויח הוא

הסיבה וקניית הסחורה הוא המסובב כדי שעל ידה יהיה התכלית הנרצה. וכן כאן אשר לפי השכל היה דהחלום של פרעה הוא הסיבה שיצאה ממנו זה המסובב שיצא יוסף מתפיסה, ובאמת אינו כן והדבר הוא להיפוך דעיקר הדבר היה שהגיע הזמן ליוסף שיצא מבית האסורים ומזה נסתבב שחלם פרעה חלום, דיציאתו של יוסף הוא הסיבה וחלום פרעה היה המסובב, וזהו שאמר ויהי מקץ [שנשלם זמן של יוסף] שנתים ימים [שנשלם זמן של יוסף] ופרעה חולם, דזה סיבבה שחלם פרעה. וזה שמביא המדרש הפסוק קץ שם לחושך וכיון שהגיע הקץ מיד ופרעה חולם. עכ"ל)

נמצא על פי דברי בית הלוי, שלא חלום פרעה היה הסיבה ליציאת יוסף מבית האסורים, אלא ההיפך, רצון ההשגחה העליונה שיוסף יצא מבית האסורים הוא שהיה הסיבה שפרעה יחלום.

וזו גם הסיבה שחלום פרעה היה רק מקץ שנתיים ימים, כי היות שנגזר על יוסף שלא לצאת במשך שנתיים מבית האסורים [כעונש על השתדלות בלתי

כסף, סיבבה שתזדמן לו עסקה שעתידיה להתברר ככושלת ונושאת הפסדים!
 החזון איש סיפר לי, על עשיר אחד שעשה את עיקר עושרו ממסחר ביערות, עד אשר יום אחד אחזה אש בעצי היער, כילתה את כל יערותיו, וכל רכושו ירד לטמיון. מאז, כאשר היה עובר הלה ליד יערות היה נאנת ואומר, אוי היער, אוי היער. אמר לו ה'בית הלוי', אתה חושב שבגלל היער איבדת את כספך, אך האמת היא שנגזר עליך להפסיד את כספך, והאש שאחזה בעצי היער הוא האופן אשר בו הוציאה ההשגחה העליונה את הגזירה אל הפועל.

כדרך שאדם נוהג עם ה' כך אשתו נוהגת כלפיו

כאמור, המבט על כל שטחי החיים צריך להיות שהאדם במעשיו קובע מה יהיה רצון ה' כלפיו. מי שחי כל הזמן עם הידיעה שהשגחתו הפרטית של הקב"ה מלווה אותו על כל צעד ושעל, יש לו חיים אחרים לגמרי לעומת מי ששטף החיים משכיח זאת ממנו.

ראויה אצל שר המשקים להזכירו אצל פרעה], לא היתה סיבה שפרעה יחלום. ורק "מקץ שנתיים ימים", שתם עונשו והגיע זמנו לצאת לחפשי, מיד: "ופרעה חולם" - כדי לסלול הדרך ליציאת יוסף. ואת זה משמיע המדרש, שכיון שהגיע קץ לזמן שהיה צריך יוסף לשבת, מיד סובבה העליונה שפרעה יחלום [ולא שהחלום היה הסיבה ליציאתו].

עובדה שסיפר ה'חזון איש' על בית הלוי

השקפה יסודית זו צריכה ללוות אותנו בכל שטחי החיים. לדוגמא, סוחר שעשה עסקה שהעלתה לו רווחים, כגון שקנה סחורה בזול ומכרה ביוקר, אל יחשוב שהסיבה לרווחיו נובעת מהעיסקה המוצלחת, אלא - אומר ה'בית הלוי' - המבט הנכון הוא, שהיות שרצתה ההשגחה העליונה שסוחר זה ירויח כסף, היא סובבה שתזדמן לו עיסקה נושאת רווחים. ואם עשה עסקה והפסיד בה, עליו לדעת שלא העסקה הכושלת הביאה לו הפסד ממון, אלא רצון ההשגחה שיפסיד

וכן מצינו ב'חיד"א', שבאותה מידה ופרעה חולם 'וגו', ולהלן כתיב (פסוק יד) 'וישלח פרעה ויקרא אל יוסף ומבאר הרה"ק ה'מי השילוח' (ד"ה ויהי), שנתקיים ביוסף מה שנאמר (תהילים ל"י) 'בערב ילין בכי ולבקר רנה', כי בלילה חלם פרעה ותיכף בבוקר, שלמחרתו יצא יוסף מבית האסורים. ומוסיף דברים נפלאים בזה"ל, שמאהבת השי"ת לישראל שולח צעקה נוראה קודם הישועה, שיהיה הלב צמא להישועה. כי יוסף הצדיק כל י"ב שנה היה ישן בלילה, אך בלילה הזה בכה מאד כל הלילה, ונזכר אז שהיה מפונק בתענוגים כל הי"ב שנה שהיה אצל אביו, ועתה בכבל רגלו ברזל באה נפשו. והתפלל ובכה עד מתי אסבול כל הצער הזה, שבמכוון שולח השי"ת צעקה קודם הישועה וכו', עיי"ש. ויסוד גדול נאמר כאן, כי כאשר 'קרב קץ הישועה' והקב"ה חפץ לגאול את האדם הרי הוא מביא אותו לידי מצוקה עד שהוא במצב שכשל כח הסבל, כדי שישמיע את קולו בזעקה ובתחינה, ומיד לאחר בי 'הצעקה' יחלצו ויושיעו מן הצרה.

שאדם מתנהג עם הקב"ה כן אשתו נוהגת כלפיו, אם מכבד את ה' הוא זוכה שאשתו תכבד אותו, ואם חלילה להיפך, אז להיפך. כדאי לזכור את דברי החיד"א הללו אם מתעורר קושי בשלום בית, ולא למהר לתלות את הקולר בחסרונותיה של אשתו, וכדומה.

לפעמים בחור חושב שמקלקלים לו בשידוכים, אך האמת שאף אחד אינו יכול לקלקל, אלא שבגלל סיבות מסוימות נגזר עליו קשיים, ופלוני הוא שליח להוציאם אל הפועל. ואמנם אם המקלקל מסר דברים שהיה אסור למסור על פי ההלכה, או שעשה זאת למען הנאת עצמו, ודאי יענש על כך.

כך גם בעניין ההצלחה בלימוד תורה, מי שעושה מצידו השתדלות אמיתית להתעלות מהשיעורים ולנצל את הזמן כראוי, יש לו יותר ס"ד להבין את השיעורים ולזכות בחברותות טובות שמסייעות לו להתעלות.

ויש להוסיף מש"כ הרב בידרמן שליט"א בפרשתו (מא א), 'ויהי מקץ שנתיים ימים

וכך כתב בספה"ק 'צרוּר המור' (נח ד"ה וּתשב) לעניין נס חנוכה, בתוך דבריו לבאר את הפרק 'מזמור שיר חנוכת הבית' שהוא נאמר לעניין חנוכת ביהמ"ק שעל ידי החשמונאים, וכתב וז"ל, כי רגע באפו חיים ברצונו, בכאן רמז איך הגיעו לדכדוכה של נפש ולא נשארו אלא חשמונאי ובניו, אבל הוא נתן להם חיים ברצונו וכו'. בערב ילין בכי וכו' שהיו בצרה ובחושך גדול, וזהו בערב ילין בכי ולבקר רינה כי פתע פתאום היתה תשועתם של חשמונאים.

ומעתה, עם ה' חזקו ונתחזקה, אל תתייאשו לבבכם כש'באים מים עד נפש' לומר עזבני ה', כי אדרבה הקב"ה קרוב אליו ביותר ה' וה' שכחני, ואין זה אלא סימן מובהק הוא כי הישועה ממשמשת ובאה בקרוב.

והוסיף בילקוט לקח טוב (מקץ) בענין זה המשיל "החפץ חיים" משל נאה לאדם שמגיע בפעם הראשונה בחייו לתחנת הרכבת. הוא רואה שזמן קצר לפני צאת הרכבת לדרכה משמיע אדם מסוים קול עומד לו אותו אדם וצופה במחזה הזה בפעם הראשונה בחייו ומתמלא הערכה כלפי אותו פקיד הממונה על המשרוקית. הוא מחליט כי בודאי הוא המנהיג והמוליך את תנועת הרכבות. לדעתו, אין ספק כי איש זה קובע את זמני הנסיעה. על פיו תיטענה הרכבות ועל פיו תעצורנה. בהתאם למחשבתו, הוא ניגש אליו ונותן לו את הכבוד הראוי למנהלי חברות חשובות, ומתענין אצלו בכל מיני עניינים הנוגעים למהלכה של הרכבת. בעל המשרוקית אינו מבין כלל מה פשר הכבוד שנפל בחלקו, הרי מעולם לא כיבדו אותו

שריקה חמדה. מיד עם השמע השריקה נראים הרבה בני אדם נחפזים להכנס אל תוך הרכבת. זמן קצר אחר כך נשמעת שריקה שניה ואז ממהרים גם אלה שלא הזדרזו עד עכשיו. יודעים הם שזמן צאת הרכבת קרוב מאד. בהשמע השריקה השלישית כבר נמצאים כולם על מקומותיהם והרכבת יוצאת לדרכה מבלי להמתין לאף אחד – ואפילו לא לאדם הנכבד ביותר.

סוטה: "בדור שבן דוד בא, פני הדור כפני המנהל יודע להשיב עליהם. ולכן פונה הוא אל השואל ואומר לו: "את שאלותיך עליך להפנות אל מנהל הרכבת". עונה לו השואל: "הלא כבודו הוא המוליך והמביא!", פורץ הפקיד בצחוק ואומר לו: "אני רק פקיד זוטר שמקבל את ההוראות מגבוה. מנהל הרכבת אינו מסתובב כאן על הרציף עם משרוקית. הוא יושב לו על כורסתו למעלה במשרד ומשם הוא מעביר את ההוראות לפקידיו. אנו רק המבצעים". מוצר מכך, מסיים החיים, טועים רוב בני אדם בחושבם כי הסיבות לכל הנעשה בעולם נהירים ופשוטים להם. אליבא דאמת, טעות גדולה הם טועים. הסיבה לכל מה שקורה זוהי גזירת עליון שהוא גבוה מעל גבוה שומר ונסתר ונעלם מעין כל. מה שנראה לבני"א בדרך כלל כסיבה אינו אלא המסובב מאת ה' – כשם שגם בעל המשרוקית אינו אלא מבצע את ההוראות שניתנו לו מגבוה.

כאשר ישועת ה' מגיעה היא מגיעה מיד מעשה טרי שקרה בישיבת אהל דב שע"י רשת המוסדות לחינוך מיוחד 'צהר הלב' ספר התורה השאול בהם זכו לקרוא בימי שני וחמישי נלקח מהם חזרה לבעלים עקב מנייני החצרות לעת הקורונה. מאז אדר תש"פ שהחלו עם מניני החצירות.

כ"כ ואף פעם לא נשאל שאלות שרק המנהל יודע להשיב עליהם. ולכן פונה הוא אל השואל ואומר לו: "את שאלותיך עליך להפנות אל מנהל הרכבת". עונה לו השואל: "הלא כבודו הוא המוליך והמביא!", פורץ הפקיד בצחוק ואומר לו: "אני רק פקיד זוטר שמקבל את ההוראות מגבוה. מנהל הרכבת אינו מסתובב כאן על הרציף עם משרוקית. הוא יושב לו על כורסתו למעלה במשרד ומשם הוא מעביר את ההוראות לפקידיו. אנו רק המבצעים". מוצר מכך, מסיים החיים, טועים רוב בני אדם בחושבם כי הסיבות לכל הנעשה בעולם נהירים ופשוטים להם. אליבא דאמת, טעות גדולה הם טועים. הסיבה לכל מה שקורה זוהי גזירת עליון שהוא גבוה מעל גבוה שומר ונסתר ונעלם מעין כל. מה שנראה לבני"א בדרך כלל כסיבה אינו אלא המסובב מאת ה' – כשם שגם בעל המשרוקית אינו אלא מבצע את ההוראות שניתנו לו מגבוה.

ה"חפץ חיים" פירש בשם הגר"צ בן הגר"ח מואלאזין זצ"ל את מאמר הגמרא במסכת

אך לשמחתי התבדיתי ר' דוד ביקש בפעם השלישית לקבוע פגישה לסיור התרשמות בישיבה באשדוד ביום רביעי טז' כסלו תשפ"א ואכן בשעה 11.00 הופיע ר' דוד לפגישה עם המנהל שלאחריה נערך סיור מרגש במתחם הישיבה ובסיומה סוכם שבילילה ישוחח ר' דוד עם התורם היקר

ולמחרת יענה תשובה לגבי תרומת ספר תורה.

הלא יאומן קרה... לאחר כשעתיים הטלפון מצלצל והפעם נשמע דוד מרוגש ואומר בקול בוטח התורם רבי יגאל שמע על התלמידים ואת זעקתם על חסרון ספר התורה.

והיות שמחר יום חמישי הוא רוצה לערוך היום!!! הכנסת ספר תורה! כדי שמחר ביום חמישי כבר ישמעו התלמידים קריאת התורה מספר התורה החדש שיהיה שייך לישיבה
זה היה נשמע הזויו!!!

משחזר ר' ישראל אך ישיבתנו הידועה באווירת הצוות המשפחתית והמלוכדת גויסה מיד ללא היסוס לביצוע המשימה - הכנסת ספר תורה היום!!!

חפ"ק הוקם בחדר המנהל המשימות חולקו ומיד לאחר מכן הביצוע גרפיקה ושלטים רכב מוזיקה וחופה כיבוד ואורגניסט לפידים ומשמחים לתלמידים וכל מה שזקוקים לצורך אירוע משמעותי שכזה. מחזה מרגש שנלווה לאירוע היה עת התרגשו התלמידים בקריאות של שמחה ומחיאיות כפיים נלהבות בעת

ומנהל הישיבה והצוות חינוכי יצאו במסע פרסום וחיפוש אחר תורם פוטנציאלי שיתרום ספר תורה מהודר לתלמידים מיוחדים אלו.

פרסום בעניין נערך הן במיילים ודרך ההורים ובעיתונות מס' שבועות טלפונים עלו וירדו אך הספר תורה לא נראה באופן.

הייאוש כמעט שחלחל כך משתף מזכיר הישיבה המסור הרב ישראל.

משראתה ההנהלה שהמצב אבוד. ועד עכשיו כסלו תשפ"א **כמעט שנה שלימה** הם מחפשים בכל דרך אפשרית להשיג ספר תורה.

ובכל פעם הם צריכים לנדוד עם התלמידים למקום שיש בו ספר תורה.

הם החליטו לעשות תפילה מיוחדת מעומק הלב שעד מתי ילדים כה מיוחדים יצטרכו להיות תלויים בספר תורה שאול שכל רגע יכול להילקח מהם הם ביקשו מה' שישלח להם ס"ת שיהיה רק שלהם לא שאול וכיו"ב.

ואז הגיעה הישועה על הקו היה ר' דוד שהתעניין במה מדובר?

בקול החם והרגש שנלווה לו חשתי שהפעם מדובר במשהו אחר רציני משהו הפגישה שנקבעה בסיום השיחה הוכיחה את רצינותו לצערי הפגישה נדחתה פעמיים.

שוב זחל לו הייאוש שאולי שוב נחוה אכזבה!!!

אמר לעשות לעתיד לבא כאמרו ופתאום יבוא אל היכלו האדון". (ספורנו)

למדנו מכאן, אומר הגר"י ליבוביץ זצ"ל בספרו "דעת תורה", כי לא כתשועת בשר ודם, תשועת ה'. כי כאשר מדובר בתשועת בשר ודם דרושות פעולות הכנה כדי להוציא את הישועה אל הפועל, ולפיכך ישנו פער של זמן בין ההטבה לבין ביצועה. שונה בתכלית היא תשועת ה', כי קרובה היא לבוא. לישועת ה' אין צורך בשום הכנה, והיא אינה אלא עניין של התגלות, ולכן היא יכולה להתבצע בכל עת!

לדוגמא: אדם ישב בבית הסוהר במשך שנים ארוכות, וביום מן הימים נפלה החלטת המלכות לשחררו ממאסרו. גם אחרי שתינתן ההוראה לשחררו, יש צורך להעביר סידרה ארוכה של עניינים מינהליים עד שיהיה אפשר לבצע את ההוראה הזו באופן מעשי. סידורים אלה עלולים להימשך זמן רב, ובכל אותה העת יישאר האסיר חבוש בבית מאסרו על כל הסבל והעינויים הכרוכים בכך, אף על פי שבאופן רשמי כבר הגיע זמן חירותו.

לא כן ישועת ה' הבאה בן רגע, והיא מתבצעת מיד עם סיומו של זמן העונש. ולכן אם נגזר על יוסף להיות במאסר במשך שנים עשרה שנים, לא ייתכן בשום אופן שזמן זה יתארך אפילו ברגע קט! ולכן - "ויריצוהו מן הבור!" וזהו המשך למה שנאמר לפני כן, "ויהי מקץ שנתיים ימים", כי קץ שם לחושך. לחושך יש זמן וגבול, וככלות הקץ - "ופרעה חולם". הישועה

שלאחר תפלת המנחה שיתף המנהל הרב יעקב פיליפ את התלמידים במאורע העומד להתקיים ואת ההנחיות עקב מגבלות הקורונה. בחלוף כשעתיים האירוע קרם עור וגידים וצילי 'שישו' ושמחו בשמחת התורה' נשמעו בחוצות רחוב מבוא הנרקיס שרובע ח' באשדוד קהל רב נאסף להתבונן באירוע המרגש ובתלמידים שפיזזו וכרכרו סביב התורה ושמחתם המרקיעה שחקים.

היכל הישיבה המה משמחת התלמידים והצוות החינוכי שרקד יחד עם נדיב הלב מוקיר התורה ולומדיה המיוחדים שהכניס את ספר התורה להיכל ארון הקודש בענוות חן ובהודייה לה' על הזכות הגדולה שנפלה בחלקו לתרום ספר תורה לתלמידים מיוחדים כאלו תלמידי ישיבת אהל דב.

האירוע הסתיים בברכת מי שברך לתורם היקר מנהל הישיבה הרב יעקב פיליפ הודה לבורא עולם ולכל אלו שנטלו חלק בארגון האירוע מהרגע להרגע ובמיוחד להרב יגאל ולעומד לימינו הרב דוד שמהם אנו לומדים שמה אפשר לעשות היום לא דוחים למחר...

ורואים מכן את היסוד של פרשתינו כאשר ישועת ה' מגיעה היא מגיעה מיד וכמו שהרחיב הרב יעקב ישראל ביפוס שליט"א (ילקוט יוסף לקח בראשית עמ' רחצ) "תשועת ה' כהרף עין"

"ויריצוהו מן הבור" (מא, יד) "כדרך כל תשועת ה' שנעשית כמו רגע, כאמרו 'כי קרובה ישועתי לבא' וגו'. וכך היה ענין מצרים כאמרו כי גורשו ממצרים' וגו'. וכן

ולחלץ מצרתם את השרויים בצרה. הסיבה לכך, גודל הצרה והמצוקה, עד שקשה להאמין כיצד ייתכן להיוושע, והיאך תבוא הישועה ברגע קט. עיון בסיפור דלהלן, יראה לנו את הדרך אל האמונה בתשועת ה'.

שמעתי מהגר'צ גרינהויז שליט"א, אשר שמע את הדברים מפי בנו של בעל המעשה. אותו יהודי מרגלא הוי בפומיה עוד מימי בחרותו, לומר על כל דבר "תשועת ה' כהרף עין". לימים הובל האיש למחנה השמדה. בדרך שאלוהו חבריו: האם גם עכשיו הנך אומר "תשועת ה' כהרף עין"? השיב להם: אכן כן. כאשר שהו במחנה וסכנת מוות ריחפה על ראשם, חזרו ושאלוהו את השאלה הנ"ל, והוא השיב בבטחה: כן, אני מאמין בזה בכל לב. הפעם האחרונה שבה שאלו האנשים הנ"ל את השאלה הזו, היתה כאשר הוכנסו אתו לתאי הגאזים. הכל היה מוכן לביצוע הגזירה הנוראה, והם חזרו והפנו אליו את השאלה: האם גם עכשיו הנך מוכן לחזור על הדברים המורגלים בפיר? ומיד השיב ואמר: בוודאי, תשועת ה' כהרף עין!

באותו רגע הבחין הקצין הנאצי שהיה ממונה על ביצוע הגזירה, בפיסת נייר שהיתה מונחת על ריצפת התא. פנה הקצין אל המאמין הגדול ופקד עליו: הרם מיד את פיסת הנייר וזרוק אותה החוצה! האיש עשה זאת, ובצאתו מהתא נסגרו הדלתות. הם עלו על המוקד, והוא ניצל.

תלמיד חכם אחד ביאר את הדברים: מטבע הדברים, נדמה לבני אדם שבמצב

כבר עומדת בפתח! ואין מקום לשום הארכה או עיכוב.

מוסיף ה"ספורנו" ואומר, שכך יהיה גם בגאולה העתידה. שכן לכאורה היה אפשר לחשוב שכאשר יגיע הקץ לגלות הארוכה כל-כך, שמא אם לא תתבצע הגאולה באופן מייד, הרי תוספת זעירה על גלות בת אלפי שנים, אין לה משמעות מיוחדת. ברם,

כאשר מדובר בתשועת ה', אין שהייה מיותרת אפילו של רגע אחד! כי לחושך של הגלות הזו, שם הקביה קץ, והוא זמן וגבול דק כחוט השערה מדויק לפי אורך זמן הגזירה שנגזרה. ובהגיע רגע זה של הקץ, אזי - "ופתאום יבוא אל היכלו האדון".

הוא אשר אמרנו: לביאת הישועה מאת ה', אין חסרה אלא ההתגלות, כי הכל קצוב והכל מוכן. כל הגלויות וכל הגזירות, ודין גזירות הפרט כדין גזירות הכלל, לא היו אלא הסתרת פנים. פני ה' נמצאות עמנו כל העת, אלא שלעתים הן מוסתרות. ובהאר ה' פניו, ונושעה". עם סילוק הלילה, הנה עומד היום, כמאמר הנביא (מלאכי ג): "הנה בא, אמר ה' צב-אותי. לביאת הישועה אין חסר כלום. עכ"ד.

מה רב הוא העידוד שבדברים אלה, ומה גדולה התקוה שהם מפייחים. אם רק ידע האדם שקרובה הישועה לבוא, ואחרי כל חושך נסמך לו הקץ באופן מייד, לא יחדל מלייחל לישועה ולהתפלל עליה, והמייחל ומתפלל יראה ישועת הא-ל.

לעתים יש קושי להשריש את האמונה ביכולת ה' להביא את הישועה ברגע אחד,

השני של הקו נשמע קולה של אישה צעירה יולדת טרייה מתושבות השכונה של הרב זצ"ל: עוברים עלי ימים קשים, - ראש הישיבה, ידי מלאות עבודה בטיפול בתינוק הקטן, ושאר הילדים עדיין לא לבושים ורחוצים לשבת, חלק מהתבשילים טרם הוכנו, ובעלי מתעתד לחזור מהעבודה רק בעוד שעה, התקשרתי לרופא לשאול אם במצבי אוכל לעשות בשבת פעולות מסוימות הקשורות בטיפול בתינוק, הרופא השיב לי, "אני רופא ילדים במקצועי, אינני רב ופוסק. אם יש לך שאלות בהלכות שבת אני מציע לך לפנות לרב" כשאמרתי לו שאינני יודעת למי להתקשר ענה לי לדעתי תפני להרב פאם שליט"א שמעתי לעצתו, וזוהי הסיבה שאני מתקשרת עכשיו לראש הישיבה.

הרב פאם זצ"ל הגיב בעדינות ובמילים רכות "צר לי אך לא אוכל לענות על שאלתך מיד, אך אתקשר אלייך בהקדם עם תשובה לשאלתך" למען האמת ידע הרב פאם זצ"ל את התשובה לשאלתה ההלכתית לדעתו הפעולות הללו אסורות

כזה אין כל סיכוי להינצל בדרך הטבע. לדעתם, צריך לקרות דבר מאד יוצא מגדר הרגיל, כדי שתבוא תשועה לחלצם מן המצב שבו היו שרויים בני הקבוצה ההיא. ומכיון שלזכות לנסים גלויים זקוקים לזכויות מיוחדות, התפיסה הרווחת היא שבעת כזאת אין סיכוי לבני אדם מן השורה להינצל. מתוך כך מתייאשים, אף על פי שמאמינים במה שאמרו חז"ל (ברכות י.) "אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים", אך כשמגיעים לנסיבות כאלה, אינם עומדים בנסיון ונופלים ליאוש.

אולם האמת היא, שהאמונה בישועת ה' כוללת את הצורך להתעלם מהקושי להינצל מהמצב שאין נראית בו דרך טבעית לישועה, אלא יש להאמין שכיון שהקב"ה הוא כל יכול, הוא יכול להציל גם בדרך פשוטה וטבעית בכל מצב. בזה האמין כנראה האיש ההוא, ואמר שגם עתה הוא מאמין שתשועת ה' כהרף עין. ומיד הראה להם הקב"ה, שגם על ידי פיסת נייר, אפשר להביא את הישועה. (הרב פנחס זרביב שליט"א, למעשה)

איך רב משיב לשואליו ?

סיפר הרב יצחק זילברשטיין שליט"א (הובא בגיליון יקרה מפנינים וישלח תשפ"ב)

ביום שישי אחרי צהרים כאשר נשמע צלצול הטלפון בביתו של הגאון רבי אברהם יעקב הכהן פאם זצ"ל מן העבר

בשבת, הרב פאם זצ"ל יכל לענות בפשיטות אסור ולהמשיך בתלמודו או בהכנותיו לכבוד שבת, אך הרב פאם זצ"ל לא מסוגל היה לנהוג כך כי הוא הבין מטון דיבורה שמצב דוחה ירוד.

לעזרה (ששלח ראש הישיבה) הכול תחת שליטה ב"ה ואני הרבה יותר רגועה (הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף p0583271323@gmail.com)

גלגולה של ירושה

היה זה בשנת תש"ב. שש שנים אחרי עלייתו של החסיד ר' משה בורשטיין מפולין לירושלים. הוא התגורר בין החומות, עבד את ה' מתוך דחק והשתדל לגמול חסד עם כל דכפין. באותה תקופה אירח בביתו יהודי מבוגר וגלמוד, ר' אליעזר שמו. ביתו של ר' משה היה לו כבית, שם זכה תמיד למאכל חם ומשקה משיב נפש. כך ימים רבים.

לר' אליעזר לא חסר רכוש. היתה לו דירה בבעלותו ועוד נכסים, יום אחד כשסעד את לבו בארוחה חמה בבית משפחת בורשטיין, דיבר על הירושה שרוא עומד להשאיר אחרי מלאות ימיו ושנותיו, אשר אין לה יורשים.

כעשר דקות אחרי ניתוק השיחה, צלצל פעמון דלת הכניסה בביתה של האישה הצעירה בפתח ניצבה נכדתו של הרב פאם זצ"ל מלווה בחברתה הן באו כדי לעזור לה בהכנות לשבת אחת מהן רחצה את הפעוטות בעוד השנייה מטייעת בעבודת המטבח חצי שעה לאחר מכן התקשר הרב פאם זצ"ל לביתה של אותה אישה איך מסתדרים העניינים שאל הו ראש הישיבה אין מילים בפי להודות לך הבנות היו לי לעזרה נפלאה טוב טוב מאוד הגיב הגר"א פאם זצ"ל ובאשר לשאלתך אין היתר על פי ההלכה לעשות דברים אלה.

זה בסדר גמור, ראש הישיבה, שאלתי נבעה מתוך לחץ של עבודה ומחשש שלא אסיים כראוי את ההכנות לשבת אך הודות

זוגתו של ר' משה ששמעה את דבריו, העברת רכושו אחר מאה עשרים לשיבת ענתה לעומתו כי סבורה היא, שכדאי לו לטובתו אחרי אריכות ימיו, לרשום את רכושו עבור כולל 'אור הנעלם' בעיר העתיקה, כך ייהנו ממנו לומדי תורה עניים והדבר ייזקף לזכותו.

אור הנעלם. אמר ר' אליעזר ועשה. כשנודע על הדבר לאחדים ממכריו, פערו עיניים תמהות ואמרו לו "מה עשית?!" עבור החסידים המנודים האלו רשמת את כל רכושך הרב?!

"אלו אברכים השוקדים על תלמודם וממיתים עצמם באוהלה של תורה" שחה לו, "הם לומדים תורה לשמה ממש. ומלבד זאת, קמים הם בחצות לילה, יורדים אל הכותל המערבי, הם אינם שתיים לבם לערבים המיידים בהם אבנים, ובכותל בוכים על צער השכינה.

"הלא תדע" הוסיפה בלהט, "כי רבי אליהו חיים רוזין, מייסד הכולל, משיג בקושי רב את הכסף להחזקת עובדי ה' אלו, והנה לך הזדמנות פז לזכות בתורתם של לומדים

אלו, יש לך ובה גדולה מזו?!!" ר' אליעזר, שהכיר היטב את יושרם של מארחיו, הקשיב לדברים היוצאים מן הלב, הפך בהם, שקל אם טובים הם וסיכם כי אכן נכונים הדברים. ובכן, הבטיח לבעלת הבית, כי מכאן ילך אל עורך דין ויסדיר את

זוגתו של ר' משה נדהמה. היא חשה אכזבה עמוקה. אך התעשתה, בהבינה ש'הכל רשום למעלה', וענתה לו בפשטות: "רצונך זוהי זכות. גש אם כן אל עורך הדין וחתום אצלו על ביטול העברת רכושך לאור הנעלם."

העשן הזדוני התאבך באירופה הנרדפת, צימאון הדם העמלקי העיף את גרורותיו התזזיתיות לכל עבר.

תלמידי ישיבת מיר המעטירה, שניצלו בניסי ניסים והגיעו לסין, שנחאי, שם העבירו את שנות המלחמה בלימוד תורה ובצקון לחש. סיפור ההצלה המופלא הזה כבר קנה לו פירסום רב, כאשר את סוד הקמתה של מסילת הברזל - בת אלפי הקילומטרים - ע"י הצאר הרוסי האכזר, מותירים אנו בידיו של יודע תעלומות, זורע צדקות, מצמיח ישועות. תלמידי הישיבה נסעו מזרחה, הם התמקמו להם בקרון האחרון ועסקו בלימוד התורה, ומפעם לפעם בשיחות מודאגות רוויות תקוה וסימני שאלה באשר לנעשה באירופה המדממת.

'היום ערב חנוכה', הודיע אלחנן, 'בעוד מספר שעות נדליק נר ראשון של חנוכה'. 'ושמן מנלן?' שאל אברהם 'נכון כל השמנים וכל הפתילות כשרים לנר חנוכה, פתילות נעשה מבגדינו, ואף אם לא נהדר

לאחר שברך ברכה אחרונה, קם ר' אליעזר הישישי ופנה ללכת שוב אל עורך הדין, לשנות את הצוואה ולהעביר את רכושו מידי חסידי ברסלב לידי עמותה אחרת.

ברם, בדרכו, התמוטט והלך לעולמו. הרכוש נותר בידי 'אור הנעלם' רשום וחתום על פי חוק. הירושה שהותיר אחריו ר' אליעזר, הספיקה כדי לכסות את הוצאות הכולל שבעיר העתיקה במשך כמה שנים. ר' משה זזוגתו, שידעו מה מקור הכסף שמחזיק את הכולל, חשו סיפוק עצום, למרות העובדה שלא קיבלו שום אחוזים ממנו תמורת התיווך כנהוג. משמים פסקו, כי ר' אליעזר יזכה להחזיק את עבדי ה' העומדים בבית ה' בלילות. (מה'ספר כיסופים' - פרקי חייו של הרה"ח ר' בורשטיין זצ"ל הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף

p0583271323@gmail.com

בשמן זית זך... אבל גם שמן פשוט יותר איננו בנמצא...! השתיקה נמשכה לא יותר משלושים שניות.

הקטר השמיע יבבה. אותתו הבהובי סגירה, ובשניה האחרונה הם השתחלו פנימה.

'דומני שיש לי רעיון מבריק...' חכך בראשו יוסף. 'אחת לכמה שעות הרכבת עוצרת בתחנות הביניים, להורדת נוסעים, לטיפול ותחזוקה, וזה הזמן להכניס כוס מתחת למנוע הקטר, ולהמתין שיזל לתוכה שמן מנוע... בחסדי השם מכאן יכולה לצמוח ישועה'.

חצי שעה אח"כ נעצרה הרכבת למספר דקות. יוסף ואלחנן יצאו מן הקרון ופתחו במרוצה לעבר הקטר. הם זחלו בין מסילות הברזל, והציבו את כוס המתכת מתחת למנוע החם. מה רבו חסדיך השם, טיפה קטנטנה, ועוד אחת, זילפו להן באיטיות מאחד מן הסדקים, וצנחו לתוך כוס המתכת. 'זה לא מספיק, אבא שבשמים רחם עלינו, רוצים לקיים מצות נר חנוכה, עוד קצת שמן בבקשה...!'. התחנונים נשאו פרי ועוד מספר טיפות שמן מכונות נשרו פנימה.

'יש סיכוי מצוין שעד הערב אולי אפילו לפני השקיעה, נמלא סנטימטר אחד מגובה הכוס. זה בודאי יספיק להדלקה של חצי שעה ויותר... הכל תלוי במספר העצירות'. נסכו השניים אופטימיות בחבריהם.

אברהם שלף מתיקו מגבת כותנה מיושנת וקרועה, שלף את חוטי השתי והחל לשזור פתילה. 'ריבוננו של עולם, אנחנו לא גיבורים כמו המכבים, אנחנו לא בקו החזית מול האויב, אנחנו בורחים על נפשנו כדי להאיר מתורתך לדור הבא. הבט בפתילה הזעירה שביד, היא רוצה להבעיר להבה של אש. לכבודך...'

שעתיים מאוחר יותר שוב נעצרה הרכבת, והשניים רצו לעבר הקטר, זחלו בזריזות, הניחו את הכוס מתחת למנוע, תקעו שתי עיניים מייחלות ומצפות לישועה. 'דומני שהזליפה כרגע יותר משמעותית מן הקודמת' מלמל יוסף. 'אתה צודק' אישר אלחנן, אך זה עדיין לא מספיק. 'ששש.

ולמרות מאמץ הנסיעה, סירב השמן להתחמם, וסירבו הטיפות לנשור מטה מטה. זה חזר על עצמו גם בתחנה השניה והשלישית. אין אפילו טיפת שמן אחת לרפואה בכוס, השמש שקעה. מתחילים תפילת ערבית. יצאו הכוכבים והתנוצצו להם כאומרים: 'גם אתם צורבים יקרים משולים לכוכבים. ואם הנר לא יאיר, אתם תמשיכו ותאירו את החנוכה האמיתית של הדורות הבאים'.

הם שכבו לישון עטופים במעיליהם, לא עצובים, אבל מאוכזבים. הנר השמיני היה בהישג יד, כמו קודמיו. אך מה רוצה השם? מה הוא מסתיר תחת כנפי העובדה המצערת שאין אפילו טיפת שמן אחת לנר השמיני? אלחנן ויוסף הצטנפו בפינת הקרון 'בוא יוסף, ונדליק את נר 'זאת חנוכה' ביקש אלחנן. 'אתה צוחק' תמה יוסף. 'חלילה. בוא ונדליק עכשיו מיד את התחליף לנר. 'מה פרוש? מאי חנוכה? דתנו רבנן'.

'בוא ונלמד עד אור הבוקר הלכות חנוכה, נספר עת נצחונות המכבים, נפלפל

ששש מי שאמר לגשם וירד, יאמר לשמן מנוע ויצנח'. היסה אותו יוסף. 'יהודי חייב לאמץ לעצמו שתי עיניים ורודות, ולרצות לעשות את רצון השם. הצליחו מה טוב ומה נעים. לא הצליחו? זה רצון השם'. לפתע צנחו מטה חמש או שש טיפות שמן ע-נ-ק-י-ו-ת. 'וואוו', התמוגגו השניים, עוד נזילה כזו, ואנחנו מסודרים.

רשמו לפניכם נתון יבש. במשך שבעה ימים הצליחו הצדיקים הללו לאגור בתחנות הביניים את טיפות שמן המנוע המטפטפות, ולהדליק נר חנוכה בקרונם, ברוב עם הדרת מלך, כשפיהם אומר שירה "מעוז צור ישועתי".

בבוקרו של היום השמיני של חנוכה, רכבת ההצלה גלשה לערבות סיביר. מינוס ארבעים מעלות מתחת לאפס. קור מקפיא. הרוח שורקת בחלונות, אצבעות הידיים טמונות עמוק עמוק בכיס. תחנה ראשונה.

אלחנן ויוסף דוהרים לכיוון הקטר. הנוהל מוכר וידוע. הם מניחים את הכוס מתחת למנוע. הקור הפך את השמן קרוש וצמיגי,

בסוגיות הש"ס העוסקות במעלין בקודש, והחל לשיר 'על הניסים ועל הנפלאות... והתורה זו תדלק ותאיר בגנזי הנצח, כמו הנר השמיני. אם ארדם תעיר אותי מיד, אם תרדם, אעיר אותך", סיכם אלחנן. מצאווה.

לימים הפך יוסף לראש ישיבה חשובה בארצות הברית וסיפור זה נהג לספר לתלמידיו הרבים. 'נו, אתם בודאי חושבים שהאיכר הרוסי היה אליהו הנביא, לא מיניה ולא מקצתיה. עשרות שנים שאני לומד ומרביץ תורה, ולא זכינו לגילוי אליהו. נו, אז אתם שואלים מה בדיוק קרה כאן? פשוט מאד, לימדני הקב"ה פרק מיוחד ברצון לעשות את רצונו. כשרוצים בכל מאודנו לעשות רצון בוראנו, הוא דואג ומגיע - גוי או גמל, או ציפור, או כל דבר אחר, כדי שהרצון הטוב יתממש. ואפילו יש מאין. לאן נעלם הגוי? זו שאלה טובה; לעתיד לבוא תשאלו את אליהו... ומדברים. אתם לא זקוקים אולי לנר?'

אלחנן ויוסף הנהנו. הגוי הכניס ידו לכיס ושלף מתוכו נר שעווה עבה בגובה עשר סנטימטר לפחות.

'קחו', הנר עף באוויר ונחת בידיהם. הם הביטו בשעון, נותרו עוד 35 דקות... הנר הונח בהתרגשות על הדרגש. הם העירו את חבריהם ויוסף הדליק את הנר בברכה

הרכב שהציל

סיפר הרב חיים זאיד שליט"א (בקהילה כ"ט חשון תשפ"ב) הסיפור הבא אירע

בחול מועד סוכות האחרון ואילו לא הייתי מעורב בו לפרטי פרטים, לא הייתי מאמין שכך הווה.

שאלתה בפיה הייתה: "הרב זאיד, מה אני עושה? השנה אין לי היכן לבנות את הסוכה. ברוב הבניין יש מרפסות סוכה. מי שאין לו-פשוט לא חוגג את החג בבית. אני נותרתי חסרת מקום מאחר ואין בכל האזור שטח פנוי שיכול להתאים לסוכה גדולה כמו שלנו, המאכלסת כחמש עשרה נפשות בלעה"ר".

כששמעתי את הסיפור, ייעצתי לה לפנות אל אחד מגדולי הדור ולשאול אותו את השאלה. היא אכן פנתה אליו ושחה את מכאוביה ואת הצער הרב שנגרם לה בעקבות אותו גביר שהחליט לרכוש את החניה.

אחת לא הייתה בעלות על המקום, אך לתקופת החג הוא היה בחזקתם מימים ימימה.

יום אחד הכל השתנה. עשיר אחד שעלה מחוץ לארץ לישראל והשתקע בשכונתם, החליט לרכוש את החנייה המדוברת

ברזל כבד ביותר שהחזיק את דודי החשמל בגג והיה מט ליפול, החליט ליפול על רכב השרד החונה ומעוצמת המכה, הגג של הרכב התרסק לחלוטין והתפרק.

בשלב זה, בעלת הסיפור לא ידעה כלום ממה שאירע. רק לאחר כמה שעות, כאשר חזרו לבניין, הם גילו את אשר אירע. רק כעת הם ירדו לשורש דבריו של גדול הדור: "מוויתור לא מפסידים".

היא חייגה אליו במוצאי שבת ואמרה לי: "הרב זאיד, לא תאמין מה קרה. נפל ברזל מהגג שלנו ופשוט פירק את הרכב. לא רוצה לחשוב מה היה קורה אם חלילה היינו מתעקשים לבנות שם את הסוכה. לא רוצה לחשוב מה היה קורה לכל המשפחה שלי, הכוללת 12 ילדים קטנים ורכים". (הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף

p0583271323@gmail.com)

הדלקת גזר הדין

סיביר הקפואה. מרדכי חזין, בן למשפחה חסידית חמה באוקראינה, 'זכה' לשבת במחנות כפייה בסיביר עשרים ואחת שנה.

בתחילה היה לה קשה לעכל את האמונה התמימה והפשוטה, מאחר ובסופו של יום היו אלה ימים ספורים לפני חג הסוכות, ומקום לבנות את הסוכה - אין.

היא פנתה לגביר במסע שכנועים ותחנונים, אבל הוא התבצר בסירובו ולא היה מוכן לשחרר את החניה. הוא טען שהוא צריך אותה ואין מצב שהוא יוותר עליה כל שנה למשך שבוע.

האישה לא ידעה את נפשה מצער. מכיוון שחג הסוכות הלך והתקרב, היא החליטה לבנות את הסוכה במורד רחוב מקביל לרחוב שהיא מתגוררת-מרחק של 10 דקות הליכה מהבית. סמוכה ובטוחה על דבריו של גדול הדור שמוויתור לא מפסידים ושצריכים לקבל את הדין באהבה, היא הכניסה את החג המתקדש ובא.

במהלך ליל החג, עת כולם יושבים סביב השולחנות וסועדים את ליבם בכל טוב, נשמע רעש של התרסקות בשכונה. שכנים שיצאו מהחלונות גילו במהרה את האסון שאירע.

הוא היה אחד מרבים שנאסרו על לא עוול בכפם ונשלחו למחנות כפייה על-ידי השלטון הקומוניסטי. רבים מהם לא שרדו.

ערב ראשון של חנוכה. הם סיכמו להיפגש במקום ובשעה שלא יעוררו חשד בעיני שומרי המחנה. בשעה המיועדת התגבבו זה אחר זה אל צריף חשוך והמתינו בהתרגשות לטקס ההדלקה.

כולם כבר היו בפנים. החנוכייה המאולתרת עמדה מוכנה על ארגז עץ. מרדכי נתכבד להדליק את הנר הראשון.

בהתרגשות רבה ובקול רועד בירך את שלוש הברכות, בהדגישו את המילים "בימים ההם בזמן הזה". קריאות 'אמן' נרגשות נשמעו מפי כל בני החבורה.

עיני כולם הביטו בערגה בלהבה הקטנה שהחלה לרצד. מחשבותיהם נשאום הרחק-הרחק. כל אחד ואחד חשב על בית אביו ואימו, על הימים המאירים של ימי החנוכה ואווירתם המיוחדת.

ופתאום... דפיקה עזה בדלת. פתיל מחשבותיהם ניתק. עיניהם ננעצו בדלת הצריף הרעועה. כעבור רגע נפרצה הדלת

הוא היה אחד מרבים שנאסרו על לא עוול בכפם ונשלחו למחנות כפייה על-ידי השלטון הקומוניסטי. רבים מהם לא שרדו.

בכל שנות גלותו הצליח לשמור את השבת ולאכול אוכל כשר. שמירת הכשרות התאפשרה בזכות אימו החולה והזקנה, שהתמידה לשלוח לו חפצים בעלי ערך, ותמורתם קנה מהאסירים האחרים מזון כשר.

במרוצת השנים עברו על מרדכי תלאות רבות. לא-אחת עמד מול סכנה ממשית לחייו, ואך בנס ניצל. בעוז-רוחו ובנשיאת-חן מיוחדת למד להסתדר עם הגרועים שבאויביו.

ימי החנוכה קרבו ובאו, ושאלת הדלקת הנרות הטרידה את מרדכי. הוא ידע היטב את הסכנה הכרוכה בדבר, אך היה נחוש לקיים את המצווה. עמו במחנה היו עוד שמונה-עשר צעירים יהודים, ומרדכי היה המבוגר מכולם.

הצעירים התלהבו מיד והציעו רעיונות. אחד התנדב להכין פתילות משאריות

ואל החדר נכנסו זקיפים חמושים משומרי המחנה. בצעקות ובקללות כבלו את ידי כולם והובילום למאסר.

בני החבורה הועמדו ל"משפט". כללי המשחק היו ידועים מראש. במחנות הכפייה לא היה צורך בהאשמות מבוססות כדי לתפור תיק לאדם ולהאשימו במרידה. הם נכנסו אל תוך האולם הצר בבית-המשפט המאולתר. שופט חמור-סבר ישב בקדמת האולם, ומולו עמדו מרדכי וחבריו הצעירים. בהיותו המבוגר שבחבורה ויוזם הרעיון הטילו עליו מפקדי המחנה את מלוא האחריות למעשה.

הם ציפו לעונש חמור, ובכל-זאת הופתעו לשמוע כי הם מואשמים במתן סיוע לאויב. "הצעירים הדליקו נרות כדי לאותת לאוייב", אמר התובע. "על-כן יש להשית עליהם גזר-דין מוות!".

השופט פנה אל מרדכי ושאל: "יש לך מה לומר לזכותך?".

ליבו של מרדכי הלם בחוזקה. הוא התגבר ושאל את השופט: "האם ההאשמה הזאת היא רק עליי או על כל חבריי?".

באחת.

השופט הביט בדממה במרדכי המתייפח, ולאחר כמה דקות מתוחות הורה לו להתקרב אליו. מרדכי עשה כדבריו, ואז שאלו השופט שוב, עדיין בקול זועף: "יש לך דבר-מה לומר להגנתך?".

מרדכי אזר את כל כוחו ואמר בהחלטיות: "יהודים אנחנו. בסך-הכול רצינו לקיים את מצוות דתנו ולהדליק נרות לכבוד חג החנוכה".

פני השופט השתנו מעט. הוא קם ממקומו והחל להתהלך אנה ואנה. פתאום פנה אל

השומרים וביקש מהם לצאת עד שיקרא להם.
 בבית-המשפט נותר השופט לבדו עם הצעירים היהודים. הוא פנה אל מרדכי ואמר: "נרות חנוכה אמרת? נרות חנוכה?". התרגשות מוזרה נשמעה בקולו, והוא המשיך: "היודע אתה כיצד מדליקים נרות חנוכה? הנה, אני אלמד אותך איך להדליק..."

אולם בית-המשפט התרוקן. רק מרדכי נותר על מקומו בעוד השופט קם לצאת. ואז גחן השופט לעברו ובקול חנוק מדמעות לחש באוזנו: "יהודי אני! מבקש אני ממך דבר אחד – אנא ספר לדורות הבאים איך מדליקים את נרות החנוכה..."

(אור לישרים מגל" שיחת השבוע הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף

p0583271323@gmail.com

הדרך לדירה

בעבר הייתי גר בדירה קטנה, המשפחה גדלה ברוך השם, והיינו זקוקים בדחיפות לבית גדול יותר, חתמתי חוזה על רכישת דירה בפרוייקט, כאשר אני מקווה למכור את הדירה הקטנה בהקדם, על מנת לעמוד בכל התשלומים. פרסמתי על הדירה למכירה, ובמשך שנה באו רבים לראות את הדירה, אך למעשה אף אחד לא התלהב ממנה, הדירה הייתה ממש מוזנחת במצב לא הכי טוב, פתחת את הברז במטבח וקיבלת ב"עסקת חבילה" גם נטילת ידיים וגם מקלחת, וכשפתחת

היהודים הביטו בו בהשתאות, והשופט לקח את כל דפי האישום וקירב אותם, זה אחר זה, אל העששית שעמדה על שולחנו. בתוך דקות בערו הדפים ולא נותר מהם אלא אפר.

הצעירים עמדו נדהמים ולא העזו לפצות פה. לאחר מכן לחץ השופט על הכפתור וחיילי המשמר נכנסו. פני השופט הביעו שוב זעם ושאת-נפש, והוא הורה לשומרים לקחת את כל הצעירים ולפזרם במרחק הגון זה מזה, כדי שלא ייפגשו. "צעירים מורדים אלו אינם שווים אפילו את העונש המגיע להם", סינן לעבר החיילים.

להתמודד עם כל עיכוב שהוא, סמכתי על עצמי, חשבתי שיש לי איזה משהו מעצמי, אבל זהו! אני מודה, אני אפס אפסים, אין עוד מלבדך, רק מה שתחליט זה מה שיהיה, ואני בטל ומבוטל לרצונך יתברך. אנא ממך, רחם על משפחתנו ותשלח לנו קונה לדירה הישנה. כך המשכתי והתפללתי מתוך אמונה ש"אין עוד מלבדו", השתמשתי בסגולה של מרן רבינו חיים מולאז'ין זצ"ל, לזכור ש"אין עוד מלבדו" כלומר הכל תלוי אך ורק בבורא עולם, והוא יתברך אין לו אף מניעה לסדר את הכל תוך פחות משנה.

כאמור זה היה ביום חמישי, והנה ביום שני הבא הטלפון שלי צלצל, מישהו ביקש לבא לראות את הדירה העומדת למכירה, טלפונים כאלו קיבלנו מידי פעם, כבר הפסקנו לתלות בהם תקוות, אתה רוצה לבא? ברוך הבא. והוא בא, הסתכל על הדירה כמה רגעים, ואז שאל כמה אני רוצה עליה, העליתי את המחיר בכוונה, כדרכם של סוחרים, שיהיה לקונה על מה להתמקח וכך אוכל לעשות לו "הנחה", אך

את הברז במקלחת הרווחת גם שטיפת רצפה בכל הדירה... בקיצור, הדירה לא עשתה רושם חיובי. שנה עברה ומועד קבלת המפתח מהפרויקט התקרב, ומה אעשה? אם לא אמכור את הדירה הישנה לא אוכל לשלם את התשלום המרכזי של הדירה החדשה.

הגיע היום בו הייתי אמור לשלם את התשלום האחרון ולקבל את המפתח, ואני אנא אני בא... כך נמשך הדבר שנה נוספת! כאשר בכל חודש אני מתחייב לחברת הבנייה בתור קנס על איחור התשלום - עוד שש אלף שקל! תוך קצת יותר משנה זה כבר הגיע לשמונים אלף שקל!

יום אחד מצאתי את עצמי לבד בבית, זה היה ביום חמישי, כולם יצאו לעבודה או ללימודים, נעלתי את הבית, וליתר בטחון נעלתי גם את החדר, ופשוט פתחתי את הפה ואת הלב, בכיתי ואמרתי לבורא עולם: אבא! אני לא מסתדר לבד, חשבתי שאני מספיק חכם בכדי למכור ולרכוש דירה, ומספיק בעל יכולת כלכלית בכדי

מיודענו לא ניסה להתווכח, הוא רק בקש שנעשה חוזה עכשיו ומייד! עתק. סחורה של חוטים, ומרוויח על ידם הון

זה בהחלט היה מוזר והקונה הסביר לי שקיבל מענק מיוחד לרכישת דירה, בעוד ימים ספורים יפוג תוקפו של המענק, ואם הוא לא ינצל אותו יפסיד את זכאותו, לכן הוא מאוד לחוץ ומתפשר על הכל, ובלבד שהחוזה יהיה עכשיו ומייד...

זו הייתה תפילה שעשתה קפיצת הדרך (אשריכם ישראל טבת תשפ"ב הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר

p0583271323@gmail.com

תפילת מנחה שעלתה 80,000 ל"י
סיפר הגה"צ רבי יהודה צדקה ר"י פורת יוסף זצ"ל: מעשה ביהודי עשיר שעלה לארץ מטורקיה ושמו פלטי ע"ה, כגודל עשירותו כך גודל יראתו, ירא שמים גדול המקפיד על קלה כבחמורה.

היה לו בית חרושת לחוטים והעסיק בו כ- 400 פועלים, והוא סיפר לי סיפור שהיה עמו. לפעמים היה מזדמנת לו עיסקאות טובות, כשהוא מוכר קרונות של רכבת עם

שילמד עם משפחה שמתגודדת באחד הקיבוצים הסמוכים לחיפה, וכאן המקום להדגיש, שלא מדובר בסתם יישוב רחוק מהדת, אלא בקיבוץ ממש, עם כל ההשלכות של המילה; יישוב אנטי דתי ממש, מקום של מחללי שבת ואוכלי נבלות וטריפות - זר ומנוכר לכל דבר שבקדושה".

"הפניה עברה לרכז, והוא החליט לשלוח אותי ללמוד עם אבי המשפחה בקיבוץ; כשהגעתי לאותה משפחה, התברר שאותו אדם לא התכוון להתקרב ליהדות, אלא הוא רצה דק לצום ביום כיפור ולארגן מניין בקיבוץ ביום כיפור, ומזה התגלגלה הבקשה לשלוח אברך שילמד איתו, ולכן, כשהצעתי לו ללמוד גמרא, הוא לא גילה עניין, והסכים בקושי ללמוד פרשת שבוע. כמובן שהתאמתני את עצמי לבקשה שלו, וכך במשך תקופה באתי לקיבוץ אחת לשבוע ולמדתי עם אותו אדם את פרשת השבוע..."

"כך, בצורה המייאשת הזאת, התחיל הסיפור לפני תשע שנים, והנה, חלפו דק מספר שנים, וכיום יש לנו באותו קיבוץ

הזאת היה 80,000 ל"י, אבל כשאני נזכר שמנחה עלתה לי 80,000 ל"י. אני שמח כל חיי, כסף הולך כסף בא, הייתי יכול לעמוד רגע אחד להתפלל מנחה ביחידות, אבל הייתי מפסיד מנחה בציבור, זה הפסד יותר גדול! ברוך ד' שנתן לי כח לעמוד בניסיונות.

מר פלטי ע"ה קיים דברי התנא (מסכת אבות) "והווי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה" - מה שמפסידים אין נורא כל כך, אבל תחשוב מה אתה מרוויח לעומת זה את ה-80,000 ל"י לא היה לוקח אתו לקבר, אבל את תפילת מנחה שהיתה שוויה 80,000 ל"י הוא כן לקח אתו לעולם הבא, ובכל פעם שהיה מר פלטי נזכר בזה, היה שמח שמחה גדולה. (אור לישירים הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף p0583271323@gmail.com)

לא הפסיד בגלל שמירת השבת
ראשית פותח בדברים הרב ברי"זכר, ומשתף אותנו במעשה מרגש שאירע לפני תשע שנים: "קיבלנו פניה לשלוח אברך

מספר, "הם החליטו לקבל על עצמם לשמור שבת; הקבלה של שמירת שבת נחשבת תמיד להחלטה מאתגרת מאוד עבור המתקרבים, אבל לאחר שבני המשפחה טעמו את מתיקות התורה, הם גמרו אומר לקבל על עצמם לשמור את השבת. והנה, באותה תקופה אבי המשפחה נסע עם בנו לתערוכה שהתקיימה באילת, ומסיבות שונות הם החליטו לנסוע לשם באוטובוס (נסיעה ארוכה ביותר מהקיבוץ, שכזכור שוכן בסמוך לחיפה). התערוכה התקיימה לקראת סוף השבוע, והאב נאלץ להישאר עם בנו בשבת באילת, כשהתכנון היה לחזור במוצאי שבת באוטובוס לחיפה".

"בעיצומה של השבת, נזכרו לפתע האב והבן שהם שכחו להזמין כרטיסים לנסיעה לחיפה (קווי האוטובוס לאילת פועלים באופן שצריך לרכוש מראש כרטיסים לנסיעות. י.א.). בשלב הזה הם עמדו בפני ניסיון קשה עד מאוד. הרי אם ימתינו עד מוצאי שבת, הכרטיסים עלולים לאזול - והם יצטרכו להישאר יום נוסף באילת!

שיעור גמרא קבוע עם כמה משתתפים קבועים שבאים בכל שבוע ללמוד גמרא, וכבר הספקנו לסיים בשיעור הזה מסכת שלמה! ואותו אדם - שלפני תשע שנים בקושי הסכים ללמוד פרשת השבוע - התחזק מאוד בשמירת המצוות, וגם אשתו התחזקה אחריו, עד שכיום היא מתלבשת בצניעות וחובשת כיסוי ראש, והם מנצלים את העובדה שהם מתגודדים בקיבוץ כדי לקרב ליהדות את שכניהם הרחוקים".

"במשך השנים הם אפילו ניסו לפתוח בית כנסת קבוע בקיבוץ, וכשלאבנו לב הם הפסידו בהצבעה שנערכה על העניין בין חברי הקיבוץ, הם ייסדו בינתיים מניין קבוע לתפילת ערבית בליל שבת, וכיום הם נערכים להכניס ספר תורה לקיבוץ ולייסד מניין לתפילה בשבת בבוקר!"

"זהו הכוח העצום של פעילות הקידוב של לב לאחים".

אלא שסיפורה של המשפחה הזו - לא מסתיים בזה: "תקופה מסוימת לאחר שאותה משפחה החלה להתקרב", הוא

מצב כזה, עבוד אדם שקיבל על עצמו שמירת שבת דק תקופה קצרה קודם לכן - הוא ניסיון קשה ביותר. הכרטיסים לאוטובוס נמצאים במרחק שיחת טלפון קצרה; רק שיחה קצרה כדי לשריין כרטיסים לאוטובוס - ומיד אפשר לחזור לשמור שבת"...

"אבל למרות הקושי, האב ובנו התחזקו בקבלתם, והמתינו בסבלנות לצאת השבת; לאחר צאת השבת התקשר האב לחברת האוטובוסים - ואשר יגור בא לו. המוקדנית הסבירה באדיבות שהכרטיסים לאוטובוס שיוצא מאילת במוצאי שבת אזלו זה מכבר, ועליהם להמתין לאוטובוס היוצא ביום המחרת"...

"אינן זאת" מסכם הדב ברייזכך את הסיפור המרגש, "אלא שמשמים ביקשו להעביר מסר נוקב ובהיד עבור אותם אנשים יקרים שצעדו בהיסוס את צעדיהם הראשונים בשמירת המצוות - משמירת שבת לא מפסידים!" (מתוך פרסום של לב לאחים

תשפ"ב הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף p0583271323@gmail.com)

הטיסה שבוטלה בהשגחה פרטית

המשך ענין השגחה פרטית - לך לך מעשה בכימאי של מפעל גדול בדרום הארץ, הוא היה אמור לטוס לארה"ב לפגישה עם המנכ"ל, פגישה חשובה. היה

"אל הקודם על עצמו שמיירת שבת דק תקופה קצרה קודם לכן - הוא ניסיון קשה ביותר. הכרטיסים לאוטובוס נמצאים במרחק שיחת טלפון קצרה; רק שיחה קצרה כדי לשריין כרטיסים לאוטובוס - ומיד אפשר לחזור לשמור שבת"...

"אבל למרות הקושי, האב ובנו התחזקו בקבלתם, והמתינו בסבלנות לצאת השבת; לאחר צאת השבת התקשר האב לחברת האוטובוסים - ואשר יגור בא לו. המוקדנית הסבירה באדיבות שהכרטיסים לאוטובוס שיוצא מאילת במוצאי שבת אזלו זה מכבר, ועליהם להמתין לאוטובוס היוצא ביום המחרת"...

"אל הצעד שהרגישו כעת המתקרבים הטריים בגלל העיכוב בנסיעה, נלוותה גם תחושה חמצמצה של ספק. כלום ייתכן שהם החמיצו את הנסיעה לביתם בגלל הקפדתם על שמירת השבת?!"

"האב והבן ישבו עגומים בחדרם וניסו לטכס עצה; שמא יש דרך אחרת לנסוע לביתם? אך הנה, לפתע מצלצל מכשיר

כל דבר, ולפעמים המתו גוברת בו והוא אף משליך עלי הפצים מחפצים שונים", שם האב בדמעות לשמש של הרב, "בבקשה, תכניס אותנו אל מרן. כלו כל הקיצין, איש לא יוכל לעזור לי מלבדו...". נגעו דבריו לליבו של המשמש, והוא נכנס לחדרו של מרן וביקש את רשותו. כאשר ניתנה הרשות -- הוכנסו האב ובנו פנימה. מרן קירב אותם אליו וברכם בחום, ולאחר מכן ביקש לשמוע מה בפיהם. "כבוד הרב", נשנק האב בדברו, "בני מתנהג כלפי בחוסר כבוד מוחלט. הוא מתווכח עמי על כל דבר, ואף מזלזל בי בצורה שאיני מסוגל להעלותה על דל שפת". דמעות עמדו בעיניו. מרן הביט בעיניו של הילד, שהתכווץ במקומו כקיפוד, וביקש מן האב שישאיר אותם לבדם. האב יצא מן החדר, ומרן פנה אל הילד ברכות אך בתקיפות: "מדוע תשה כך לאבירך? הלא זהו איסור מן התורה!". "אני לא מסתדר איתו! התריס הילד, "הוא מעצבן אותי כל הזמן", וגם בעיניו עמדו דמעות. ובכל זאת, זה אסור ליטף מרן את לחיו, גם אם אבא מעצבן אותך, עליך התאפק ולשמור

זה לפני עידן הסלולרי. בשדה התעופה הוא חיפש את הדרכון בכיסו ולא מצא, נחרד, מה יהיה. בשצף קצף הפך את כל התיקים, לא הבין להיכן הוא נעלם... מעולם לא קרה לו כזאת... לבסוף הוא הבין את אשר ארע. בערב לפני הטיסה הוא הכניס את הדרכון לכיס חליפתו, שיהיה מוכן ומזומן מיד להוציא את דרכונו לבדיקת הדרכונים. אלא שהוא טעה והחליף את החליפה, לבש ז'קט אחר. הדרכון נשאר בחליפה בבית. כששב הביתה, אשתו שאלה אותו בתמיהה: "איך ידעת לא לעלות על הטיסה?! הפגישה שלך התבטלה, התקשרו אלינו שאביו של בעל החברה נפטר והוא ישב שבעה..."

("נר לשולחן שבת" לך תשפ"ב מאחינו ידידי הרה"ג מרדכי ב. הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר

p0583271323@gmail.com

פעם הגיעו לבית מרן אב ובנו בן העשר, ובפי האב בקשה: "בני מתנהג כלפי בחוצפה באופי חריג, הוא מתווכח עמי על

את האב ואת בנו במילים חמות, ונפרד מהם בחמימות. ואכן, התמונה פעלה את פעולתה באופן מדהים. התמונה פותחה ב"פוטו" הסמוך, הוגדלה, והילד תלה אותה בחדרו. וראה זה פלא. מאז אותו יום לא רק שהחל לכבד את אביו יותר מכל בני המשפחה, אלא שמבין כל ילדי המשפחה הפך הילד לידידו הטוב ביותר של אביו; בילדותו, בשנות נערותו, וגם לאחר נישואיו. התמונה, שחוללה את המהפך, לא נותרה תלויה רק על קיר חדרו של הילד. היא נחקקה על לוח ליבו, לנצח נצחים... (מחנה אפרים לך לך תשפ"ב מבאהבתה תשגה תמיד ע' שמו אור לישרים הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף p0583271323@gmail.com)

הוי דן את כל האדם לכף זכות

הדלת נפתחת. אחת ארבעים וחמש – זאת השעה של איציק. חיוך בלתי רצוני מתפשט על שפתיי. אם יש ילדים של נחת, איציק הוא ילד של נחת כפולה ברוך ה'. ילד חלק כזה, תמיד שמח, אף פעם לא מתלונן. איך אומרת חמותי? אומנם

על כבודו בכל מחיר!": שתיקה קצרה השתררה בחדר, ולפתע נשמעה שאלתו של מרן: "אמור נא לי, בני, האם גם לידי תהיה מסוגל שלא לכבד את אביך?". "לא" הודה הילד בבושה, ולחיייו סמקו, "מהרב אני מתבייש". עיניו של מרן אורו התשובה הזו ידע תשמש קרש הצלה ליחסיהם הרעועים של האב ובנו. הוא מיהר לקרוא למשמשו, והורה לו: "לך והבא את המצלמה!". ובפנותו אל הילד אמר בנועם שיח: "עתה נצטלם יחד, אני ואתה. וכשתגיע הביתה תגדיל את התמונה שלנו, ותתלה אותה בחדר שלך, בבית. כך תמיד תרגיש שאתה נמצא לידי, ויהיה לך קל לכבד את אבא, טוב?". הילד הנרגש לא השיב. הוא רק הצליח להנהן בראשו לאות הסכמה. והנה, הגיע המשמש והמצלמה בידו. מרן התרומם מכסאו, הניח ידו על כתפו שלה הילד הנרגש, חיבקו בחמימות, חייך והורה למשמש להנציח את המעמד במצלמה. ואכן המשמש הקיש על כפתור המצלמה, והבזק ה"פלאש" האיר את החדר. דעתו של מרן נחה. הוא התיישב בכסאו, בדרך

הוא רק בכיתה ב', אבל האופי הנוח שלו, מתנת שמיים, כבר מזוהה, והיטב. "אימא", פניו של איציק סמוקות, ואני מציינת לעצמי לא לשכוח להגיש לו כוס מים, "אני לא מרגיש טוב, כואבת לי הבטן, וגם הראש. מחר אני נשאר בבית".

בינתיים איציק אינו מראה סימן שהוא עומד לשכוח מהכאבים הפתאומיים שנחתו עליו, ומדי פעם הוא מגיע אליי ומזכיר לי, "לא שכחת, אימא, נכון? הראש שלי מאוד מאוד כואב!" מסיים והולך שמח וטוב לבב לדרכו ולמשחקיו.

כשאני מעירה את איציק בבוקר, מאורעות יום האתמול טבעו אצלי במצולת השכחה. יום עמוס לפניי, ואני מחכה שאיציק יזנק מהמיטה, כמו בכל בוקר, וימהר להתארגן. אבל לאיציק יש תוכניות אחרות. ברגע הראשון הוא מזנק ומתיישב על המיטה, וברגע השני הוא ממצמץ ואומר בקול מתפנק, צרוד משינה: "אימא, את בסוף כן שכחת! אני היום לא הולך לחיידר. כואבת לי הבטן, גם הראש, ועכשיו גם הרגליים".

נו, טוב, כנראה גם ילדים חלקים זקוקים מדי פעם לאוורור, אני חושבת, בשעה שאני מניחה יד על מצחו. כצפוי, המצח נעים למגע, ולפי אבחנתי כאם למשפחה ברוכה בליעה"ר, איציק "לקה" בצורך מוגבר ב'צומי', ומשך אני נותנת לו זאת במנות מוגברות.

שעה עוברת, איציק נראה רענן ובריא מתמיד. הוא פונה למשחקיו, ואני מביטה בו בסיפוק, כנראה אפילו הצומי של אימא מתחיל לשעמם. באמצע משחק מכוניות מלהיב הוא רץ אליי, מניח לשתי מכוניות להתנגש בעוצמה, וספק קובע ספק שואל: "אימא, את זוכרת שכואב לי הראש?" אני מכווצת מצח בדאגה, והילד מרוצה ומסיים בנימת ניצחון, "מחר אני לא הולך לחיידר!" שיהיה. עד מחר הוא ישכח. אבל

שעה עוברת, איציק נראה רענן ובריא מתמיד. הוא פונה למשחקיו, ואני מביטה בו בסיפוק, כנראה אפילו הצומי של אימא מתחיל לשעמם. באמצע משחק מכוניות מלהיב הוא רץ אליי, מניח לשתי מכוניות להתנגש בעוצמה, וספק קובע ספק שואל: "אימא, את זוכרת שכואב לי הראש?" אני מכווצת מצח בדאגה, והילד מרוצה ומסיים בנימת ניצחון, "מחר אני לא הולך לחיידר!" שיהיה. עד מחר הוא ישכח. אבל

זוהר ובעיניו כוכבים, הוא סיפר על המבצע שהרבה ערך ועל הפרס הגדול שקיבל על התנהגות טובה ודרך ארץ, וכעת, מה קרה אתמול? והרי איציק ילד עדין כל כך!

"איציק", אני מתכופפת מול עיניו של הילד, מתעלמת מהשעון הדוהר, "הרבי כעס עליך? קרה משהו?" עיניו של איציק הופכות לבריכות. הוא ממצמץ פעם ופעמיים, ויבבה קולנית פורצת מפיו באחת. אני אוספת אותו אל"י, ומנסה להבין מבין פרצי הבכי מה בדיוק קרה, עד שלבסוף התמונה מתבהרת. מתברר שכשנכנס הרבי לכיתה בבוקר פיאותיו של איציק היו לחות, אחרי שהוא החליט לסדר אותן, והרבי ביקש ממנו, איציק, תסדר את הפאות, בתוך כך שהוא מקבל מלמד אחר שנכנס לבקש דבר מה. איציק, כילד ממושמע, עמד לסדר את הפאות, כשחברו, ששם משפחתו שרעבי, אמר לו: "איציק, לא שמעת מה שהרבי אמר, תסדר את הפאות מאחורי האוזניים". כאן אני חייבת לעצור ולהסביר שאנחנו נוהגים להשאיר את הפאות מלפנים, ומדובר

המתכרכמות, אבקש מאבא שהיום הוא ייקח אותך כשהוא הולך לכולל; כך תנחו עוד קצת בבית, ואם לא תרגיש טוב תבקש: מהמזכיר להתקשר, ונמצא פתרון כלשהו".

איציק ילד טוב וחלק, את זה כבר: סיפרתי בתחילה, ולכן הוא קם בלי להתלונן. ואומר בקול קטן: "טוב, אימא, אני בא כעת, : אבא לא צריך לקחת אותי". אני עוקבת: אחרי הילד במבטי, מתפלאת, מהורהרת. : הוא נוטל ידיים, שותה בלגימות קטנות את - כוס השוקו שהכנתי לו, מכתף את התיק ופונה לחדר, ויוצא ממנו כשבידו שקית ובה קופסה מלבנית עטופה.

"הי, איציק, אתה לוקח את השקית לחיידר?" אני מתפלאת, ולפתע חלקי הפאזל מתחברים לי בראש, "זאת לא המתנה שקיבלת לפני יומיים מהרבי? למה אתה מחזיר אותה? הרבי אמר לך להחזיר?" איציק מביט בי בעיניים גדולות, בולע את רוקו ומהנהן, בלי להוציא מילה. ריבונו של עולם, מה זה יכול להיות?? רק שלשום הילד חזר מהחיידר

בהפסקת הצהריים של איציק קיבלתי טלפון. "מדבר הרבי של איציק", הזדהה הקול והמשיך בטון נרגש: "אני רוצה לספר לכם שהיום היה לי לימוד חשוב, ושיתפתי בכך גם את כל חברי המלמדים". הרבי סיפר את השתלשלות העניינים מנקודת מבטו, איך נכנס לכיתה, ראה את פאותיו הלחות של איציק וביקש ממנו לסדרן. עד כאן הסיפור היה מוכר גם לי, אך ההמשך היה שונה: "פניתי לדבר עם חבר לצוות", המשיך הרבי, "וכשסיימתי צעקו לי הילדים שאיציק אמר שהרבי יחלום שהוא יסדר את הפאות. האמת שהתפלאתי מאוד. איציק ילד מחונך ושקט, איך הוא מדבר בצורה כזאת? הבטתי באיציק, והוא לא מחה, ולכן הסקתי שכך היו פני הדברים, ולכן אמרתי לו בנימת תוכחה, איציק, עליך לא הייתי מאמין! וכל זה עוד אחרי שלפני כמה דקות ביקשת ממני סוללות למתנה שקיבלת. הייתי צריך לבקש ממך להחזיר לי את המתנה".

אחרי שקראתי את המכתב שלכם הבנתי את מה שקרה. שם המשפחה 'שרעבי'

במנהג החשוב לנו, ומשך ענה לו איציק בסערה: "שרעבי, תחלום שאכניס את הפאות מאחורי האוזניים, אצלנו לא נוהגים כך".

ובגלל זה הרבי אמר לי להחזיר את המתנה הגדולה שקיבלתי", סיים איציק לספר בקול בוכים.

האמת היא שהתפלאתי. לא היה נשמע לי הגיוני שילד יתבקש להחזיר מתנה בגלל דו שיח בינו לבין חברו. לרגע הרגשתי תרעומת קלה, אולם הניסיון שלי לימד אותי שאין אפשרות להבין מה קרה בלי לשמוע את הרבי. הסברתי לאיציק שכעת כבר מאוחר, ואין אפשרות להתקשר לרבי, לכן כעת הוא ישאיר את השקית שבה המתנה בבית, ואכתוב לו פתק, ומחר נראה מה לעשות. כתבתי לרבי מכתב ובו הודיתי לו על ההשקעה באיציק, כשאני מתכוונת לכל מילה, על הגישה החינוכית ועל היחס החם, והוספתי שאיציק סיפר סיפור לא ברור, ואנחנו מבקשים להבין מה אירע.

תולדות תשפ"ב מדור זה לא דמיון הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף p0583271323@gmail.com

לא נשאר חייב

האור בסלון כבוי, אחי מברך על הנר, זה לא הקול של אבא. אימא מתייפחת לידי. הוא נעלם בחטף לפני ארבע יממות, ואנו עדיין מחפשים את החיוך שלו בין חדרי הבית, מתקשים לעכל שהוא איננו. נפרדים משבת אבלה, ראשונה בלעדיו.

כל חפץ מעלה בעיני דמעות. גם מפית החלות הרקומה שעוד לא הוחזרה למקומה. כשפרשנו אותה על החלות סימנה לנו אימא שטעינו; "עוד לא למדתם שאבא מקפיד להניח אותה הפוך, כשהכיתוב לכיוון הסועדים?" היא הזכירה את המשפט שביטא את גישתו ורגישותו: "את צריכה לראות את היופי של המפית".

הכיסא עומד ריקן, עליו פרושה ציצית. בגדיו לא שבו מבית החולים, אך אימא מצאה ציצית נוספת והניחה בסלון. שנים היא מקפידה לנשק מדי יום את ארבע

התחלף במילה 'שהרבי'; איציק לא החציף את פניו, והגערה לא הגיעה לו. למדתי מכך שצריך לבדוק היטב לפני שמענישים או גוערים, כי לפעמים מדובר באי הבנה".

הרבי המשיך וסיפר איך שיבח את איציק לפני הכיתה כולה, סיפר לילדים על השגיאה שהביאה לגערה, והביע את תקוותו שאיציק התפייס ונרגע. ואני, גם אני הרגשתי שלמדתי משהו מהמקרה הזה. אמרתי לעצמי, תארי לעצמך שהיית מקבלת את דבריו של איציק, מתרגזת וכותבת מכתב טעון; שהיית "שוכחת" את הגישה החינוכית ואת היחס של המחנך בלהט הכעס. הודיתי לה' בליבי שהיה לי שכל ולב לחשוב על כך שלא כל מה שנראה לנו - נכון. הודיתי גם על השיעור שלמדתי בדבר חשיבות ההידברות והכבוד.

ילד קטן כזה, ולימד מבוגרים ממנו לימוד עמוק כל כך", אמרתי לבעלי באותו ערב, והוא הסכים והזכיר את השותף, שרעבי, "בסופו של דבר, איציק צדק, שרעבי לא חלם... למה הוא יגרום... (מרוה לצמא

הכנפות של אבא, מעבירה את הפתילים על עיניה וטוענת שהם גורמים לה שמחה בלב. כעת היא נאחזת בחוטי הציצית כמנהגה הקבוע, רק הלב - כואב.

על השולחן בסלון מונח ספר הרמב"ם, חלק מסדרי הלימוד הרבים שעליהם לא ויתר. הספר פתוח בהלכות בית הבחירה;

כה אופייני לאבא שהיה מחובר למקום המקדש. ארבעים שנה הוא הקפיד על תפילת שחרית בכותל מדי שבת, ערבי ראש חודש ומועדים. הגיע מביתו שבשכונת סנהדריה, בהמשך מהר נוף, ובשנים האחרונות - מרמת שלמה.

הנה הסידור שבו התפלל בעמידה ובלבוש מלא, שעות בודדות לפני שפונה לבית החולים. הסיפורים עולים וגודשים את הבית, הזיכרונות מציפים.

עיניי נחות על צרור המפתחות. חפץ של חולין, אך ברור לי שמפתחות המכונית פותחים כעת שערים בגן עדן. רכב החסד עוד בחנייה; רק לפני שבוע וחצי הוביל בו אבא משלוח מתוק ומחזק אל הנכדים שבישיבה שלומדים בקפסולה בעיצומו של

סגר; משלוח דרך החלון מסבא וסבתא אוהבים.

כל חפץ מפלח את ליבי בגעגוע. אני נאחזת בפריטים שבהם נגע אבא לפני מספר ימים - אולי הם שימרו את חום ליבו, את עיניו הצוחקות? את הפליאה שבה הוא הגיב כשקיבל מאחי את בדיקת הקורונה הביתית. הרופא קבע שזו שפעת קלה, ואין מה לדאוג... כמה הופתענו מהתשובה החיובית, כמה נבהלנו כשהחלה הסיטורציה לרדת. לא חלמנו שארבעה ימים לאחר האבחנה הוא כבר יביט על הכול מלמעלה.

טפסים מקופת החולים צדים את מבטי, בדיקות דם שערך רק שבוע לפני שעזב אותנו לאנחות. הכול תקין, 'בדיקות של בחור צעיר? - אמר לו הרופא בחיך.

פניו המאירות של אבא מרחפות מולי. הרופאה שקיבלה אותו במיון יצאה כעבור כמה דקות וקראה לאחי. במקום דיווח על המצב הרפואי ועל דרכי הטיפול, היא אמרה משפט שאליו הוא לא התכוון כלל:

"אין לי במה לנחם. רק דע שאביך נפטר בפנים של מלאך".

על השיש נת מכשיר קטן, לחצניו פועלים לשליש ולרביע. הפלאפון שתמיד היה זמין בקולו החם של אבא. "אינך צריך לענות לכל אחד" - טענו. תשובתו עוד מהדהדת: "אנשים לא מתקשרים סתם. אם צריכים אותי - לא אענה?" הסוללה מלאה, המסך מאיר, אבל בעל המכשיר כבר לא זמין. באצבעות רוטטות אני מגששת אחר השיחות האחרונות, לא חשה כפולשת; אבא תמיד פתח לנו בית, ורכב, ולב. בנסיעות שבהן היו לו מקומות פנויים, לא נעל את הלשונית של הדלת. "נוסע שירצה להצטרף, יוכל להיכנס בלי לחכות".

בכל זאת, אני חשה צמרמורת מול המסך הקטן שמיטשטש לו בדמעותיי. שיחות אחרונות. שיחות אחרונות באמת. לפתע מתגבר הרעד - לזאת לא פיללתי, על הצג מתגלים מספרים ואותיות שמאמתים את הסיפור המופלא של אחותי, מחברים בין שמיים לארץ, הופכים את החלום שלה - למציאות.

אני מראה לה את המסך, והיא נדבקת בהתרגשותי. האמנתי לה מייד והפעלתי את מי שאפשר, וכעת אנו רואות בעיניים שהוא אכן ביקש זאת - שמונה שיחות יוצאות לאותו מען. שמונה שיחות שלא נענו, האחרונה - שלוש שעות בלבד לפני שקיבלנו את ההודעה הפתאומית. אני מאושרת שאנו כן זכינו להיענות לבקשה של אבא, הגם שאת השיחה התשיעית הוא כבר עשה מלמעלה.

יום חמישי, ראש חודש שבט תשפ"א, היום השני לשבעה. בעבורי, הסיפור המסעיר התחיל רק לקראת השקיעה. מהבוקר ניסו אחותי ואימי לטפל בעניין התמוה לבדן, לא שמתי לב לשיחות השקטות ביניהן. הייתי נתונה באבלי, בקבלת הניחומים הרבים ששטפו את הבית דרך קווי הטלפון, ובדאגות הקטנות שלי כאימא שהקטנים שלה רחוקים כמרחק רמת שלמה הירושלמית מהעיר ביתר. ניהלתי שיחות חוזרות ונשנות עם ילדיי שבבית; מוסדות הלימוד פעלו במרחב הקולי, ובנוסף היה עליהם

"אין לי במה לנחם. רק דע שאביך נפטר בפנים של מלאך".

על השיש נת מכשיר קטן, לחצניו פועלים לשליש ולרביע. הפלאפון שתמיד היה זמין בקולו החם של אבא. "אינך צריך לענות לכל אחד" - טענו. תשובתו עוד מהדהדת: "אנשים לא מתקשרים סתם. אם צריכים אותי - לא אענה?" הסוללה מלאה, המסך מאיר, אבל בעל המכשיר כבר לא זמין. באצבעות רוטטות אני מגששת אחר השיחות האחרונות, לא חשה כפולשת; אבא תמיד פתח לנו בית, ורכב, ולב. בנסיעות שבהן היו לו מקומות פנויים, לא נעל את הלשונית של הדלת. "נוסע שירצה להצטרף, יוכל להיכנס בלי לחכות".

בכל זאת, אני חשה צמרמורת מול המסך הקטן שמיטשטש לו בדמעותיי. שיחות אחרונות. שיחות אחרונות באמת. לפתע מתגבר הרעד - לזאת לא פיללתי, על הצג מתגלים מספרים ואותיות שמאמתים את הסיפור המופלא של אחותי, מחברים בין שמיים לארץ, הופכים את החלום שלה - למציאות.

להתמודד עם אליהו בן שמונת החודשים ועם אברהם ישעיהו בן השנתיים וחצי. הבנים התחננו שלפחות בת השש עשרה תחזור הביתה, אבל היא הייתה לידי ברמת שלמה. בתחילת הסגר ביקש אחי שהנכדה, שכבר עברה קורונה, תגיע להיות עם סבא וסבתא; היא זו שנכחה במקום ברגעים הקשים, מדדה לסבא

סיטורציה בלילות ותמכה בסבתא לאורך הדרך. היא מרגישה שתפקידה לא תם, ורוצה להישאר. אנו מקבלים היתר ממורה הוראה להכניס את התינוק לבית האבלים. לא יודעת איך בכל הסערה שהייתי נתונה בה, קלטתי את אחותי מניחה בצד שטר של מאה שקלים. לא ברור איך בתוך המהומה, צלצולי הטלפון ובליל קולות המנחמים - שמעתי אותה אומרת לאימא:

"אני לא מצליחה להשיג את 'אור יוסף'. נחכה למחר".

אור יוסף. נקודת אור נוספת בחיי הנתינה הזוהרים של אבא. מדי יום רביעי הוא טרח ללכת למכירה המוזלת שמויעדת למשפחות ברוכות, מילא שקיות ודאג

לשלוח את השפע לביתר: לבנותיו האהובות, לחתניו בני התורה שאת לימודם ייקר כל כך, לנכדים. "שלא יחסר לכם דבר". לא פלא שהשכנים והמתפללים מבית הכנסת לא מאמינים שאבא היה בן שמונים ושתיים, אם ראו אותו סוחר מדי שבוע שנים עשר ליטר חלב...

מה לאחותי וליאור יוסף' בעיצומם של ימי השבעה? אני מתעניינת, והיא מתחמקת. בסוף מחליטה לשתף.

"קמתי הבוקר מבוהלת מאוד", היא מספרת לי סיפור שלא מעלמא הדין, "אבא ביקש ממני בחלום להחזיר את החוב ליאור יוסף'. לא ראיתי כלום, אבל שמעתי את קולו בבירור".

הבטתי בה בקנאה בלתי מוסתרת. אח, כמה הייתי שמחה לשמוע שוב את קולו של אבא. אבא שמתקשר ביום ראשון לאחר שהתארח אצלנו בשבת, ושואל אם העברתי לגבאי בית הכנסת את הכסף שהשאיר לי במוצאי שבת בעבור ה'עלייה' שרכש. אבא שמסרב להירגע, ושוב ושוב

מצלצל לוודא שההתחייבות שולמה. אבא שהתעקש תמיד לא להיות חייב דבר, לא גשמי ואפילו לא רוחני. את ה'שניים מקרא אחד תרגום' היה מסיים בתחילת השבוע, למה להישאר חייב?!

אבל יש נקודה שאינה מסתדרת לי. סיפור כזה יכול להתאים למישהו אחר, לא לאבא שמעולם לא הסכים להשאיר חוב. מעולם לא עיגל פינות, אולי לטובת הצד השני.

רק לפני מספר חודשים כיתת את רגליו, הקיש על כל הדלתות ברחוב מגוריו המורכב מבתים דו משפחתיים, וחילק שקיות ניילון שבהן מטבעות מדויקים. דיירי הרחוב סבלו תקופה ארוכה מבעיות בצנרת הביוב, אבי לקח על עצמו את הפרויקט, חיפש בעל - מקצוע מתאים ואסף כסף מכולם. לאחר, שהסתיים התיקון טרח לחלק את העודף בין השכנים, וצירף לכל שקיק דף שבו - פירוט הוצאות מדויק. איך ייתכן שנשאר לו חוב לאי מי?

גם אימא טענה בתחילה שאבא לא חייב כסף לאיש", מספרת אחותי. "כשאמרתי בשלב הזה הסיפור הופך למשפחתי. אחי טוען שעדיף להשיב את הכסף מרכושו של אבא, אימי מביאה מאה שקלים, ואחותי מסרבת לקחת את שלה בחזרה. מאתיים שקלים ממתינים להגיע ליעדם; עשרה מתוכם כתשלום חוב, השאר - תרומה לארגון החשוב.

חברתי מקשרת אותנו עם הרב דיין, מראשי העמותה. בירורים נערכים, אף אחד לא זוכר חוב או טעות בחשבון, כולם מצהירים שהם מוחלים בלב שלם לר' שמשון בן עקיבא מיכאל. בכל זאת, אני שולחת את בתי, ובידיה הכסף לכתובת שקיבלנו.

הסיפור מתחיל להתפרסם, שיחות טלפון מגיעות מראשי ישיבות שמבקשים לאמת את הפרטים ולעורר את הנושא אצל בחורי ישיבה הנוטים להשאיל וללוות זה מזה. אז עוד לא גיליתי את שמונת ניסיונות החיוג הנואשים, האחרונים, ל"אור יוסף".

הסיפור הועבר על ידי המנויים משפ' פ' מביתר, לע"הסב ר' שמשון בן עקיבא מיכאל ויינר זצ"ל. נלב"ע בערב ראש חודש, כ"ט בטבת התשפ"א. ת.נ.צ.ב.ה.

יום רביעי בשבוע לאחר השבעה. אני מוצאת את עצמי אוספת מוצרים במכירת החסד, אימא ביקשה שאמשיך את רצונו של אבא, למלא את בתי ילדי בשפע. קשה לי להסתובב כאן בלעדיו. רק לפני מספר שבועות היינו פה יחד; הגעתי לבקרם ביום החופשי, ואבא ביקש שאכנס למכירה בשעות שמיועדות לנשים. הוא עמד למעלה, גמרא בידיו, ממרומי המדרגות חילק הוראות וקיבל בתודה את השקיות המלאות.

גם כעת הוא מביט בי מלמעלה, גם כעת מסתבר שאינו מפסיק ללמוד - כפי שעשה בחייו גדושי הסדרים והקביעויות. אני ניגשת לקופה, כמה שקלים חסרים. "זה בסדר, תשלימו בשבוע הבא", האחראי,

השיחה האחרונה שלא נענתה שעת לילה מאוחרת ליל כ"ה באלול, לפני מספר שנים ערב ראש השנה - יום הדין. הרב ברוך מדין יוצא מבית החולים 'תל השומר' שם ביקר כמה חולים ומתכוון לנסוע אל הנגב בו הוא מתגורר.

השעה היתה 23:00 לפתע הוא שומע מישהו קורא לו. אחות יוצאת מהבנין המרכזי ומסמנת לו בידה שיבוא בדחיפות

הרפואי של החולה יותר ויותר, והוא עמד לפני יציאת נשמה. ולפתע פתאום הוא פתח את פיו בשנית, וסגנון דיבורו השתנה מן הקצה אל הקצה.

'בעצם למה אמרתי לך שאין לי ילדים?? הרי יש לי... יש לי בן אחד ושמו: דוד. 'דוד היקר שלי' החל הישיש לספר, ועיניו נמלאו דמע. הוא מדבר אל בנו בלשון נוכח, כאילו הבן-יקיר נמצא לידו.

'דוד אהובי, בן יחיד אתה לי. שנים רבות המתנו בצפייה לילד. הנה התרחש הנס ונולד לנו בשעה טובה 'ילד פלא' ושמו: דוד, אוי, כמה שאימא שלך אהבה אותך... אתה היית האושר שלה. שלחנו אותך ללמוד תורה בחיידר, ואתה-היית מתמיד גדול בתורה, אפילו בהפסקת הצהריים המשכת לשקוד על תלמודך. אימא היתה מבקשת ממך שתלך קצת לשחק, או שתישן קמעה ותאגור כוחות, ואתה היית מבקש ממני-אבא תגיד לאימא: שאני רוצה ללמוד זוהי שאיפתי היחידה בחיים! בכיתתך למדו גמרא מסכת "בבא מציעא" אבל אתה רצית עוד ועוד, והחילות ללמוד

"באחת המחלקות שוכב יהודי חרדי במצב קשה מאד, ממש ברגעים אחרונים, ואיש לא נמצא לידו, כדאי שתהיה שם בעת יציאת הנשמה" מציעה האחות.

מצווה שכזאת לא מוצאים כל יום, וכיון שיום הדין הנורא עומד בפתח, קפץ הרב מדין על המצווה, וניגש אל היהודי ההוא.

"ש. גלס" כך היה מודפס באותיות קטנות בשלט הקטן שלפני המיטה, בה שכב יהודי קשיש מאד, רזה, כחוש ומראהו נורא. ידיו הדקיקות אחזו בספר תהילים, רק שפתיו נעות וקולו לא ישמע.

שאלתי אותו, מספר הרב מדין 'יש לך אישה?' להפתעת האחיות והצוות הרפואי שהיה לידו, פתח האיש את פיו והשיב: 'לא, אין לי אישה', וילדים יש לך 'לא אין לי'.

'יש לך קרובים?' ממשיך הרב מדין והזקן משיב: 'יש לי קרוב אחד, שעמו אני מדבר עכשיו, ומצביע על "ספר תהלים" תעשה לי טובה מבקש הזקן: 'אל תפריע לי לשוחח עימו לך לעסקיך ואל תפריע לי...' ברגעים הבאים לפתע התדרדר מצבו

לכחזרנו מהרופא, אימא ניגשה אליך, שעות ליד השולחן בסלון כשגמרא גדולה פתוחה לפניך, מצחך היה שעון על ידיך, והקשיש התחיל לנגן בערגה ובערבות: אי אי אי .. "דיני ממונות בשלושה, גזילות וחבלות בשלושה" אי אי אי.. אוי באיזה ניגון מתוק היית שר בלימוד הגמרא, אי איזה מתוק.. וממש היית בולע את המילים הקדושות של הגמרא.

אתה היית ילד קטן, מלא אמונה-תום, הבטחת לה בדמעות רבות שזלגו על עיניך: 'אימא אל תדאגי אלמד תורה ואתפלל עלייך, ואת תחזרי מהר הביתה בעזרת ה' וחזרת מיד ללימוד הגמרא בשקיקה.

אימא טסה לחו"ל יחד עם קרובי משפחה. אימא באצילותה לא הסכימה שאני אצטרף לטיסה כי היא אהבה אותך וסירבה לחלוטין להשאיר אותך כאן בארץ עם קרובים. לכן הוחלט שאני יישאר איתך בארץ. עבר חודש נורא של מעברים בין תקוות לייאוש. הדיווח מהרופאים היה פסימי לחלוטין. אתה דוד בתקופה הזו היית מהורהר מאד, ראיתי שהתאמצת מאד ללמוד למרות שביליות שמעתי אותך מתייפח רבות בגעגועיך לאימא... והנה יום אחד צלצל הטלפון, על הצג היה

לכחזרנו מהרופא, אימא ניגשה אליך, שעות ליד השולחן בסלון כשגמרא גדולה פתוחה לפניך, מצחך היה שעון על ידיך, והקשיש התחיל לנגן בערגה ובערבות: אי אי אי .. "דיני ממונות בשלושה, גזילות וחבלות בשלושה" אי אי אי.. אוי באיזה ניגון מתוק היית שר בלימוד הגמרא, אי איזה מתוק.. וממש היית בולע את המילים הקדושות של הגמרא.

היית רק בכיתה ב' וילדים מכיתה ז' באו לשאול אותך שאלות. המלמדים ניבאו לך עתיד מזהיר. עדיו לגאון, אמרו עליך תמיד.

עד... שהגיע היום, היום הנורא שבו הפכת את עורך. היית בגיל: 10 שנים חזרת לסעוד את ארוחת צהרים ממטעמיה המיוחדים של אימא ע"ה, ובדיוק אז צלצל הטלפון מהרופא המשפחתי, אשר ביקש שנגיע אליו בדחיפות מיידית. פניה של אימא חוורו. עוד בטרם הספיקה להגיש לך את האוכל, יצאנו בבהלה דחופים לרופא. אתה ישבת ולמדת, רעב וצמא.

רשום מספר מחו"ל... לא היה לי אומץ להרים את השפופרת. אך אתה ראיתי, דוד בני, הרמת את השפופרת, ושמעתי אותך זועק אל תוך השפופרת: 'אימא אני רוצה לגלות לך סוד. רק את נתת לי - כשהיית כאן לידי - את הכוח להמשיך ללמוד. התנהגת אלי כמלאך. כשקראת לי לבוא ולאכול, ראיתי שאכפת לך שיהיה לי כוח לגדול ולצמוח בתורה. אימא, בלעדיך לא אוכל ללמוד. אימא, אני רוצה שתבטיחי לי שתחזרי לא יותר מחודש! אני כבר לא יכול נשרף אני מגעגועים.. ואימא- הבטיחה שתחזור כמה שיותר מהר... דוד התאושש והתחזק בעקבות ההבטחה של אימו ושקע בלימוד הגמרא הקדושה בחודש זה ביתר שאת. הוא היה משוכנע שאימא תחזור תוך שלושים יום.

כבר בעת אמירת הקדיש, היית אדיש אמרת בקרירות. כול ימי השבעה התכנסת בתוך עצמך, גילת ניכור לכול דבר שבקדושה. כמו שכחת את כול "הגירסא דינקותא" (הלימוד של הילדות) את אהבת ה' שפיעמה בך, את האמונה שיקדה בליבך, נראה שהכול פתאום נמחק.

קמנו מהשבעה ניסיתי לשוחח עימך שעות רבות, אך היית רחוק, רחוק ממני ומתורתך אשר כל כך אהבת. התנתקת מחברריך הטובים לא החלפת עימהם מילה. הפסקת ללמוד לחלוטין! לא היית

... ביום השלושים בדיוק אכן אימא חזרה לארץ היא הגיעה, אך... בארון מתים ברכב של חברא קדישא! אני לא הייתי מסוגל לספר לילד שאימא אהובתי הלכה לבית עולמה. כך שברוב יגוני פשוט שלחתי אותו ללימודים מבלי להכינו

את כל הדברים האלו ספר הזקן שהיה על ערש דווי 'בתל השומר' לרב ברוך מדין 'ילד רשע יש לי' הוא היה נשמע כמי שמסכם את הדברים. אך לפתע כמו חזר הזקן על כל הדברים שאמר, נימת קולו התחלפה, ולהפתעת הכול צווח ואמר: 'דוד אתה לא פושע. הינך ילד קודש!' אני הוא זה שחטאתי נגדך. לא הבנתי אותך. לא ירדתי לרוחו של ילד יתום ואומלל שאיבד את אימו, וגם את החשק ללמוד, במקום לחבק לתמוך ולעודד. עשיתי את ההיפך הורדתי אותך עוד יותר לשאול תחתית. אני האשם הבלעדי אתה דוד בן יחיד'ל שלי, יתום שלי, צדיק.

הזקן החל לנגן את ניגון הגמרא: 'דיני ממונות בשלשה' בהתרפקות ובגעגועים שאין כמותם. 'דוד במקום שאני אמלא את מקומה של אימך. ואשמש לך כאבא וכאימא גם יחד, התאכזרתי אליך. דאגתי לעצמי הייתי במצב נורא אחרי פטירתה של אמא, ולא ידעתי כיצד עלי להתנהג איתך בני היחיד אני רוצה לדבר איתך, כדי שתדע שאתה הבן שלי, אתה צדיק ואני

מרוכז בשיעורים בחיידר, הגמרא כבר לא ענינה אותך, שערותיך גדלו פרא. ואני, אביך, לא יכולתי לסבול את השינוי המבהיל שחל אצלך. גערתי בך, צעקתי עליך, הרבצתי לך, הכיתי אותך, אך אוזנך היו אטומות.

יום אחד הבטחת לי שתשתנה, ולא קיימת. תפסתי אותך מתרועע עם החברים פורקי עול מצוות. צעקתי עליך- 'שקרן הבטחת שתחזור בתשובה?! אתה הרמת את שתי עיניך במבט חוצפני ושאלת, אסור לשקר?? הלא גם אימא שקרה! היא הרי הבטיחה לי שתחזור. ולא חזרה... 'בלי אימא אני לא יכול ללמד תורה' מצבך התדרדר, עד שלא יכולתי לראות אותך אם פנים כאלו. ואסרתי עליך לחזור הביתה. עזבת הכול וברחת אל ארה"ב. ושם שיקמת את עצמך כלכלית, היום אתה יהלומן מצליח מאד. אך אותי, יחד עם אביך שבשמים ויהדותך השארת מאחור. וכאן אני שוכב על ערש דווי ערירי וגלמוד.

ה... 'אני הרסתי אותך במו ידי, וכעת אני רוצה לבקש ממך מחילה!'

הקשיש ביקש שיגישו לו את הטלפון, והחל לחייג השעה היתה: 3 דקות לפני השעה 12 בלילה החולה מתקשר אל בנו, אך צליל של 'שיחה ממתינה' נשמע ברקע. ובארה"ב עומד 'דיויד' היהודי אשר נראה כגוי לכול דבר, ומדבר בשיחה עסקית עם סוחר יהלומים.

הישיש מנסה שוב ושוב לאתר את הבן אך שוב צליל שיחה ממתינה נשמע ברקע... מצבו של הישיש מתדרדר... הישיש מקיש את שלושת המספרים והנה... שוד ושבר הישיש ראשו נשטט על מכשיר הטלפון. הישיש האומלל נפח את נשמתו כשפניו מיוסרות ללא "קריאת שמע ישראל" אך עם וידי קשה ותחושת החמצה איומה ונוראה.

הרב מידן ממשיך להקיש את המשך הספרות ו... כעת סוף סוף נשמע קול אנושי... השפופרת הורמה, ודיויד על הקו- 'הלו-, כאן מדברים מארץ ישראל מבית חולים, ברצוני להודיעך בצער רב-

אביך הלך לבית עולמו! מעבר לקו נשמעה נימה של זעזוע כבד מאד. וקול בכי חרישי. דיויד ביקש שימתינו לו הוא יוצא מיד בטיסה דחופה לארץ ישראל.

דיויד הגיע להלוויה מזועזע מאד. מתברר שבסתר לבו, כך התברר, נשמרה בכל זאת ולמרות הכול פינה חמה לאביו.

דיויד פגש את הרב מדין לפני ההספדים והקדיש. וניסה לדלות ממנו מידע על הרגעים האחרונים של אביו. האם למד גמרא שכה אהב? התפלל? אמר וידוי? קריאת שמע? על הכול ענה הרב מדין בשלילה - אבא שלך דיבר רק עליך! המילים האחרונות שלו היו אודותיך. הוא התקשר אליך שוב ושוב לאמריקה אך כול הזמן היה 'שיחה ממתינה' ענה הרב מדין. 'אבא ניסה להתקשר אלי? מתי?! - בשלוש דקות לפני חצות בלילה בישראל. ענה הרב מדין. דיויד שמע והתחלחל כולו. באותם דקות היה הוא עסוק בשיחת טלפון עם סוחר היהלומים והתווכח עימו על המחיר... פתאום הוא תפס את מה שקרה שבזמן הקריטי הזה הוא היה עסוק

עלינו לנצל את ההזדמנות ולזעוק לבורא עולם: 'אבא, אנחנו שבים הביתה אנו רוצים להתפייס עמך, אנו מקבלים מחדש בשמחה את עול המצוות ועול התורה לפי דרגתנו' פתח לנו שער בעת נעילת שער! מובטח לנו שאם נבקש באמת השער יפתח לרווחה השמש תזרח לנו...

(אור לישרים מפי המרצה בארגון 'ערכים' - הרב דוד ברוורמן/וכן ספרו המגיד מישרים הג"ר אברהם מרדכי מלאך בשבת קרבתנו וישלח פ"ב הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף
 (p0583271323@gmail.com)

האורחת הפכה לכלה

שישי בבוקר. הטלפון של הרב ראובן גשייד מצלצל. מעברו השני של הקו נשמע קולה של נערה. היא אמורה לשהות בשבת במרכז הרפואי שיבא, ליד חברתה, המתמודדת עם מחלה קשה. בקשתה לקבל מקום לינה ב'בית הילד'. "אמרנו לה שכל מקומות הלינה כבר

בביזנס ולא על דעתנו את עוצמת הרגעים האלה עבורו.

ואז הוציא מכיסו יהלום ענק ומסנוור והשליכו ארצה, בזעם עצור ודמעות בעינו רכן הוא על גופו של אביו המת, וזעק באידיש: 'טאטיל'ע, אילו הייתי יודע שאתה ממתין לי בטלפון לשיחה אחרונה הייתי זורק את היהלום הצידה ומשוחח עמך ונפרד ממך לנצח אבא מירר בבכי, תשיר לי שירים על אהבת תורה ויראת שמים, שהיית שר בבית, בליל שבת קודש ליד השולחן, תשיר אבא בבקשה אני מתחנן רק פעם אחת אבא הרי אתה עבורי היהלום היקר בעולם. אך מאוחר מידי... אבא כבר לא ניגן. ת.נ.צ.ב.ה.

מורי ורבותי, בואו לא נשאיר את בורא עולם 'בשיחה ממתינה'... הנה הגיע הרגע: "פתח לנו שער בעת נעילת שער" אם לא עכשיו, אימתי?

כעת בימי החנוכה נקבל על עצמנו עול תורה, כי נר מצוה ותורה אור, כעת ביום זאת חנוכה הבא עלינו לטובה, שהיא גם זמן החתימה כדאיתא בספרים הקדושים.

מכתב, בטרם עזבה את החדר, ובו כתבה שהיה לה כיף במחיצתי וסיימה במילים "הלוואי שניפגש בשמחות". והנה, יש לנו שמחה גדולה". (חיים יהודיים מאת מנחם כהן שיחת השבוע תולדות תשפ"ב הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף p0583271323@gmail.com)

הבעיה היא היתרון

בשיעור שבת במוסאיוף יושבת מולי אישה מהודרת מאד. עם שני ילדים יפים ושקטים לצידה. ניכר שהיא לא מקומית. במהלך השיעור היא השתתפה והייתה פעילה, ובסיומו היא ניגשת ואומרת: יש לי סיפור מעניין בשבילך. אני מטה אוזן והיא מספרת: "המחותנים שלנו הם בעלי תשובה, הצעיר מבין חמשת ילדיהם החליט בנערותו שהוא רוצה לראות עולם. להיות עצמאי, להחליט בעצמו על דרכו. עזב את הבית והגיע לתל אביב, משאיר מאחוריו תורה ומצוות והורים מודאגים. שמפעילים עליו בשבועים תפילות ללא הרף.

נתפסו", משחזר הרב גשייד, מייסד ארגון 'רחשי לב'. "הנערה פרצה בבכי והתחננה שנעזור לה", הוא מוסיף ומספר. "החלטתי לעשות דבר לא מקובל. פניתי לאישה, שבתה מאושפזת בשיבא ושקיבלה מאיתנו חדר, ושאלתי אם הנערה תוכל ללון בחדרה. האישה רצתה להיות לבדה, בעקבות מצבה של בתה. לבסוף התרצתה".

נפגשו בשמחות חלף זמן לא רב והרב גשייד מקבל שיחת טלפון מאותה אישה. "אני רוצה להזמין אותך למסיבת קישורי התנאים של בננו", אמרה. הרב גשייד איחל לה מזל טוב והתעניין מי הכלה. האישה השיבה: "הנערה ששלחת ללון בחדר שלי"... סיפרה האישה: "היא הייתה מקסימה, ובזכותה. הייתה לנו שבת מדהימה. חשבתי שהיא יכולה להיות כלה מושלמת לבננו, אחר השבת ביקשתי משדכנית שתציע למשפחת הנערה את השידוך וברוך השם זכינו עכשיו לברך על המוגמר. הדבר המרגש הוא, שבמוצאי שבת, הנערה השאירה לי

"הוא עסק בעבודות זמניות. מלצרות ממנו. בדיעבד הסתבר שדווקא וכדומה, ואז החליט שאין בזה תכלית ונרשם ללמוד בטכניון, והצליח למדי בלימודיו. יום אחד הרגיש שהעולם החילוני לא מספק שום מזון לנשמה. והוא מתגעגע הביתה.

שב ואמר להוריו: אני רוצה לחזור בתשובה. לשמחתם לא היה קץ, והוא התחיל ללמוד בישיבה לבעלי תשובה, אימו הייתה מאד מודאגת בסיכויי שידוכיו. מי תרצה לקחת בחור עם רקע כל כך בעייתי? בשכנות לישיבה גרה משפחת אברך חשוב. שנהג להזמין לסעודות השבת בחורים מהישיבה. הוא הזמין את מיודענו. והלה נשא חן בעיניו. הוא הציע לו שידוך עם בתו המהוללת בכל התשבחות. שידוך שהאם יכלה רק לחלום עליו. כששאלו את האברך איך הוא מסתכן ולוקח בחור עם רקע כזה, הוא חייך ואמר:

למה צריך כל כך הרבה אברכים
 למה צריך כל כך הרבה אברכים, הרב שטיינמן זצ"ל היה נוהג לענות לשאלה זו ולמה צריך כל כך הרבה עשירים? ואתם לא נותנים מעשר ותפסידו ממונכם בענין זה סיפר הרב יצחק יוסף שליט"א פעם ישבנו בשבת בבוקר בברוקלין שבניו יורק, התאספו שם הנדיבים עם ראשי הישיבות, ועשיר גדול אחד התחיל לדבר ואמר: למה צריך הרבה אברכים ובחורי ישיבות, ופנה אלי ואמר, אם הוא כשרוני כמו אבא שלך אני מסכים, תודה רבה... אבל בשביל מה צריך את כולם?! היו שם הרבה רבנים וכולם שתקו, מסכנים, צריכים שיעזור להם להחזיק את הישיבה,

שב ואמר להוריו: אני רוצה לחזור בתשובה. לשמחתם לא היה קץ, והוא התחיל ללמוד בישיבה לבעלי תשובה, אימו הייתה מאד מודאגת בסיכויי שידוכיו. מי תרצה לקחת בחור עם רקע כל כך בעייתי? בשכנות לישיבה גרה משפחת אברך חשוב. שנהג להזמין לסעודות השבת בחורים מהישיבה. הוא הזמין את מיודענו. והלה נשא חן בעיניו. הוא הציע לו שידוך עם בתו המהוללת בכל התשבחות. שידוך שהאם יכלה רק לחלום עליו. כששאלו את האברך איך הוא מסתכן ולוקח בחור עם רקע כזה, הוא חייך ואמר: "בדיוק כזה בחור חיפשתי. גם אני בנערותי פרקתי עול ואח"כ שבתי, ואני יודע מניסיוני שמי שהיה שם וחזר - בטוח לגמרי שלא ישוב על טעותו. אין יותר יציב

אבל אני לא שתקתי, אמרתי לו, אתה יודע כמה לומדי התורה מגינים על העולם! בזמן דוד המלך היו מלחמות, ולא היו נהרגים, כולם היו חוזרים בשלום, "אַלף לַמָּטָה אַלף לַמָּטָה" (במדבר לא, ד), אלף חיילים הולכים לצנחנים, כנגדם אלף בחורים שישבו וילמדו, עוד אלף מתגייסים, עוד אלף בחורי ישיבות, בזכותם העולם עומד! מי יודע אם לא היו בחורי ישיבות, אלו גזרות היו על עם ישראל, הולכים בפריצות, חילולי שבת, מאכלות אסורות, אסור לקטרג על עם ישראל, רק ללמד עליהם זכות שהם מסכנים תינוקות שנשבו בין הגוים, אבל סוף סוף יש עבירות, מי מגן על עם ישראל? בני תורה, תלמידי החכמים שיושבים ועוסקים בתורה. מה משנה אם הם חזקים ועילויים כמו מרן, או לא, העיקר שלומדים תורה, בזה הם מחזיקים את העולם! אמרתי לו, לך תראה בישיבת 'מיר', סבא בן ונכד, כולם אברכים, ויושבים יחד ולומדים! הם מעמידים את העולם: כתוב 'עֲשִׂיר יַעֲנֵה עֲזוֹת' (משלי יח, כג) אותו עשיר התחצף אלי ואמר: אני

לא מסכים! אני מסתכל על הרבנים, תעזרו לי... אבל הבנתי אותם. אני כעסתי מאוד על העשיר הזה, הוא מרפה את ידיהם של שאר הנדיבים שהיו שם, הוא היה המיליארדר שבחבורה וכשהוא אומר משהו זה משפיע על האחרים, הוא יכול ח"ו להוריד בעיניהם את הערך של בני התורה. חזרתי לארץ. רבותי, אני לא מגזים, לא עברו כמה שבועות ואני שומע על אסון שקרה בחו"ל, אותו עשיר נהרג יחד עם אשתו בתאונת דרכים. הוא היה צעיר לימים והשאיר אחריו שנים או שלשה מיליארד דולר של אז, אתם יודעים מה זה?! אלף מיליון זה מיליארד, שלש מיליארד זה שלשת אלפי מיליון דולר... עכשיו הוא נמצא למעלה בשמים, אם היה יכול לבוא לארץ לכמה דקות, מה היה עושה? מיד היה מחלק את כל כספו לישיבות הקדושות, פותח עוד כולל ועוד כולל... שם למעלה הוא יודע את הערך של התורה, שם עולם האמת, אבל בחיים חיותו לא זכה, והיה מרפה ידי העשירים שלא לתרום אלא רק לעניים או לזקנים או לבתי חולים. אבל האמת שלא חסר מי

התפללנו לה' יתברך במשך חצי שנה, אחרי שכבר השתדלנו אין סוף פעמים למצוא דירה לשכור שתתאים לנו בדיוק למה שאנו צריכים, וכמובן בסכום המתאים.

אבל עם כל העזרה שעזרו החברים סביב והמשפחה, לא מצאנו את הדירה שתתאים לנו. מצד אחד ראינו דירות יפות אבל רחוקות מהקהילה, מצד שני הדירות הקרובות בקומה גבוהה ללא מעלית שבת, והאחרות, הכל ישן וצריך שיפוץ והסכום לא תואם למה שמקבלים.

בשעה טובה מצאנו דירה בבניין חדש יפה ומכובד.

אשתי שמחה מאוד, המחיר היה מוצא חן בעינינו, רצינו כבר לעבור דירה כל כך, ככה שהדירה הקודמת כבר לצערנו הייתה מאחורינו. ראינו את הדירה והחלטנו בפה אחד שזו הדירה, הודענו לבעל הדירה הנחמד יהודי יקר, שאנו רוצים את הדירה ורוצים להמשיך בתהליך החוזה בשביל שנדע איך למצוא שוכר לדירה שאנו

שיתרום לבתי חולים. בזמנו של הרב בן איש חי היה עשיר גדול אחד, לא זוכר את שמו, שרצה להקים בית חולים בירושלים, אמר לו הבן איש חי, לבתי חולים יש מי שיתרום, אבל לישיבות אין, תקים ישיבת 'פורת יוסף'! ובזכותו הוקמה ישיבת פורת יוסף, והעמידו תלמידים הרבה לאלפים ולרבבות. יודעים להבין מהי חשיבות התורה. (השיעור השבועי מקץ תשפ"ב הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף p0583271323@gmail.com)

סיפר לי אברך אחד סיפור מדהים מהי כוחה של מידת הוויתור:

ברוך השם כמו בכל בית, גדלים הילדים ומגיעים עוד אחים קטנים לעולם, וכדרך העולם בתחילה שמתחתנים גרים בבית קטן וחמים שמתאים לאווירה הקיימת, אבל ככל שגדלים צריך להוסיף עוד חדר, ועוד קצת מרווח במטבח ובפינת האוכל. כך הוא דרכו של עולם.

נמצאים בה כרגע, כי עוד לא נגמר לנו החוזה, עם כל הצ'קים וכל המסמכים שמסביב, הכל מוכן רק לצאת לדרך.

המשכיר אמר לנו תאריך מתי הדירה תתפנה, משהו כמו שלושה שבועות מרגע שראינו את הדירה, ברוך השם זמן טוב גם למצוא שוכר וגם להתארגן למעבר דירה.

הצענו את הדירה שאנו גרים להשכרה, והגיע זוג יקר שרצה לשכור לאחד מילדיהם שאמור להתחתן כמה ימים לפני שאנחנו צריך לפנות, אבל אין להם ברירה אחרת, הם חייבים את הדירה, כי בעוד שבועיים וחצי החתונה ולא מצאו כלום. הכל הסתדר בשעה טובה, ובעוד שלושה שבועות בדירה החדשה מתפנה הדיור,

וכבר נכנס לדירה הקודמת שלנו דייר במייד, ככה שאין הפסדים של ימים או שבועות לאף צד.

קבענו לעוד שבוע לסגור חוזה בשעה תשע בערב אחרי שאסייט כולל ערב (שיהיה ברכה), אשתי מורגשת כל כך.

התפילות נענו, אני מסיים בדיוק כולל ערב ויוצא במהירות לכיוון הדירה, ששם כבר מחכים העדים שבאו איתי לחתום על

אישה אחת התקשרה לאשתי לפני שבוע לגבי הדירה ומתוך דבריה היא הבינה שהיא סגרה איתי כבר "חוזה" בטלפון והדירה שלה, והיא מצאה כבר שוכר לדירה שלה, והאישה שמעה עכשיו שאני סוגר עם מישהו אחר. היא בוכה בטלפון ואני לא יודע מה לעשות, אתה יכול להגיד לי מה עושים מצב כזה!"

אמר האברך: "הכל בסדר צדיק לא קרה כלום, שיהיה בשעה טובה אני מוותר, בשורות טובות", וניתק.

האברך חזר הביתה וסיפר לאשתו את הבשורה. הנסיון היה קשה מאוד, וכבר שהתחילו הדמעות לזלוג, התחזקה האישה באמונה ואמרה: "בחיים לא ראיתי מישהו שוויתר והפסיד", אבל מה עושים

עכשיו עם הזוג הצעיר שצריך להתחתן עוד שבועיים.

אין מודעה של דירה שאנחנו לא מכירים, ואין כיוון לדירה, יומיים אחרי זה היה יום

חמישי ט"ו בשבט, והאברך בסיום

התפילה אמר: "אבא שלח לי דירה",

המתפללים הסתובבו אליו ושאלו

בסקרנות מה קרה, והוא סיפר להם הכל,

שני מתפללים לקחו את זה לליבם,

והודיעו לו שהבניין שלהם בניין חדש,

והבעל הבית בצרפת, והדירה פנויה,

תבואו בערב תראו אם מתאים הם אמרו

לו. באותו ערב הלכנו לראות.

ביום חמישי בערב אנחנו נכנסים לדירה,

רואים דירה מרוהטת מכל הבחינות, עם

כל מוצרי החשמל, בית מושלם עם חדר

אחד יותר, עם מיטות לילדים בדיוק לפי

הגילאים שיש לנו, חדרי ילדים עם פינות

ישיבה, משהו לא יאמן, והמחיר? פחות

מהדירה הקודמת, ורוב דיירי הבניין

מתפללים ביחד באותה הקהילה, ודרך

אגב, הבית כנסת של הקהילה נמצאת

מחוץ לבית. קומה ראשונה עם מעלית

היהודי המפורסם, הרה"ח ר' שלום מרדכי

שבת, אבא תודה! יום חמישי ראינו, יום

שישי סגרנו חוזה, יום ראשון התחלנו

העברת דירה, יום שני חנוכת בית וישנים

בבית כל אחד במיטה שלו.

לזוג הצעיר השני היה זמן להיכנס לדירה

לאט לאט ולסדר אותה בסבלנות, הכל

הסתדר בצורה הכי טובה. לא יאמן כמה

השם יתברך סיבב את כל העולם בזכות

מידת הוויתור. ואז האברך חייך אלי ואמר:

"אבל עוד מעט נגמר החוזה ואני צריך

למצוא דירה אחרת ואני בלחץ".

אמרתי לו: "כמו שהשם עשה איתך

השגחה פרטית כזאת והכל בצורה כזאת

מדוייקת, למה שלא יעשה לך שוב!".

פשוט תאמין, שבת שלום.

(מאירים את העולם גליון מקץ תשפ"ב

הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה

לתגובות ולחומר נוסף

(p0583271323@gmail.com)

שגם כאן הקב"ה הוא זה שמנהל אותי, ולא מנהל הכלא או הסוהרים. דפקתי בדלת והסברתי לסוהר שאין לי אפשרות להדליק כאן בגלל השירותים. הסוהר לא הבין מה אני רוצה, אבל לאחר הפצרות חוזרות ונשנות הוא הסכים לפנות בנושא למנהל הכלא, אדם קשוח לא פחות.

הסברתי גם למנהל את הבעיה ולהפתעתי הרבה, נאות המנהל למלא את בקשתי, אולם מפאת חוסר מקום מתאים להדלקת הנרות, הוא יצא מגדרו והתיר לי להדליק את הנרות במשרד הפרטי שלו. הייתי המום, הודיתי לו מעומק ליבי והוא מצידו הגיב בפנים חתומות, ולא התרגש יחד איתי.

ההיתר שניתן לי מלכתחילה היה ל-30 דקות, כפי שקובעת ההלכה וכפי שהורה הרב של בתי הכלא. אבל לפי מנהג חב"ד נוהגים להדליק נרות שיחזיקו מעמד לפחות 50 דקות, וגם לשבת לצד הנרות משך הזמן הזה. התלבטתי אם לבקש מהמנהל בקשה נוספת שיתיר לי להישאר בחדרו 50 דקות, הרי רק לפני דקה הוא

רובשקין הי"ו, שזכה להשתחרר ולצאת מבין כותלי בית האסורים בעיצומו של יום זאת חנוכה תשע"ח. לאחר השחרור, הגיע הרב רובשקין לביקור בארץ הקודש ובין השאר ביקר גם בביתו של כ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב שליט"א, שם סיפר את הסיפור המפעים הבא, אותו פרסם ידידנו הר"ר יעקב לוסטגמן הי"ו, מפיו של ר' שלום מרדכי, כדלהלן:

היה זה החנוכה הראשון שלי בבית האסורים. אחרי השתדלות מקיפה של שליחת מכתבים לרב של בתי הכלא ולעסקנים שונים, התקבל האישור ובלילה הראשון של חנוכה נלקחתי לחדר כליאה מיוחד, להדלקת הנרות. על השולחן הוצבה מנורת חנוכה ובה נר אחד ועוד שמש. הסוהרים יצאו וסגרו אחריהם את הדלת, כשהם מורים לי לדפוק עליה לאחר שאסיים.

הדלת נסגרת ואני מתכוון להדליק את הנר, והנה אני רואה שבחדר יש שירותים. אי אפשר לברך כאן ברכה. לא ידעתי מה לעשות, אבל מאז שנכנסתי לכלא, ידעתי

חרג מכל הכללים כדי לאפשר לי להדליק נרות במקום בו אוכל לברך עליהם כדת לפעמים יותר".

וכדין, והנה אני שוב מציק לו עם בקשות חריגות!?

החלטתי שאני עושה את ה'השתדלות' במלואה. אני אבקש, והוא יכול לסרב.

פניתי למנהל וביקשתי את סליחתו: "קשה לי להסביר לך כמה זה חשוב עבורי, ואני חייב להודות שלפי ההלכה היהודית 30 דקות בהחלט מספיקות, אבל אני חסיד חב"ד ואצלנו נוהגים לשבת ליד הנרות 50 דקות. תמיד הקפדתי על-כך ואני אודה לך מאוד-מאוד, אם תאפשר לי לעשות כך גם עכשיו".

המנהל הביט לעברי במבט חוקר ובליבי כבר נטיתי לחשוב שעוד רגע הוא מבטל לגמרי את האישור שנתן לי. אבל אז פנה אלי ושאל אותי: "רובשקין, תגיד לי, כשהיית מדליק נרות בבית, עם המשפחה שלך, כמה זמן ישבת ליד הנרות"?! "קשה לי לומר", השבתי לו, "בדרך-כלל הייתי יושב עם הילדים והמשפחה ליד

הנרות שלוש שעות! ועוד במשרד הפרטי שלו? זה לא מציאותי. אבל אז הבנתי מה שידעתי גם קודם לכן וכעת הרגשתי זאת ביתר שאת. אני לא נמצא בכלא כי איזה גוי החליט ככה. אני נמצא כאן כי יש לי שליחות ותפקיד לעשות בכלא. הקב"ה שם אותי כאן ואני לא שואל שאלות, אני רק מנסה לעבוד אותו בתנאים המורכבים, שאיתם אני צריך להתמודד".

(הרב יוסף מאיר האס אור לישרים הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף

p0583271323@gmail.com

העלונים שבאו מהדפוס בהשגחה

פרטית

בסיפור שאספר עוד רגע, אני מאמין שעדיין לא יצא לכם לשמוע [לראות] כזה סיפור.

אני ב"ה מוציא עלונים בעיניי אמונה ובטחון "בו בטח לבי", והדפוס נמצא בת"א, ואני גר בב"ב. וכל שבוע חבר שלי מביא לי את העלונים. אבל השבוע [וישב] משום מה הדפוס התאחר מלהדפיס, והוא הדפיס את העלון רק ביום חמישי [אתמול] בסביבות השעה 3 בצהריים, והם סוגרים ב5 ויום שישי לא עובדים. טוב אני חיפשתי שליח שיביא לי את העלונים, ופלוני לא עונה, ושליח אחד אומר לי שזה יעלה 50 ורק ביום ראשון הוא יכול...., אבל אני צריך את זה לשבת זו פר' וישב. וראיתי שהזמן קצר והדפוס עוד מעט סוגרים ואני לא מוצא שום שליח. באותו רגע פניתי לקב"ה ואמרתי לו "ה' ניסתי כל מיני אפשרויות ולא הצלחתי למצוא שליח, רק אתה יכול לעזור לי..." ובדיוק באותם שניות מתקשר אלי אדם שאינני מכיר, ושואל אותי אם אני מוכר קובץ בית יוסף תשפ"ג, ענית לי

שכן, יש לי מוקד מכירה, שאלתי אותו היכן הוא גר בב"ב, הוא אומר לי: אני גר בת"א!!! שאלתי אותו אז למה אתה מתקשר אלי, אין לך מת"א מוקדי מכירה? הוא ענה שאין בת"א, והוא בחר להתקשר אלי למרות שיש עוד מוקד מכירה בב"ב [של ר' נתנאל קנתן כמדומני].... אני עדיין לא מעכל את הישועה, כי הביאו לי להיות מוקד מכירה עוד לפני הילולת מרן זיע"א, ומאז ועד עכשיו שום אדם לא התקשר לקנות את הספר [או כי כבר יש להם או שכבר ראו את זה או סיבה אחרת], והנה דוקא באותם שניות הוא מתקשר אלי והוא עוד גר בדיוק בת"א!!! ישר סיפרתי לו את יד ההשגחה הפלאית מעל הטבע שקרתה ברגעים אלו ממש, הוא התרגש מאוד ואמר לי אני ילך להביא לך את העלונים וישר יבוא אליך לב"ב....., הוא הגיע וקנה ג' כרכים של קובץ בית יוסף והביא לי את העלונים...

האדם הזה אמר לי שכולו "בצמרמורות" מההשגחה, אני בכלל כולי בהתרגשות לראות את יד ההשגחה הפלאית, פשוט

לדבר עם בורא עולם ומגיעים כל חיים' בהרצליה. בעוסקם בהלכות ברכת הישועות! ב"ה.

אני מספר גם כאן את הסיפור בבחינת "נפלאותיך אשיחה" להודות להלל ולשבח את ה' על ניסיך שבכל יום עמנו, להודות ולבקש גם על העתיד. הרמב"ן בסוף פר' בא כותב שמתוך הניסים הגדולים אדם מבין שגם הניסים הנסתרים כגון מה שאדם נושם ורואה ומריח וטועם והולך וכו' הכל זה ניסי ניסים ללא שום טבע כלל.

לפני שנמשיך נציין נקודה לצורך הרקע: מאז התפשטות הדפוס, חדרו לתימן ספרים מארצות אחרות, ואלו השפיעו על שינויי מנהגים ונוסחאות. עד שעמד גאון רבני תימן דבי יחיא צאלח זצוק"ל, הידוע בכינויו מהרי"ץ - אשד חקר ואיזן ותיקן את המנהגים והנוסחאות. למרות שמהרי"ץ הקפיד לשמר את המנהג הקדום, היו מקרים בהם צידד בעד המנהג החדש. אחד המקרים הללו, זו שאלת הברכה על פרי ה'דום' ('ידאום'), שהוא פרי של עץ סרק.

אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו. סיפור זה מלמד שפשוט כל אדם שמדבר עם ה', מדבר באמת, רואה ישועות למעלה מדרך הטבע, בבחינת "גומל חסדים טובים...למען שמו באהבה" כפי שביאר בסידור כוונת הלב ע"ש.

בסידור התימני, התכלאל הקדום, כתוב שיש לברך עליו 'העץ', אך בתשובה שכתב מהרי"ץ בשו"ת 'פעולת צדיק' (ח"א סי' קנ"ג) הוא קובע לברך עליו שהכל והוא מוסיף ואומר: "והמברך בורא פדי העץ מכניס עצמו לספק שם שמים לשוא".

פורום מורשת מרן הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף
p0583271323@gmail.com

הפרי שהגיע מהשמים
 הרה"ג רבי אורן צדוק שליט"א, מוסר שיעורי הלכה לחכמי ורבני כולל 'חפץ

במהלך הכנת השיעור התחבט הרב צדוק רבות מהו פרי ה'דום'. בדרך כלל המציאות עצמה מוכרת, אלא שמבקשים לברר מה ההתייחסות ההלכתית לגביה. אך פה היה מצב הפוך; ההלכה ברורה - אך כלפי איזו מציאות היא מתייחסת? ומה יועיל לרב לדעת את ההלכה התיאורטית, אם כאשר יישאל הלכה למעשה לא יידע להצמיד את המציאות המסוימת לאותה הלכה?...

הנה פרי ה'דום' שאתם עוסקים בו! ברגע הראשון הרב לא מתייחס לכך. זה נראה לו טוב מידי מכדי להיות אמיתי. הרעיון לא נראה לו רציני... אך הנוכחים בוחנים את הפרי שהציג הזקן, ומסתבר להם שהוא תואם במדויק את התיאורים ששמעו אודותיו. תיכף מועבר הפרי לרב שמתרגש לראות שאכן צדקו דברי הזקן - זהו פרי ה'דום'!

לפני שמישהו יחשוב שאליהו-הנביא התגלה בהרצליה, נציין כי הזקן נכנס למקום כדי לחפש את משקפיו שנאבדו לו. כאשר ניבטת דמותו מאחרי הרב בדקה 17, הוא מנסה למצוא שם את המשקפיים.

המשימה לא עלתה בידו, והוא מחליט להקשיב לשיעור. כאשר מסתבר לו שהנדון הוא פדי ה'דום', אזי הוא פשוט שולף מכיסו את הפרי שקטף מעץ-סרק בתל-אביב...

בירר הרב צדוק אצל אנשים ונודע לו שיש לפרי הזה כמה שמות, כלומר כמה זנים. אך לפרי עצמו לא הגיע!

מכיוון שהשיעור כולו - 42 דקות - מתועד ב'קול הלשון', מתאפשר לנו לעקוב אחד ה'דרמה" הבאה דקה אחרי דקה:

בדקה 17 ניבטת מאחורי הרב דמותו של יהודי זקן, עם חולצה לבנה ומיד אחר כך הוא נעלם מהמסך.

בדיוק בזמן זה מתחיל הרב לעסוק בסעיף ד' שעוסק בברכת אילני סרק. בהמשך הוא מצטט ודן בדברי מהרי"ץ, אך את פרי ה'דום' אין בידו כדי להציג לנוכחים.

אז זה אמנם לא היה אליהו-הנביא, אבל זה היה גילוי מפליא של השגחה פרטית השמור לעמלי-תורה. הרב אורן צדוק: "בעקבות סיפורי ההשגחה שהתפרסמו בעבר במדור, אשר מחזקים את הציבור באמונה שאנו מושגחים בכל עת ובכל שעה, אני שמח לחלוק עם הציבור את הסיפור המדהים שאירע עמי ועם רבני הכולל שהיו עדים לדבר".

המעלית עולה לקומה רביעית, הלב שלי, ביחס ישיר, צונח. מה קורה לאברך הצעיר שגר ביחידה שלנו? למה הוא מתחמק ממני?

התחתנתי לפני שלושים וחמש שנה, ההורים שלנו גרו בבני ברק, והיה ברור שגם אנחנו נגור בעיר הזו. מחירי הדירות עוד היו שפויים, וכמעט אף אחד מחבריי לא יצא מחוץ לירושלים או בני ברק. קנינו דירה חמודה בת שלושה חדרים, ואחרי חמש עשרה שנה הרחבנו אותה וגם בנינו יחידה להשכרה על הגג.

הסיפור שאני רוצה לספר התרחש לפני חמש שנים. היחידה עמדה להתפנות, בין האנשים שהגיעו לראותה היה גם חבר

"הפליאה שלנו היתה עצומה כיצד בדיוק באותו זמן באמצע השיעור שעברנו לעסוק בעניינו של פרי זה, בדיוק אז נכנס האיש לחפש את משקפיו. לא קודם לכן ולא לאחר חכן. ואז הוא יתיישב לשמוע את השיעור מה שלא אירע מעולם עם אותו זקן ועוד היה באמתחתו פרי זה ממש...".

מוסף שבת קודש יתד נאמן ויצא תשפ"ג הובא ע"י הרב פנחס זרביב מכון למעשה לתגובות ולחומר נוסף

p0583271323@gmail.com

זה לא דמיון // ש' שוורצמן מרוה לצמא//יום כיפור תשפ"ג

שלי עם אשתו ובתו שעמדה להינשא. מדובר היה באנשים יראי שמיים, עדינים, מהסוג שכל בעל יחידה מבקש לעצמו, ולשמחתי עוד באותו יום חתמנו על חוזה. את משפחת החתן לא פגשתי בכלל.

הפגישה הראשונה שלי עם החתן הצעיר הייתה למחרת החתונה, פגישה אקראית במעלית. הוא הביט בי ושאל: "אז אתם המשכירים שלנו?" אמרתי לו שכן, המעלית עצרה בקומה הרביעית, ליד

הבית שלנו, ושנינו יצאנו ממנה, עד ליחידה הוא צריך לטפס קומה אחת נוספת. החתן הצעיר הציץ לעבר שם המשפחה שעל הדלת, "הרב הורוביץ?" הוא שאל, הנהנתי "לא הייתי בטוח" הוא נראה מבוהל "אני איציק גולד, הייתי

תלמיד של הרב". פתאום היה נראה שהוא מתחרט, המבט שלו הפך להיות נבוך כזה, מתחמק "נעים מאוד", אמרתי, מנסה לגרד שכבות אבק שהצטברו על

הזיכרון. את רוב תלמידיי לא הצלחתי לזכור, אחרי שנים רבות כל כך של החלטתי שבהזדמנות הראשונה שבה אפגוש את איציק, הוא יצטרך לספר לי מה הבעיה. אם הם סובלים עד כדי כך, אני אסכים שהם יפרו את החוזה ויחפשו דירה

הוראה. "מזל טוב", הושטתי לו יד, הוא הושיט לי חזרה יד רפויה ונמלט.

נכנסתי הביתה, מארגן לעצמי ארוחת בוקר חפזה, יוצא לחיידר שבו אני עובד כמלמד בכיתה ו', וכל הזמן הזה מבטו של תלמידי לשעבר מטריד אותי. אמרתי לעצמי שהוא חתן, והוא בטח נרגש. התירוצים הדחוקים לא ממש הרגיעו אותי, אבל ברגע שנכנסתי בשערי החיידר ממילא שכחתי מהכול.

אחרי כמה ימים שוב פגשתי אותו, הפעם איציק ראה אותי מרחוק ונעצר. הוא התכופף לשרוך את הנעל שלו. בפעם אחרת הוא נעץ עיניים בלוח המודעות, ובפעם נוספת סתם הסתובב לצד השני. הוא פשוט לא רצה לפגוש אותי.

אולי יש בעיה בדירה? שאלתי את עצמי, ואיציק, אברך עדין, לא נעים לו להעיר לי, במיוחד שהייתי בעבר מלמד שלו?

החלטתי שבהזדמנות הראשונה שבה אפגוש את איציק, הוא יצטרך לספר לי מה הבעיה. אם הם סובלים עד כדי כך, אני אסכים שהם יפרו את החוזה ויחפשו דירה

אחרת. האמת שגם לא דאגתי; היחידה שלנו באזור מבוקש, העונה היא עונת חתונות, להם יהיה טוב ואנחנו נמצא שוכר אחר.

יומיים נוספים חלפו, וכשיצאתי מבית הכנסת אחרי תפילת ערבית ראיתי שגם איציק מתקדם לכיוון היציאה. חיכיתי לו

בחוץ והלכתי לידו. "אני ממהר", הוא פלט לעברי והחיש את צעדיו. השבתי לו שאין בעיה, "אני נראה לך זקן, אבל אני יודע

ללכת מהר, אפילו לרוץ". הוא צחק, אבל אפילו הצחוק שלו היה מאולץ ולא טבעי.

החלטתי לגשת ישר אל העניין: "תגיד, איציק, אתם לא מרוצים מהיחידה שלנו?" איציק הביט בי לשנייה ומבטו ברח, "לא, מה פתאום, הכול בסדר", הוא רץ כמעט. "איציק, אז מה קורה, תספר לי".

התחננתי.

הוא נעצר בבת אחת. מביט בי. "הרב באמת לא יודע?" העיניים החומות שלו נכנסות לי לתוך הלב, "לא, אני לא יודע", אני משיב לו בכנות.

"הרב באמת לא זוכר אותי?" הוא נאנח בהשלמה, מאט את קצב ההליכה. "הייתי תלמיד של הרב לפני עשר שנים, ילד בן עשר", שוב הוא מסתכל, "אני איציק גולד, הגנב".

"איציק, מה?" אני שואל בתדהמה, "הגנב..."

ואז, באמצע המילה, אני נזכר בכל הסיפור. ונזכר באיציק, מביט בו ולא מאמין. איך יכולתי לשכוח?

זו הייתה השנה השנייה שבה עבדתי כמלמד של ילדים בני עשר. תלמוד התורה שלנו מיועד לילדים מצוינים ממשפחות טובות. גם לנו היו בעיות, אבל הן מעולם לא חרגו מהנורמה. באותה שנה קרה משהו לא נעים בכיתה, חפצים של ילדים נעלמו.

בין כל החפצים היו גם דברים יקרי ערך; שעון משוכלל שילד קיבל מסבא שלו בארה"ב, סכום כסף גבוה שילד הביא כדי לשלם שכר לימוד, וספר קריאה חדש שילד רכש לעצמו, אחרי שצבר כסף במשך תקופה ארוכה.

עמדתי בפתח הכיתה, רבה טרי ונמרץ, מאושר שהסיוט הזה תם, שהילדון המהתל בי ובכל הצוות נתפס. מולי עמד איציק, ילד בן עשר, מבט תמים בעיניו ופניו חיוורות. "תראה לי את התיק שלך", אמרתי בקול תקיף. הוא התחיל לרעוד בכל גופו, לא היה מסוגל לזוז, אבל אני לא חיכיתי לעזרה שלו ופתחתי בעצמי את התיק. חלק קטן מהמציאות היה שם. איכשהו הצלחתי להבין מרסיסי המילים שהוא אמר כי הוא כבר הספיק למכור כמה וכמה דברים... "אני אצטרך לשאול רב מה עושים", סיכמתי בפנים חמורות. "ואיציק, ברור לך שזו הפעם האחרונה שאתה מתנהג ככה, כמו גנב, ולוקח משהו ממישהו. כן?"

הוא הנהן. עיניו מושפלות.

איציק החזיר את החפצים שהיו לו, הוריו אמרו שהם ישלמו את שאר הנזקים, השנה הסתיימה בלי בעיות מיוחדות ופרשיית הגניבות תמה.

אני פוגש את איציק עשר שנים אחרי, אברך צעיר, עושה רושם עדין ומצוין, את

לא ממש ידענו מה לעשות בגל הגניבות הזה, הילדים היו המומים וגם חוששים מאוד. הם לא יצאו להפסקות, וכשכן יצאו, תמיד הייתה גניבה שגרמה לילדים להיות חסרי אמון, כעוסים ומאוכזבים. בהתחלה נפל החשד על המנקה שאינו יהודי, אולם אחרי שבמשך כמה ימים הוא חלה ולא הגיע, והגניבות נמשכו, הבנו שזה כנראה אחד הילדים שמהתל בנו, ולוקח חפצים מחבריו.

באחד הימים הודיע המנהל ברמקול שקנו קרטיבים, ושכולם יבואו לקבל. הילדים יצאו מהכיתה, תיארונו לעצמנו שה'גנב' ינצל את ההזדמנות, וכמה דקות אחרי שכולם ירדו נכנסתי במפתיע לכיתה.

ופגשתי שם את איציק גולד, מרוקן במרץ את תכולת התיקים של חבריו.

לא יודע איך שכחתי מאיציק, אבל ברגע שהוא דיבר מזכרתי בבת אחת בכול, ואם נביט בו בלי הזקן שהתחיל לצמוח, זה בדיוק אותו מבט, אותו חיוך, אותן פנים רציניות, אותו איציק בדיוק...

משפחת הכלה אני מכיר, יודע שמדובר במשפחה מיוחדת.

של הרגע הנוראי ההוא מול הרב, בכיתה הריקה, תוקפת אותי מחדש".

אני שותק בהלם. איציק היה ילד בן עשר ועשה מעשה שלא יעשה, ואני, מה?

הייתי הדמות המבוגרת, הייתי המלמד שלו. נכון שהיה עליי לגלות מי גונב את

הכספים ולעשות סוף לעניין, אבל עכשיו, אחרי שנות ניסיון רבות בשדה החינוך, אני

מבין שהייתי צריך לגלות יותר רגישות. בזמנו דווקא החמאתי לעצמי על כך

שהייתי ענייני, שלא צעקתי עליו, שלא כעסתי... מסתבר שזה לא היה מספיק.

הייתי צריך להיכנס לתוך הלב של הילד, להבין את המבוכה שלו כשהוא נתפס ככה

בקלקלתו, לרכך לו את המהלומה...

אני צריך לעכל את הדברים שנפלו עליי בהפתעה לא נעימה כזו. חושב אולי

להתייעץ... מבקש ממנו שלא יעלם לי שוב, שייתן לי הזדמנות לדבר איתו,

ואנחנו קובעים להיפגש שוב מחר, אחרי מעריב.

ליד הבית שלנו יש ספסל, אני שואל את איציק אם הוא רוצה לשבת. ההמשך כבר

ברור לי כמעט. עכשיו אני אשמע מאיציק על תקופה קשה שעבר, על מחלה

שהייתה בבית שלהם, על הגניבה שהייתה בגלל מצב קשה... אבל לא זה

מה שאיציק רוצה לומר לי. "הייתי ילד טוב, אני לא יודע למה לקחתי כספים ומתנות

מחברים שלי, אולי כי פעם אחת נפל בטעות כסף לתיק שלי, קניתי בזה ממתק

וגיליתי שכסף זה דבר נחמד".

"הרב זוכר את הרגע שבו הוא תפס אותי?" האברך העדין מביט בי, אני

מהנהן. "זה היה הרגע הכי אומלל והכי מבייש בחיים שלי", הוא אומר, פניו נעוצות

באדמה. "הייתי ילד טוב מבית טוב, הייתה לי ילדות רגילה לגמרי, ופתאום תפסתי

שמתייחסים אליי כמו אל גנב ממש..." הוא מישיר אליי מבט. "אם הייתי יודע מי

משכיר לנו את הדירה לא הייתי מסכים. בכל פעם, כשאני פוגש את הרב, הידיים

למעשה פרשת מקץ

היום עובר, בערב אני מגלה שלא התייעצתי עם איש, לא ממש מצאתי עם מי, וכשאני יושב עם איציק על הספסל אני מספר לו את נקודת המבט שלי, כמלמד צעיר ונואש, מול כיתה שכל הזמן נעלמים בה דברים. מספר לו כמה הייתי בעצמי חסר אונים, ואיך הייתי ממוקד בתפקיד של מציאת הגנב, ויכול להיות שטעיתי... אמרתי לו שאני מתנצל, שהייתי חדש בתפקיד ולא מספיק מנוסה, ושאחרי הכול, אני שמח שנפגשנו, שהוא סיפר לי על הכאב שלו.

במהלך השיחה שלנו שמת לי לב שאיציק כן מביט בי... לאט לאט הוא מסוגל להישיר מבט. שוב הוא סיפר לי על גודל הבושה, ואני סיפרתי לו על הצער שלי ועל המסקנות שהפקתי. אחר כך עלינו ביחד במעלית, ולפני שנפרדנו אמרתי לאיציק: "עוד לא איחלתי לך מזל טוב כמו שצריך, עכשיו אתה מוכן לקבל?" הוא חיך, הושיט את ידו ללחיצה, וככה, כשאנחנו לוחצים ידיים, איחלנו זה לזה מזל טוב. והרגע הזה היה רגע מכונן שמביא בכנפיו